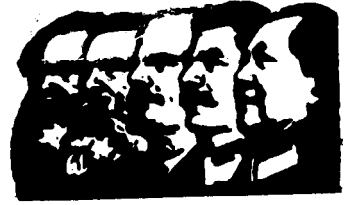

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2013 ΑΡ. ΦΥΛ. 493 € 1,50

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ

Η ΟΑΚΚΕ με μία αφίσα που δημοσιεύουμε σε αυτό το φύλλο ξεκίνησε καμπάνια ενάντια σε κυβέρνηση και αντιπολίτευση για την πολιτική του σαμποτάζ της βιομηχανίας που θα έχει σαν αποτέλεσμα μια ακόμα πιο μεγάλη καταστροφή για το λαό και τη χώρα. Η αφίσα έχει τίτλο «ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ. ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΣΑΝ ΕΧΘΡΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΜΑΣ ΚΑΝΟΥΝ ΑΘΟΥΡΒΑ ΑΠΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΡΩΣΙΑΣ».

Στη συνέχεια αυτής της καμπάνιας αφισοκόλλησης εκδόθηκε προκήρυξη που περιέχει όλο το κείμενο της αφίσσας αλλά μαζί με αυτό περιέχει και ένα σύνθημα κλειδί που η προκήρυξη το αναλύει διεξοδικά με το κείμενο που ακολουθεί παρακάτω. Αυτό το σύνθημα είναι το: «ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ» και ενώνει την καταγγελία του σαμποτάζ με το ζωτικότερο υλικό αίτημα των ανέργων. Γι αυτό νομίζουμε ότι είναι σύνθημα κλειδί για όλη τη φάση που έρχεται. Παραθέτουμε εδώ αυτό το κείμενο και καλούμε στην πιο πλατιά διάδοσή της τετρασελίδης προκήρυξης που το περιέχει, και που σύντομα θα την αναρτήσουμε στην ιστοσελίδα μ α ς :

Τι πρέπει να κάνει ο λαός για να αντιμετωπίσει το σαμποτάζ και τους σαμποτέρ; Καταρχήν πρέπει να επιζηήσει για να μπορεί να παλέψει ώστε να αλλάξει την πολιτική κατάσταση. Γιατί με μια κυβέρνηση που πυροβολεί με λύσσα κάθε παραγωγική μονάδα και με μια αντιπολίτευση που μόλις πάει να γίνει μια μεγάλη παραγωγική επένδυση βγάζει δημάρχους, δικαστές του ΣΤΕ, κουκουλοφόρους, και κινήματα αγανακτισμένων κατοίκων, και τη ματαιώνει, υπάρχει διέξοδος μόνο με ένα πολιτικό κίνημα για την αποκάλυψη και συντριβή των σαμποταριστών. Δηλαδή χρειάζεται να υψωθεί ένα μαζικό μαχητικό κίνημα, που να απαντάει και πολιτικά αλλά και με επιστημονικά επιχειρήματα στα κινήματα των σαμποταριστών. Βεβαίως το κίνημα αυτό θα πρέπει να βάζει τους δικούς του πραγ-

ματικούς, λογικούς όρους για κάθε επένδυση, όπως το να μην ληστεύει τη χώρα, να μην εγκαθιστά εργασιακά γκέτο και να μην καταστρέφει το περιβάλλον. Τελικά μόνο αν φτιαχτούν κόμματα που να θέλουν τη βιομηχανική ανάπτυξη με τέτοιους όρους δεν θα γίνουμε μια εξαθλιωμένη και εξανδραποδισμένη αποικία της Ρωσίας και της Κίνας, που θα σημαίνει για το λαό μας μια ζωή χειρότερη και από εκείνη του ρώσικου και του κινέζικου λαού.

Η πολιτική ήττα των σαμποταριστών είναι λοιπόν ένα γιγαντιαίο καθήκον που στην πρωτοπορία του πρέπει να βρεθούν τα μεγαλύτερα θύματα αυτού του σαμποτάζ. **Αυτοί είναι κατά κύριο λόγο οι 1,5 εκ άνεργοι και άμεσως μετά οι εργαζόμενοι των βιομηχανιών που οι περισσότερες πάνε για κλείσιμο.**

Ειδικά όμως οι άνεργοι δεν μπορούν να επιβιώσουν για πολύ ακόμα χάρη στην αυτοθυσιακή στήριξη των συγγενών τους, που και αυτοί όλο και πιο πολύ εξαθλιώνονται, ούτε μπορούν να έχουν ένα μαχητικό ηθικό με την εξευτελιστική ταλαιπωρία των συσιτίων της δημοτικής και κυρίως της υποκρι-

τικής εκκλησιαστικής φιλανθρωπίας. Λέμε υποκριτικής γιατί η εκκλησία κάνει πως βοηθάει αλλά την ίδια ώρα κερδίζει πολλαπλάσια γιατί εξασφαλίζει και χάρη και σε αυτή τη “φιλανθρωπία” το δικαίωμα να εξαιρείται ουσιαστικά από το φορολογικό έλεγχο ακριβώς πάνω στην κρίση. Αυτό γιατί ο αρχηγός της, ο Ιερώνυμος, είναι φανατικός φίλος της ποτινικής Ρωσίας, και γι αυτό φίλος των σαμποταριστών του ΣΥΡΙΖΑ. Ο Ιερώνυμος δίνει ένα πιάτο φαγητό στους ανέργους αλλά δουλεύει γι αυτούς που τους αφαιρούν τη δουλειά.

Για να μπορούν λοιπόν οι άνεργοι να παλέψουν για την αλλαγή της κατάστασής τους πρέπει να απαιτήσουν από την πολιτική εξουσία που φταίει για την κατάσταση στην οποία βρίσκονται να τους εξασφαλίσει μια ελάχιστη αποζημίωση και ταυτόχρονα την εκπλήρωση μιας δημοκρατικής υποχρέωσής του κράτους, εφόσον δεν τους παρέχει δουλειά: Αυτή είναι η επιδότηση όλων των ανέργων, όσο καιρό και να είναι άνε-

συνέχεια στη σελ. 15

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩΝ ΦΤΗΝΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ

Αν παρακολουθήσει κανείς όλες τις αντιπαραθέσεις για την οικονομία τον τελευταίο καιρό, θα διαπιστώσει ότι εκτυλίσσονται πάνω σε ένα μοτίβο: την υπεράσπιση της κατανάλωσης των φτωχών με την μείωση της τιμής των προϊόντων που καταναλώνουν. Οι μάχες δίνονται για φτηνό ρεύμα για τους φτωχούς, για τον μη πλειστηριασμό της πρώτης κατοικίας των φτωχών και για φτηνά φάρμακα για τους φτωχούς.

Αν παρακολουθήσει κανείς όλες τις αντιπαραθέσεις για την οικονομία τον τελευταίο καιρό, θα διαπιστώσει ότι εκτυλίσσονται πάνω σε ένα μοτίβο: την

υπεράσπιση της κατανάλωσης των φτωχών με τη μείωση της τιμής των προϊόντων που καταναλώνουν. Οι μάχες δίνονται για φτηνό ρεύμα για τους φτωχούς, για το μη

πλειστηριασμό της πρώτης κατοικίας των φτωχών και για φτηνά φάρμακα για τους φτωχούς.

Η συμφωνία πάνω σε αυτό το ζήτημα είναι τούτο τον καιρό τόσο πλατειά, τόσο αυτονόητη και τόσο φανατική που κανείς βουλευτής δεν διανοείται να την αμφισβητήσει. Θα έλεγε κανείς ότι

συνέχεια στη σελ. 10

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΟΥΚΡΑΝΙΑ: Ανυπακομία προκαλεί η στάση της ηγεσίας του αντιπολιτευτικού κινήματος μετά το ρωσικό φασιστικό εκβιασμό και τη μαζική φιλοευρωπαϊκή διαμαρτυρία του λαού της, σ. 16
- Οι σοσιαλφασίστες πουλάνε ωμά τους διοικητικούς υπαλλήλους των πανεπιστημίων και αποκτούν την ηγεμονία στη διοίκηση των πανεπιστημίων, σ.3
- Η προκήρυξη για τη δολοφονία των χρυσαυγιστών: σοσιαλναζιστικό μανιφέστο για απόλυτη κνίτικη ηγεμονία πάνω στους αναρχικούς, σ.4
- Πολυτεχνείο 40 χρόνια μετά: οι απόγονοι της χούντας και οι γευτοαριστεροί υπονομευτές τους ετοιμάζουν νέα δικτατορία, σ.8
- Μαντέλα: μεγάλες τιμές μεγάλη σαπίλα, σ.13
- Γενικότερο ελπιδοφόρο μήνυμα από τις εκλογές σε μια ΟΛΜΕ της Αττικής, σ.10

Οι σοσιαλφασίστες πουλάνε ωμά τους διοικητικούς υπαλλήλους των πανεπιστημίων και αποκτούν ηγεμονία στη διοίκηση των πανεπιστημίων

Μόνο σε ενότητα με το λαό και ξεμπρόστιασμα των σοσιαλφασιστών μπορούν να νικήσουν τα κινήματα των δημοσίων υπαλλήλων

Από το Σεπτέμβρη οι διοικητικοί υπάλληλοι των πανεπιστημίων ξεκίνησαν μία παρατεταμένη απεργία για πάνω από τρεις μήνες ενάντια στη διαθεσιμότητα. Η απεργία αυτή είχε το δίκαιο αίτημα να μην περάσει η αυθαίρετη διαθεσιμότητα και ο εκβιασμός της απόλυσης, όμως μπήκε αμέσως κάτω από τη συνδικαλιστική ηγεσία των ψευτοαριστερών κομμάτων, προβοκαρίστηκε από αυτά, απομονώθηκε από το λαό και τελικά οδηγήθηκε σε οδυνηρή ήττα. Γιατί τελικά το κράτος όχι μόνο πέρασε τη διαθεσιμότητα αλλά και εκχώρησε στους πρυτάνεις την εξουσία να αποφασίζουν αυθαίρετα ποιος από τους διοικητικούς υπαλλήλους θα μείνει, ποιος θα φύγει, και με ποιους όρους θα λειτουργεί μέσα στα πανεπιστήμια. Αυτό σημαίνει ότι καταργείται το αυτοδιοίκητο που είχαν μόνο οι διοικητικοί υπάλληλοι μέσα στα ΑΕΙ και περνάει σε ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ και ΔΗΜΑΡ που ελέγχουν εδώ και δεκαετίες τα πανεπιστήμια μέσω των φοιτητικών παρατάξεων και των συγκλήτων.

Η ΟΑΚΚΕ έχει τοποθετηθεί από την πρώτη στιγμή κατά του μέτρου της διαθεσιμότητας και των απολύσεων των δημοσίων υπαλλήλων ιδιαίτερα επειδή κατ' αρχήν γίνεται με την κυνική απαίτηση των δανειστών να μειωθεί ο όγκος του κράτους. Η κύρια ευθύνη του όγκου του κράτους στην ελληνική κρίση έχει γίνει οικονομικό αξίωμα των φιλελεύθερων που μπερδεύουν το μεγάλο κράτος με την γραφειοκρατική αδιαφορία και την διαφθορά (και αυτά βέβαια) με τον πραγματικό σοσιαλισμό, οπότε αντί για την πάλη ενάντια σε αυτά τα φαινόμενα θέλουν να απολύουν τους δημόσιους υπάλληλους, πράγμα που σε ελληνικές συνθήκες ανεργίας σημαίνει εξόντωση. Ειδικά δεν νομιμοποιούνται να κάνουν τέτοιες απολύσεις οι προβοκάτορες, οι εγκληματίες σαμποταριστές που έχουν προκαλέσει την καταστροφή τη βιομηχανίας, την κρίση και την εξαθλίωση του λαού, και που μέσα στην κρίση συνεχίζουν το σαμποτάζ. Για να βρεθούν λεφτά και αρκεί να σταματήσει εδώ και τώρα η καταστροφή της βιομηχανίας και το μπλοκάρισμα των επενδύσεων. Όσο για τους δημόσιους υπάλληλους το πρόβλημα δεν είναι ότι είναι πολλοί, αλλά ότι δεν είναι παραγωγικοί γιατί με σύστημα υποαπασχολούνται, με σύστημα διαφθείρονται, με σύστημα μένουν δίχως επιμόρφωση και με σύστημα μένουν δίχως έλεγχο, δηλαδή δίχως αξιολόγηση από τις κρατικές αρχές και από τους πολίτες. Με ακόμα περισσότερη δύναμη η ΟΑΚΚΕ καταγγέλλει τις στοχευμένες απολύσεις που επιλέγει να κάνει το ελληνικό πολιτικό καθεστώς καλυπτόμενη πίσω από την τρόικα και οι οποίες αποσκοπούν στην κατάργηση ή τον ακρωτηριασμό ολόκληρων κλάδων που, όπως έχουμε αποδείξει, είναι

ακριβώς εκείνοι που δεν τους θέλει η ψευτοαριστερά γιατί δεν τους έλεγξε ποτέ συνδικαλιστικά (δημοτική αστυνομία, δημοτικοί φύλακες σχολείων, γραφειοκρατία της ΕΡΤ, καθηγητές τεχνικής εκπαίδευσης κλπ). Δεν είναι τυχαίο ότι μέχρι σήμερα η αυθαιρεσία της διαθεσιμότητας έχει λειτουργήσει σαν εργαλείο υποδούλωσης τους στα ψευτοαριστερά κόμματα που αναλαμβάνουν την προστασία τους, μόνο και μόνο για να τους πουλήσουν και να γίνουν αυτοί τα πραγματικά αφεντικά και οι ρυθμιστές για το ποιος θα μείνει και ποιος θα φύγει. Γι' αυτό έχουμε καταγγείλει τέτοιες απολύσεις σαν βία όχι τόσο οικονομικού αντεργατισμού φιλελεύθερου τύπου, αλλά κυρίως σαν πολιτική βία κρατικοφασιστικού ανατολικού τύπου. Από αυτές τις θέσεις η ΟΑΚΚΕ έχει υποστηρίξει ιδιαίτερα τους εργαζόμενους στην ΕΡΤ, τους καθηγητές των ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ, τους δημοτικούς αστυνομικούς και τους σχολικούς φύλακες. Στην περίπτωση των διοικητικών υπαλλήλων των ΑΕΙ δεν μπορέσαμε ως πρόσφατα να συλλάβουμε το συγκεκριμένο στόχο των απολύσεων που επιχείρησε εναντίον τους αυτή τη φορά το βαθύ καθεστώς, και να προσδιορίσουμε τον τρόπο με τον οποίο λειτούργησαν οι επικεφαλής της απεργίας τους «προστάτες» του ΣΥΡΙΖΑ και του ΑΝΤΑΡΣΥΑ για να τον πετύχουν. Μόνο στην τελευταία φάση αυτής της απεργίας ξεκαθάρισε το τοπίο. Φαίνεται τώρα ότι για άλλη μία φορά, όπως και στην περίπτωση της ΕΡΤ, το κράτος αρχικά εκβίασε με φασιστικού τύπου απολύσεις τους διοικητικούς υπαλλήλους, και στη συνέχεια οι συνδικαλιστές ηγέτες τους τους απομόνωσαν από το λαό προωθώντας απεργιακές

μεθόδους που εξόργιζαν τους φοιτητές. Ταυτόχρονα από την αρχή αυτής της απεργίας τα ψευτοαριστερά κόμματα επέβαλαν στους διοικητικούς υπαλλήλους σα δεισιπαιχτές της σύγκρουσης μεταξύ απεργών και κράτους τους ελεγχόμενους από αυτά πρυτάνεις. Ο διαιτητικός αυτός ρόλος δυνάμωνε όσο το απεργιακό κίνημα απομονωνόταν από φοιτητές, γονείς και κοινή γνώμη. **Τελικά οι πρυτάνεις κέρδισαν πέντε σημεία της συμφωνίας με το κράτος ερήμην των διοικητικών υπαλλήλων. Η συμφωνία αυτή έδωσε τελικά στα πολιτικά αφεντικά των πρυτανείων, δηλαδή τον ΣΥΡΙΖΑ, το ψευτοΚΚΕ, αλλά και τη ΔΗΜΑΡ την εξουσία να ρυθμίζουν τη σύνθεση και τη λειτουργία του διοικητικού υπαλληλικού προσωπικού μέσα στα πανεπιστήμια, μία εξουσία που δεν είχαν ποτέ μέχρι σήμερα.** Η προβοκατόρικη και μειοψηφική απεργία των υπαλλήλων του πανεπιστημίου Αθηνών στην οποία ηγεμονεύει ολοκληρωτικά ο ΣΥΡΙΖΑ, συνεχίζεται με αποκλειστικό στόχο να πάρει τον πλήρη έλεγχο στο πιο κεντρικό πανεπιστήμιο της χώρας. Μάλιστα, επειδή η μάζα των διοικητικών έχουν επιστρέψει στη θέση τους, για να ενισχυθεί η απεργία στο πανεπιστήμιο Αθηνών όσο χρειάζεται στο ΣΥΡΙΖΑ για να ολοκληρώσει το πραξικόπημα του που συμπεριλαμβάνει την πραξικοπηματική καθαίρεση της εκλεγμένης διοίκησης του σωματείου των διοικητικών, ξεκίνησε τώρα μία σειρά καταλήψεων σε κάποιες σχολές. Κεντρικός στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι ο βρώμικος ρόλος του ανθρώπου του ΣΥΡΙΖΑ, Π ε λ ε γ ρ ί ν η . **Πως οι σοσιαλφασίστες συνδικαλιστές υπονόμισαν μία δίκαιη απεργία στρέφοντας την εναντίον των φοιτητών και εξοργίζοντας τους γονείς** Η απεργία ξεκίνησε ύστερα από την έκδοση υπουργικής απόφασης για τη διαθεσιμότητα 1349 υπαλλήλων των ΑΕΙ, τα 2/3 των οποίων (1038 από τους 1349) προέρχονταν από το Πανεπιστήμιο της Αθήνας και από το Πολυτεχνείο. Ο αριθμός των υπαλλήλων που έπρεπε να μουν σε διαθεσιμότητα βγήκε αυθαίρετα από το υπουργείο με έναν δικής του έμπνευσης αλγόριθμο για την αναλογία που πρέπει να υπάρχει

μεταξύ διοικητικών υπαλλήλων και κ α θ η γ η τ ώ ν . Η συνδικαλιστική ηγεσία των διοικητικών υπαλλήλων των ΑΕΙ ανήκει κυρίως στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία των δύο μεγάλων, μη σοσιαλφασιστικών κομμάτων, ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Για δεκαετίες δεν μπόρεσαν τα ψευτοαριστερά κόμματα να την ελέγξουν, όπως δεν μπόρεσαν να ελέγξουν και τη μεγάλη μάζα των διοικητικών υπαλλήλων που προέρχονται επίσης από την εποχή των προσλήψεων κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ-ΝΔ και λειτουργούσε στα πανεπιστήμια σε ένα μεγάλο βαθμό αυτόνομα και ανεξάρτητα από τις πρυτανείες που ελέγχονται από ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ. Αυτή η μάζα σε ένα βαθμό είχε όλα τα αρνητικά της δημοσιο-υπαλληλίας, τη λούφα, τη διαφθορά και την περιφρόνηση των φοιτητών, ωστόσο δεν επιλέχτηκε από το καθεστώς να τιμωρηθεί για αυτά της τα χαρακτηριστικά, αλλά για το καλό της δηλαδή για τη μη ελεγχόμενη από τους σοσιαλφασίστες λειτουργία της. **Οι ψευτοαριστεροί πρυτάνεις αμέσως δήλωσαν τη στήριξη τους στις κινητοποιήσεις των διοικητικών που ζητούσαν την ακύρωση της διαθεσιμότητας, και μέσω αυτών κατέλυσαν τις κινητοποιήσεις ο ΣΥΡΙΖΑ και όλοι οι εξωκοινοβουλευτικοί.** Αυτοί προπαγάνδισαν στις κινητοποιήσεις τη «σκληρή γραμμή» του αποκλεισμού των πανεπιστημίων με την απαγόρευση εισόδου σε καθηγητές, φοιτητές. Την ίδια στιγμή οι ίδιοι οι διοικητικοί ηλιθίως νέκρωσαν ολοκληρωτικά όλες τις υπηρεσίες του πανεπιστημίου. Με αυτό τον τρόπο εγκλωβίστηκαν οι πρωτοετείς φοιτητές που δεν μπορούσαν να εγγραφούν στις σχολές, αλλά και οι μεταπτυχιακοί, ενώ όσο προχωρούσε η απεργία και δεν μπορούσαν να γίνουν μαθήματα λόγω του αποκλεισμού, χανόταν και το εξάμηνο για τους υπόλοιπους, αφού δεν έμενε χρόνος για να καλυφθεί η διδασκαλία της ύλης. Πρόκειται για τη γνωστή φασιστική μέθοδο της ομηρείας του πληθυσμού με στόχο τους φοιτητές αυτή τη φορά, την οποία ευχαρίστως εφάρμοσαν οι συνδικαλιστές ΠΑΣΠ-ΔΑΚΕ αποδεχόμενοι ταυτόχρονα την προστασία και το καπέλο του ΣΥΡΙΖΑ που διασφάλιζε με τους τραμπουκισμούς του τον αποκλεισμό των πανεπιστημίων. Αυτά όλα

Η προκήρυξη για τη δολοφονία των χρυσαυγιτών: Σοσιαλ-ναζιστικό μανιφέστο για απόλυτη κνίτικη ηγεμονία πάνω στους αναρχικούς

«Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις» (ΜΛΕΔ) είναι - στα λόγια - οι σκοτεινοί τύποι που καταφέρναν να γίνουν σχεδόν το ίδιο σιχαμεροί με τους κλασσικούς ναζί της «Χρυσής Αυγής» στον πλατύ λαό.

Αυτό το κατορθώσανε με τον βάρβαρο τρόπο που σκοτώσανε τα δύο μέλη της ναζιστικής συμμορίας στο Νέο Ηράκλειο, κάνοντας τη Χρυσή Αυγή να μοιάζει στα μάτια πολλών συντηρητικών και καθυστερημένων πολιτικά ανθρώπων - από θύτης - ένα απλό θύμα μιας παράλογης και σκληρόψυχης βίας.

Η κίνησή μάλιστα των επονομαζόμενων «ΜΛΕΔ» έγινε την ώρα που, ακόμα και στα πλαίσια της ψεύτικης παράστασης Σαμαρά - Βενιζέλου για τα μάτια των λαών της Ευρώπης, η Χρυσή Αυγή είχε δεχτεί χτύπημα στην εικόνα της με τις συλλήψεις και τις αποκαλύψεις για τη ναζιστική της μόχα. Έτσι, πολλοί δημοκρατικοί άνθρωποι πίστεψαν - καλοπροαίρετα - ότι άνοιξε ο κύκλος για το πολιτικό τέλος των ναζιστών.

Φυσικά η ιστορία με τις συλλήψεις ήταν στημένη από την αρχή - στα πλαίσια του διακομματικού καθεστώτος - για να καλυφθεί βραχυπρόθεσμα η επίσημη Ελλάδα στα μάτια της Ε.Ε. για το χρυσαυγιτισμό της, αλλά και μακροπρόθεσμα για να ενισχυθεί και όχι για να τσακιστεί η χιτλερική συμμορία. Ωστόσο αυτό το δεύτερο ακόμη δεν έχει γίνει κατανοητό από τη δημοκρατική πλειοψηφία του λαού. Ούτε - πολύ περισσότερο - είχε εξηγήσει κάποιος μαζικός φορέας σ' αυτό τον κόσμο ποιος είναι ο λόγος που όλοι τους, δεξιοί και ψευτοαριστεροί, προστατεύουν με τέτοια προσοχή τη νομιμότητα του ναζιστικού κόμματος, ακόμη κι όταν έχουν βάλει δυο από τους αρχηγούς του (Μιχαλολιάκο, Παππά) στη φυλακή.

Τέτοιες κινήσεις δολοφονικής βίας με χαριστικές βολές δε γίνονται στα ξαφνικά και ξεκούδουνα. Ειδικά όταν δεν προκύπτουν σαν ακραίες εκδηλώσεις ενός αυθόρμητου και υπαρκτού κινήματος. Δεν είναι δηλαδή πως το πιο αριστερό, πρωτοπόρο και δημοκρατικό κομμάτι της κοινωνίας, έχοντας κοντά του στοιχειωδώς ογκώδεις μάζες ανά περιοχή, είχε εμπλακεί σε μια βίαιη αντιπαράθεση με τους ναζί π.χ. για την υπεράσπιση των μεταναστών, της ειρηνικής και πολιτισμένης συμβίωσης των ανθρώπων στις γειτονιές, των ομοφυλόφιλων.

Σε μια τέτοια περίπτωση, θα ήταν κατανοητό ότι θα χώνονταν στο αντιφασιστικό κίνημα και οι θερμόαιμοι ή οι εμφορούμενοι από μικροαστική ανυπομονησία, οι οποίοι θα ήθελαν να «κόψουν δρόμο» με απευθείας ατομική τρομοκρατία στους ναζιδες. Και πάλι όμως αυτοί δε θα επέλεγαν δύο τυχαίους ναζί της βάσης, οι οποίοι δε θα είχαν μισηθεί ατομικά και με στοιχεία για την ειδική τους δράση.

Ωστόσο στο συγκεκριμένο άρθρο καταπιανόμαστε με τους φονιάδες αυτούς σαν να ήταν πολιτικό ρεύμα, γι' αυτό

μιλάμε για πλατφόρμα των ΜΛΕΔ. Αυτό το κάνουμε, όχι γιατί θεωρούμε ότι αυτοί αποτελούν ένα τέτοιο ρεύμα, αλλά γιατί προτείνουν μια πολιτικο-ιδεολογική πλατφόρμα για όσους είναι πρόθυμοι να τους πιστέψουν σαν γνήσιους λαϊκούς τιμωρούς. Η πλατφόρμα αυτή δουλεύεται εδώ και χρόνια, αναπτύσσεται και εξελίσσεται με διάφορες μορφές από τις διαφορετικές ένοπλες συμμορίες που δουλεύουν πολιτικο-ιδεολογικά στο ριζοσπαστικό, αναρχικό ή αντιεξουσιαστικό χώρο, όπως είναι οι «Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς», η «Σέχτα Επαναστατών», ο «Επαναστατικός Αγώνας» και προηγούμενα ο γενάρχης όλων τους, η «17 Νοέμβρη».

Το βαθύτερο χαρακτηριστικό όλων αυτών των μορφών «ένοπλης προπαγάνδας» είναι ότι θέλουν να μετατρέψουν σταδιακά τον εξαρχειώτη αναρχικό και αντιεξουσιαστικό, δηλαδή τον ριζοσπάστη μικροαστό ή άνεργο ή λούμπεν σε αυτό που αυθόρμητα τόσο απεχθάνεται, δηλαδή σε κνίτη και μάλιστα σε κνίτη με καλάσνικοφ.

Με λίγα λόγια οι προκηρύξεις των δολοφόνων δεν είναι μόνο ένα απλό περιτύλιγμα με το οποίο αυτοί δικαιολογούν τις σφαίρες τους, όπως θέλουν να πιστεύουν αυτοί που από άγνοια τους χαρακτηρίζουν απλούς παρακρατικούς ή ακόμα και κανονικούς χρυσαυγίτες που διεκπεραιώνουν μια προβοκάτσια. Για μας οι σφαίρες τους εκτός από βία και προβοκάτσια είναι αντίστροφα και επιχείρημα της πολιτικο-ιδεολογικής πλατφόρμας που με την προκήρυξή τους θέλουν να περάσουν στους μικροαστούς και λούμπεν ριζοσπάστες που θαυμάζουν το έργο τους. Οι σφαίρες αποτελούν το εξής επιχείρημα της πλατφόρμας της προκήρυξης: «Μόνο εμείς, που σκοτώνουμε, κάνουμε επαναστατική πράξη. Μόνο εμείς είμαστε πραγματικοί αντιφασίστες γιατί ρισκάρουμε να συγκρουστούμε με το κράτος, και τελικά μόνο εμείς έχουμε αποτέλεσμα και όχι οι ρεφορμιστές φαφλατάδες του ΚΚΕ, και του ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που είναι αντιναζί μόνο στα λόγια».

Έτσι δουλεύεται ο αναρχισμός από αυτούς τους σύγχρονους παρακρατικούς κνίτες. Για μας η προκήρυξη των ΜΛΕΔ-δολοφόνων μετράει από μια άποψη το ίδιο με τις σφαίρες τους, ίσως και περισσότερο από αυτές, γιατί οι σφαίρες τους κάνουν το κακό να στέλνουν στην αγκαλιά των ναζιδων τους εκατοντάδες χιλιάδες πολιτικά καθυστερημένους και ενδιάμεσους ενώ η προκήρυξη - σε συνδυασμό με τις σφαίρες - έχει σα κύριο στόχο να μετατρέψει πολλούς πραγματικούς ριζοσπάστες αντιφασίστες, αλλά και επαναστάτες, σε σοσιαλ-φασίστες, ακόμα και σε ναζιδες.

Σοσιαλφασίστες - ναζί: Από πού και ως πού εχθροί;

Ξεκινάμε λοιπόν μια κανονική κριτική στην προκήρυξη αυτού του ιδιότυπου νέου παρακράτους λέγοντας ότι δεν υπάρχει κάποιος πραγματικός αντιναζισμός όχι μόνο στην πράξη αλλά ούτε στα λόγια, δηλαδή ούτε στο επίπεδο της πολιτικής πάλης από τα ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Όπως δεν υπάρχει ουσιαστικά και πάλη των ναζί ενάντια σε αυτούς.

Εδώ, στη μόνη χώρα με ναζιδες στη Βουλή, αλλά και με τόσους πολλούς «αριστερούς» ψευτο-αντικαπιταλιστές, όλες οι ηγεσίες των υποτιθέμενων αντιφασιστικών ρευμάτων (ψευτοαριστερών και ψευτοαναρχικών) δεν έχουν προσανατολίσει ούτε κατά διάνοια τη βάση τους σε πόλωση με τους ναζί πάνω στη ζωντανή πολιτική. Αντίθετα οδηγούν τη βάση τους πολιτικά σε άτυπη πολιτική συμμαχία με τους ναζί. Συνήθως χτυπούν ως κύριους εχθρούς τη Μέρκελ και τους φιλελεύθερους εντός κι εκτός Ελλάδας σε αγαστή σύμπνοια με τους χρυσαυγίτες, ενώ έχουν και το «εντός νόμου η Χρυσή Αυγή» για ευαγγέλιό τους.

Οι ίδιοι οι ναζί δεν έχουν ακόμα συγκροτήσει μια πλατιά οργανωμένη και μασίφ ιδεολογικά βάση γιατί είναι ακόμη αρκετά αποκρουστικοί, ακόμη και σε πολύ συντηρητικούς ανθρώπους. Γύρω τους μαζεύουν ακόμη, σαν οργανωμένη βάση, κυρίως το θρασύδειλο απολιτικό λούμπεν και τα πιο δεξιά και τραμπουκικά στοιχεία μέσα στους ανέργους και στους κατεστραμμένους οικονομικά μικροεπαγγελματίες, και πάλι όμως σε πολύ μικρούς αριθμούς.

Χώρια που οι χρυσαυγίτες επίσης δε χτυπούν ως κύριους πολιτικούς εχθρούς τους τα υποτιθέμενα «μαχητικά αντιφασιστικά» ρεύματα, στα οποία αυτοποθετούνται και οι δήθεν επαναστάτες τύπου «ΜΛΕΔ». Χτυπούν κυρίως τους «εβραϊομασόνους ξένους τοκογλύφους», το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ, κατηγορώντας απλώς την «Αριστερά» - «ρεφορμιστική» και «επαναστατική» - ότι στο βάθος είναι πουλημένη στους Αμερικάνους και στο δυτικό κεφάλαιο λόγω «διεθνισμού» και «κοινών εβραϊκών καταβολών» μαρξισμού και φιλελευθερισμού. Εξ ου και οι ναζί αποκάλουν το Τσίπρα και το ΣΥΡΙΖΑ «αμερικανοκομμουνιστές».

Πώς λοιπόν και στη βάση ποιου «εμφύλιου πάθους και μίσους» χωράει η κτηνώδης δολοφονία των δύο παρακατιανών ναζί της βάσης, που το καθεστώς έντεχνα μεταμόρφωσε σε «δύο νέα παιδιά, δυο άτυχους Έλληνες»; Πού και πότε οι ναζί και οι ψευτοαναρχικοί - ψευτοκομμουνιστές έφτασαν στην απόλυτη σύγκρουση πολιτικά, κοινωνικά και ιδεολογικά, έχοντας σαν κύριο και απόλυτο εχθρό ο ένας τον άλλο;

Η μετατροπή της ναζιστικής

συμμορίας σε «εθνικό κόμμα»

Όσοι έχουν λίγο οξυμμένο πολιτικό βλέμμα, θα έχουν παρατηρήσει ότι οι δύο πιο γνωστοί και με «ηγετικό κύρος» από τους χρυσαυγίτες που μείναν έξω από τη φυλακή, Κασιδιάρης και Παναγιώταρος, από τη μέρα της δολοφονίας των δυο μελών της συμμορίας τους δεν έχουν βγάλει από πάνω τους το κουστούμι και τη γραβάτα.

Τέσσερις βουλευτές των ναζί, μάλιστα, την επομένη της δολοφονίας, πήγαν και παραδώσαν στην αστυνομία τα «νόμιμα» όπλα τους, για να αποδείξουν πόσο ειρηνόφιλο και εχθρικό προς τη βία κόμμα είναι η Χ.Α. Δασκαλεμένοι μάλιστα από τα αφεντικά τους, οι αντεροβγάλτες τόνιζαν με νόημα στις δηλώσεις τους ότι αν είχε σκοτωθεί αναρχικός, θα είχε καεί η Αθήνα, ενώ όταν σκοτώθηκαν «εθνικιστές», δεν άνοιξε ρουθούνι.

Με τη Χρυσή Αυγή να έχει αλώσει πλήρως το χώρο της κλασσικής εθνικιστικής Ακροδεξιάς που κάλυπτε το ΛΑΟΣ και με το Σαμαρά να έχει δηλητηριάσει εκ νέου τη ΝΔ με ακροδεξιό, αντιμεταναστευτικό, ορθοδοξοφασιστικό πνεύμα, καταλαβαίνει κανείς τι ποσοστό συντηρητικού κόσμου πρόσφεραν οι ψευτοαριστεροί δολοφόνοι των ΜΛΕΔ στους ναζί, τους οποίους εν μία νυκτί μεταμόρφωσαν σε «εθνικό - βαλλόμενο από τρομοκράτες - κόμμα».

Φυσικά, εδώ δεν έχουμε, όπως προείπαμε, μια αυθόρμητη κίνηση και πράξη «τυφλής» αντεκδίκησης για το φόνο του ηρωικού αντιφασίστα Παύλου Φύσσα, πόσο μάλλον που το «ρεύμα» το οποίο εκπροσωπούσε, οι φίλοι κι η οικογένειά του, ξεκαθάρισαν ότι δε θέλουν αντίποινα και βία.

Πρόκειται για ενέργεια η οποία ήτανε σχεδιασμένη μέχρι την τελευταία της λεπτομέρεια από το παρακράτος του σύγχρονου, πουλημένου στη Ρωσία, φασιστικού και σοσιαλφασιστικού βαθιού καθεστώτος στη χώρα μας, γι' αυτό και έχει απάνω της μια σφραγίδα - αντίφαση που εκθέτει αυτό το βρώμικο παρακράτος: το κείμενο της προκήρυξης έχει για κύριο εχθρό του στη γραμμή - πλατφόρμα όχι το ναζισμό της Χ.Α., αλλά τον «ευρωπαϊκό ολοκληρωτισμό», την Ε.Ε. και το ΔΝΤ, όπως ακριβώς και οι ναζί. Οι ΜΛΕΔ είναι τμήμα αυτού του παρακράτους.

Γι' αυτό και βγαίνουν, στο θέμα της βίας, πιο δεξιά από τη Χρυσή Αυγή, η οποία για να φυλαχτεί καταδίκασε (στα λόγια φυσικά) τη δολοφονία Φύσσα από το χρυσαυγίτη φονιά Ρουπακιά. Αντιθέτως, οι ΜΛΕΔ επαίρονται και επιχαίρουν για τη δολοφονική βία που άσκησαν στους δυο ναζί και καλούν σε μαζικοποίηση αυτής της μορφής «αντιναζισμού».

Δηλαδή μπροστά στο λαό φτιάχνουν έναν «αντιναζισμό» ο οποίος παίρνει

συνέχεια στη σελ. 11

την πρωτοβουλία του διχασμού του λαού και της βίας, πριν από την πλήρη αποκάλυψη στις μάζες των ναζί, που αυτή τη στιγμή παίζουν «άμυνα» κι έχουν κόψει - για λίγο καιρό - μαχαίρι τις βιαιοπραγίες για να ξεπλυθούν. Πρόκειται για μια προβοκάτσια του χειρίστου είδους, στην οποία δεν πρέπει να πέσει η βάση του αναρχισμού.

Τίμιοι και πραγματικά αντιναζιστές άνθρωποι δεν πρέπει να πέσουν στη «λούμπα», λόγω της ανυπαρξίας πραγματικού μαζικού αντιφασιστικού ρεύματος, να επιδοκιμάζουν το φόνο των δύο χρυσαυγιστών, στο όνομα της εκδίκησης. «Εκδίκηση» για τον Παύλο θα είναι να χτίσουμε ένα παλλαϊκό αντιναζιστικό ρεύμα, ειρηνικό στη διάθεσή του και πραγματικά ενωτικό στη βάση του λαού, το οποίο θα αποκαλύψει και θα απομονώσει τους ναζί και τελικά θα τους συντρίψει. Αυτό θα το κάνει «στρατιωτικά» μόνο αν υποχρεωθεί, χωρίς δηλαδή ποτέ να πάρει εκείνο την πρωτοβουλία να αρχίσει τη βία.

Οι μέθοδοι τύπου ΜΛΕΔ ενισχύουν τους ναζί και πλαταίνουν τη βάση τους, φέρνουν πιο κοντά τους μελλοντικούς θαλάμους βασανιστηρίων των χιτλερικών δολοφόνων, διασπάνε το λαό και συκοφαντούν τον αντιφασισμό. Γι' αυτό είναι φασιστικές και πιστεύουμε παρακρατικές και όχι «αριστερίστικα» λάθη.

Η βάση του αναρχισμού πρέπει να έρθει σε σύγκρουση με τους καθοδηγητές διάφορων ρευμάτων του «χώρου» που όσο κατακάθεται ο κουρνιαχτός θα ζυμώνουν σιγά-σιγά στις γραμμές τους τη θέση «καλά τους κάνανε», «οι ΜΛΕΔ είναι κομμάτι του κινήματος, τμήμα του ένοπλου» κλπ. Τέτοιου είδους καθοδηγητές πρέπει και να αποκαλυφθούν τουλάχιστον σαν αντικειμενικοί προβοκάτορες και φιλοναζιστές.

Η προβοκατόρική γραμμή «ΝΔ = ναζισμός»

Όλη η γραμμή της προκήρυξης περιγράφεται λίγο ως πολύ από το εξής σκεπτικό (η συμπύκνωση δικιά μας): Ακροδεξιά υπήρχε από πάντα και χρησιμοποιούνταν από τα καπιταλιστικά καθεστώτα κατά των λαών. Η Χρυσή Αυγή είναι εργαλείο της κλασικής συντηρητικής και φιλελεύθερης Δεξιάς για να χτυπάει την Αριστερά και το λαό προς όφελος των ιδιωτών πλούσιων, απλώς είναι το πιο αποκρουστικό εργαλείο και καμιά φορά μπορεί να έχει φιλοδοξίες να αυτονομηθεί. Η Δεξιά όμως δεν την αφήνει, γι' αυτό κι έβαλε φυλακή το Μιχαλολιάκο, για να χαλιναγωγήσει τους ναζί. Σαν όργανο της Δεξιάς και του «ευρωπαϊκού ολοκληρωτισμού» σκότωσε η Χρυσή Αυγή και τον Παύλο Φύσσα, γι' αυτό κι εμείς (οι ΜΛΕΔ) σκοτώσαμε τα δύο μέλη της σε αντίποινα. Σκοτώσαμε δηλαδή δύο μέλη του χειρότερου εργαλείου της «δυτικής ΝΔ» και της «φασιστικής Ε.Ε.» που μας πεινάνε για να εξυπηρετήσουν το διεθνές και ντόπιο ιδιωτικό κεφάλαιο, τους πλούσιους και τις τράπεζες.

Αυτή η γραμμή δεν είναι γραμμή κλασικού αναρχισμού της μεταπολίτευσης στην Ελλάδα. Ο αναρχισμός αυτός, όπως εκφράζεται ακόμη από

ρεύματα σαν την Αναρχική Αρχιεπιθετική, μπορεί όντως να μην καταλαβαίνει πολλά και να μην πολυνοιάζεται από τη διάκριση αστικής δημοκρατίας και φασισμού, αλλά ποτέ δεν είχε μονόπλευρο εχθρό «την κλασική Δεξιά και τη Δύση» ούτε μονάχα την αστική δημοκρατία. Αντίθετως, είχε έστω και άθελά του ξεσκεπάσει με τη δράση του αλλά και μερικά συνθήματά του («ίδια είναι τα αφεντικά δεξιά κι αριστερά») τον καλυμμένο φασισμό της Νέας Δεξιάς, όπως ονόμασε η ΟΑΚΚΕ το σοσιαλφασιστικό μπλοκ Α. Παπανδρέου - ψευτοΚΚΕ από τη δεκαετία του 1980.

Η γραμμή «φασισμός είναι η κλασική Δεξιά λόγω του οικονομικού της φιλελευθερισμού και της φτώχειας που σπέρνει» είναι η στρατηγική γραμμή, από το 1974 ακόμη, αυτής της Νέας Δεξιάς, δηλαδή όλων των ηγετών του ΠΑΣΟΚ από την ίδρυσή του, της ηγεσίας Κύρκου στο «Κ»ΚΕσωτερικού και όλων των ηγεσιών ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό όλοι αυτοί ποτέ δεν κινήθηκαν τους χουντικούς και τους φασίστες σαν κύριο εχθρό και δεν έσπρωχναν τη φιλελεύθερη πτέρυγα της Δεξιάς - ΝΔ να αποκεφαλίζει φασίστες μέσα της κι έξω της, αλλά αντίθετα χτυπούσαν με όλη τους τη λύσσα (με εξαίρεση, λόγω τακτικής, το '89) ως κύριο εχθρό τα κεντρώα και φιλελεύθερα ρεύματα τύπου Μητσotάκη και ευρωπαϊόφιλων καραμανλικών μέσα στη Νέα Δημοκρατία.

Αυτή ήταν κι η γραμμή της «17 Νοέμβρη», με την οποία έχει την πιο ευθεία σχέση και σε επίπεδο σημειολογίας και σε επίπεδο ιδεολογίας η προκήρυξη των «ΜΛΕΔ»: γι' αυτό και η συμμορία αυτή σκότωσε τον φιλελεύθερο Παύλο Μπακογιάννη με την αντιδικτατορική δράση το 1967-1974, την πιο κεντρώα και λιγότερο αντικομμουνιστική μορφή μέσα στη Νέα Δημοκρατία και ποτέ κάποιον κτηνώδη ακροδεξιό ή χουντόφιλο φασίστα μέσα στην κλασική Δεξιά.

Άλλωστε, η «17Ν» έπαιζε με το σωβινισμό και στο θέμα του αντιτουρκισμού τύπου Α. Παπανδρέου και στο θέμα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, για να ενισχύει τον αντιαμερικανισμό - αντιδυτικισμό και να στρέφει το λαό μας προς τη σοσιαλφασιστική Μόσχα.

Όταν κάποιος εξισώνει ακόμη και τη σημερινή ελεεινή σαμαρική ΝΔ με τους ναζί, πρακτικά παρέχει συγχωροχάρτι στους δεύτερους, τους καθιστά «μια απ' τα ίδια» και καταστρέφει ακριβώς αυτό που πρέπει, σε πρώτη φάση, να οικοδομήσουν οι δημοκράτες: το παλλαϊκό αντιναζιστικό μέτωπο ενάντια στον εντελώς ξεχωριστά αποκρουστικό, χιτλερικό και δολοφονικό χαρακτήρα της ναζιστικής συμμορίας. Η εξίσωση ΝΔ - Χρυσής Αυγής γίνεται δηλαδή αποκλειστικά για να ξεπλυθεί η δεύτερη.

Από κει λοιπόν φαίνεται το στημένο της δουλειάς. Η βαναυσότητα και οι χαριστικές βολές μπροστά στις κάμερες παρακολούθησης, που οι δολοφόνοι προφανώς ξέρανε ότι υπήρχαν, οπότε και μπροστά στις τηλεοπτικές κάμερες, η γραμμή για τα «σφυριά που θα σπαν κεφάλια και τα δρεπάνια που θα κό-

βουν χέρια», πράγματα που ούτε οι ναζί δε λένε με τέτοια ωμότητα και που βρωμίζουν το τιμημένο σφυροδρέπανο, το τραμπούκικο δολοφονικό στυλ δεν δικαιολογούνται διόλου σε μια προκήρυξη που σε όλα τα βασικά ζητήματα, πέρα από την ιστορία, λέει τα ίδια με τη Χρυσή Αυγή.

Και εννοούμε τα ζητήματα του σήμερα, αυτά που καίνε το λαό στην καθημερινότητά του, γιατί εκεί κρίνεται η πολιτική πορεία της χώρας και όχι στο «Μελιγαλά» και στις όψιμες αναφορές των σοσιαλναζί στο λαϊκό μας κίνημα τη δεκαετία του '40, το οποίο και βρωμίζουν και μόνο που το ακουμπάνε.

Προκήρυξη με ιδεολογικά υλικά ψευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ

Η προκήρυξη των ΜΛΕΔ είναι η γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ και ακόμη περισσότερο η γραμμή του ψευτοΚΚΕ, την οποία οι ΜΛΕΔ την πάνε μέχρι το τέλος σε «συνέπεια». Εκεί δηλαδή που ο Κουτσούμπας - ψευτοΚΚΕ κηρύττει τάχα τη σοσιαλιστική επανάσταση χωρίς εσχάτων, αλλά ταυτόχρονα πηγαίνει στο Μαξίμου και τα λέει «σε πολύ καλό κλίμα» με το Σαμαρά για την οικονομία, οι «συνεπείς κνίτες» ΜΛΕΔ κάνουν πράξη την κνίτικη γραμμή «εδώ και τώρα».

Φυσικά, οι σοσιαλναζί δολοφόνοι των ΜΛΕΔ δεν κρύβουν ότι αγαπούν το ψευτοΚΚΕ σαν «εργατικό κόμμα», αφού αναπαράγουν το παραμύθι ότι οι ναζί χτύπησαν τους κνίτες στο Πέραμα επειδή οι τελευταίοι είναι τάχα «ταξικοί συνδικαλιστές» που εμποδίζουν την υπερεκμετάλλευση της εργατιάς από τον εφοπλισμό. Στο Πέραμα, βέβαια, κανένας εφοπλισμός δεν εκμεταλλεύεται καμιά εργατική δύναμη, απλούστατα γιατί οι κνίτες νέκρωσαν κάθε δραστηριότητα για να πουληθεί η Ν/Ε Ζώνη τσακισμένη στους χειρότερους φασίστες καπιταλιστές του πλανήτη, στους κινέζους δουλοκτύτες, που θέλουν όλο τον Πειραιά δικό τους. Αυτούς το ΠΑΜΕ δεν τους έχει ενοχλήσει συνδικαλιστικά ούτε κατά διάνοια στο λιμάνι της ΚΟΣΚΟ.

Αλλά αυτά οι «επαναστάτες» των ΜΛΕΔ τάχα «δεν τα γνωρίζουν», όπως «δε γνωρίζουν» ότι σ' αυτό τον κόσμο υπάρχει ένας φασιστικός ιμπεριαλιστικός Άξονας με ηγέτες τη Ρωσία και την Κίνα...

Από πάνω ως κάτω τελικά, η προκήρυξη κηρύττει την κοινή στρατηγική γραμμή της ψευτοαριστεράς και της Χρυσής Αυγής, συγκεντρώνοντας τα πυρά στην «Ευρώπη των καπιταλιστών τοκογλύφων» που μας επιβάλλει τη δίαιτα και χωρίς την οποία θα ζούσαμε ευτυχισμένοι. Είναι μια γραμμή η οποία επιτίθεται από τα δεξιά στο φιλελεύθερο καπιταλισμό της αγοράς και του δυτικού μονοπώλιου. Είναι η γραμμή που ζυμώνει η κλειστή υπερσυγκεντρωμένη και ολιγάριθμη ιμπεριαλιστική αστική τάξη της Ρωσίας για να κατακτήσει τον πλανήτη, γυρίζοντας το μαρξισμό κατήφορο κεφάλι και αντιστρέφοντάς του όλη την ουσία.

Η ενότητα με τους φαιο-«κόκκινους» χιτλερικούς του

Καλέτζη

Δεν είναι έτσι τυχαίο που, για δεύτερη φορά σε προκήρυξη του «χώρου» αυτού αναφέρεται χωρίς αρνητικές αναφορές ένας «άλλος» δήθεν «καλός», δήθεν «αντισυστημικός» εθνικοσοσιαλισμός, «διαφορετικός» από εκείνον της Χρυσής Αυγής, εδώ ανοιχτά με το όνομα του Αριστοτέλη Καλέτζη. Ο Καλέτζης είναι παιδί της κοινής μήτρας των ελλήνων ναζιφασιστών, του «Κόμματος 4ης Αυγούστου» του ναζιστή Πλεύρη και είχε καταλήξει στη φυλακή για 12 και πλέον χρόνια για τη φασιστική του δράση (1977-1989).

Ο ναζιστής αυτός, σε αντίθεση με τον Πλεύρη και το Μιχαλολιάκο, έμεινε «πιστός» στον πιο «καθαρό» στη μορφή του εθνικοσοσιαλισμό - ναζισμό, γεγονός που το διακηρύττει ανοιχτά και χωρίς κανένα φτιασίδι, έχοντας μάλιστα συγκροτήσει και ρεύμα γύρω από το ιστολόγιο «Μαύρος Κρίνος». Πρόκειται για ένα ναζισμό πιο ανοιχτά αντικαπιταλιστικό και ψευτοεργατιστικό, πιο κοντά στο μικροαστικό «αντικαπιταλισμό» των Ταγμάτων Εφόδου - SA του Στράσερ και του Ρεμ (δολοφονήθηκαν από το Χίτλερ το 1934), πιο βαθιά φυλετικό, με λιγότερη Ελλάδα και μπλε χρώμα και πιο πολύ μαυροκόκκινο «διεθνισμό» της Αρίας Φυλής.

Ο τελευταίος τύπου εθνικοσοσιαλισμός θα είναι πολύ χρήσιμος στον πόλεμο της Ρωσίας ενάντια σε κράτη, έθνη και λαούς κατά την σοσιαλμπεριαλιστική της παγκόσμια επέλαση.

Τη στιγμή λοιπόν που οι ιδεολογικοί φίλοι του Τσίπρα και του Κουτσούμπα, ΜΛΕΔ, αναφέρονται στους - πράγματι - κρατικούς ρουφιάνους ναζί Πλεύρη και Μιχαλολιάκο και αφήνουν να εννοηθεί ότι ο Καλέτζης είναι ένας καθωσπρέπει κύριος που τον ρουφιάνεψαν, ίσως και ένας ήρωας (μιας και δε του ασκούν κριτική στην προκήρυξη), δε μπορούμε να μη θυμηθούμε το κάλεσμα της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, στις αρχές του 2010, για πάλη ενάντια στη Χρυσή Αυγή επειδή είναι «ΚΥΠίτικη» και δεν κάνει «άξιες λόγου εθνικοσοσιαλιστικές αναλύσεις», όπως προφανώς κάνει ο Καλέτζης, που στην προκήρυξη εκείνη επίσης τον ανέφεραν θετικά, αντιπαραβάλλοντάς τον σαν «αντισυστημικό» σε σχέση με την συστημική Χρ. Αυγή.

Εδώ έχουμε πια καθαρό κλείσιμο ματιού και κάλεσμα σε φαιο-«κόκκινη» ενότητα, η οποία αν δεν καταδικαστεί αποφασιστικά από τα αναρχικά ρεύματα, θα τα στιγματίσει πολιτικά για μια ολόκληρη εποχή και τελικά θα τα καταστρέψει, μεταμορφώνοντάς τα σε πρωτοπορία του χειρότερου ιμπεριαλιστικού φασισμού και επεκτατισμού του καιρού μας.

Η βρώμικη χρήση της ιστορίας του ΕΑΜικού κινήματος και του αληθινού ΚΚΕ

Οι σοσιαλφασίστες των ΜΛΕΔ, οι όλο και πιο κνίτες στο κεφάλι και όλο και λιγότερο αναρχικοί στη μορφή κουμπουροφόροι, για να βρουν μια ιστορική δικαίωση, μιλάνε πολύ για τις

Η προκήρυξη για τη δολοφονία των χρυσαυγιτών

συνέχεια από τη σελ. 5

εκτελέσεις τις οποίες πραγματοποιούσε ο ΕΛΑΣ της Αθήνας και η ΟΠΛΑ (Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκού Αγώνα) στην Κατοχή, το 1943-1944, ενάντια στα κτήνη των Ταγμάτων Ασφαλείας και της Ειδικής Ασφάλειας, στους συνεργάτες των Γερμανών.

Αυτό που καμώνονται ότι δε γνωρίζουν οι ΜΛΕΔίτες είναι ότι τα χτυπήματα εκείνα, τα οποία φυσικά ήταν δίκαια και δικαιολογημένα, εξέφραζαν ένα μαζικό κίνημα που φούντωνε, ήταν πλειοψηφικό μέσα στον πληθυσμό σε επίπεδο διαθέσεων και γινόταν σε αντίποινα για μαζικές εκτελέσεις και βασανιστήρια πατριωτών από τους ναζί και τους γερμανοτσολιάδες. Ο ΕΛΑΣ και η ΟΠΛΑ εκτελούσαν τους ελληνόφωνους SS, τους οποίους μισούσε για τα μυριάδες εγκλήματα τους κάθε τίμιος πατριώτης.

Ποτέ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και το ΚΚΕ σαν πολιτικός πυρήνας του δεν βγήκαν να επαίρονται για τον τρόπο που πραγματοποιούσαν τις εκτελέσεις γερμανοτσολιάδων, για χαριστικές βολές, για «γοητείες της βίας» κι άλλες σοσιαλναζιστικές αθλιότητες που αρμόζουν μόνο σε ψευτοεπαναστάτες μηδενιστές δολοφόνους, που κατά βάθος γοητεύονται από τους καθεστωτικότατους Τσίπρα και Κουτσούμπα, μιας και λεν τα ίδια στις αναλύσεις τους με αυτούς τους - πουλημένους στη Ρωσία - σοσιαλφασίστες αντεργάτες.

Ακόμη και τον Μελιγαλά το πραγματικό ΚΚΕ (όπως υπήρξε από το 1918 ως το 1956) δεν τον έκανε ποτέ σύνθημα ούτε πρότυπο, μολονότι έγινε κατά των ταγματαλητών που συνελήφθησαν εκεί μετά από φονικότατη μάχη και πάλι όμως με σύντομες δίκες μπροστά στις καταβασανισμένες φιλοελασίστικες μάζες.

Μάλιστα, το παλιό επαναστατικό ΚΚΕ, χωρίς να αναφερθεί συγκεκριμένα στο Μελιγαλά, καταδίκασε κατοπινά σε σώματα και ολομέλειές του εξτρεμιστικές και αντιλαϊκές ενέργειες μεμονωμένων στελεχών και μελών του, οι οποίες απομόνωναν το λαϊκόδημοκρατικό κίνημα από τίμιους ανθρώπους στη βάση της μοναρχοφασιστικής Δεξιότητας ή του ψευτοδημοκρατικού Κέντρου.

Το παλιό, αληθινό ΚΚΕ και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν είναι στην κύρια πλευρά του ο Μελιγαλάς, αλλά το πρωτόφαντο σήκωμα του ελληνικού λαού ενάντια στο φασίστα κατακτητή για λευτεριά, ανεξαρτησία, κοινωνική δικαιοσύνη, λαϊκή δημοκρατία. Για μια καινούρια Ελλάδα της Δουλειάς, της Λεφτεριάς, λυτρωμένη από κάθε ξενική ιμπεριαλιστική εξάρτηση κι από κάθε εκμετάλλευση, μ' ένα πραγματικά παλλαϊκό πολιτισμό, όπως είχε τονίσει ο γραμματέας του ΚΚΕ Νίκος Ζαχαριάδης στο 1ο και ιστορικό γράμμα του για τον ελληνοϊταλικό πόλεμο στις 31 του Οχτώβρη του 1940.

Οι σοσιαλφασίστες που δυναμώνουν την Χρυσή Αυγή με ωμές δολοφονίες ενώ ταυτόχρονα κηρύσσουν ως «αστοδημοκρατική αυταπάτη» κάθε αντιναζιστικό και αντιφασιστικό μέτωπο είναι στον αντίποδα αυτού του καλέσματος

του παλιού ΚΚΕ και του Νίκου Ζαχαριάδη. Είναι υπάλληλοι αυτών που σκότωσαν και το αληθινό ΚΚΕ και το Ζαχαριάδη και που γιγάντωσαν τη Χρυσή Αυγή, του ρώσικου φασιστικού μονοπόλιου!

Μια ακόμη απόδειξη για τον αντικομμουνισμό του συγκεκριμένου ρεύματος είναι τα συνθήματα που φωνάζει στο δρόμο το «μαυροκόκκινο» μπλοκ, στο οποίο αυτοεντάσσονται και οι ΜΛΕΔ. Εκεί, ακόμη και τίμιοι στις διαθέσεις τους νεολαίοι που δηλώνουν αναρχικοί ή αναρχοκομμουνιστές φωνάζουν από άγνοια βαθειά αντικομμουνιστικά συνθήματα που πέφτουν από πάνω και τελικά καθιερώνονται, συνθήματα δηλαδή για «κονσερβοκούτια που δε σκουριάσαν ακόμα». Αυτό συνέβη και την επομένη της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα, στη μεγαλειώδη αντιφασιστική κινητοποίηση που διέλυσαν τα σπασίματα και τα καψίματα αυτού του χώρου στο Κερατσίνι.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη του αντικομμουνισμού και της ακροδεξιάς φύσης των καθοδηγητών αυτού του ρεύματος από τα συγκεκριμένα εμετικά συνθήματα: για κονσερβοκούτια μιλούσε πάντα ο ταγματαλητισμός, ο μοναρχοφασισμός και οι ακροδεξιοί τραμπούκοι, οι οποίοι συκοφαντούσαν το λαϊκόδημοκρατικό κίνημα 1941-1949 ανάγοντας μεμονωμένες περιπτώσεις σε γενικό κανόνα. Ποτέ το πραγματικό ΚΚΕ και οι μετωπικές οργανώσεις στις οποίες συμμετείχε δεν είχαν γραμμή για κτηνώδεις εκτελέσεις τέτοιου τύπου.

Οι κομμουνιστές και οι ΕΑΜίτες δεν είχαν τίποτε κοινό με τις συμμορίες των ταγματαλητών και των μοναρχοφασιστών, των θρασύδειλων παλιανθρώπων που κόβαν και περιφέραν κεφάλια ανταρτών και καίγαν ζωντανά τα γυναικόπαιδα των δημοκρατικών ανθρώπων.

«Χίτες και χουντικοί» ή χιτλερικοί ναζιστές;

Συνειδητά άλλωστε οι κρυμμένοι στο ημίφως τέτοιοι καθοδηγητές συγχέουν, όπως ακριβώς και το ψευτοΚΚΕ, τους χρυσαυγίτες με τους χίτες και τη χούντα.

Αυτό δεν γίνεται από άγνοια, αλλά έχει έναν ανομολόγητο και δύσκολο ορατό με «γυμνό» μάτι στόχο: να κάνει τους χιτλερικούς οικείους στους ντόπιους, κλασσικούς εθνικοφασίστες.

Φυσικά, δεν ισχυρίζεται κανείς ότι υπάρχουν σινικά τείχη ανάμεσα στους φασίστες. Εθνικοσοσιαλιστές - ναζήδες υπήρχαν σαν τάσεις μέσα σε όλα τα ρεύματα του ελληνικού εθνικοφασισμού (Κόμμα 4ης Αυγούστου, Εθνική Παράταξις, Κόμμα Προοδευτικών, ΕΠΕΝ, ΕΝΕΚ κλπ.), ενώ π.χ. ο Πλεύρης, ιδεολογικός γενάρχης και των δύο ρευμάτων στην Ελλάδα, ακόμη και σήμερα στέλεχος του ΛΑΟΣ, είναι ταυτόχρονα φανατικός μεταξικός και χιτλερικός.

Ωστόσο, η Χρυσή Αυγή είναι στο βάθος αντιμεταξική και αντιχουντική από τα δεξιά, καθώς διαφωνεί και με τη συμπάρταξη του Μεταξά με την Αγγλία στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά

και με την «μη ριζοσπαστική και μη εθνικοσοσιαλιστική» γραμμή του χουντικού φασισμού 1967-1974.

Το ίδιο η φασιστική «Χ» του Γρίβα ήταν μια δολοφονική ακροδεξιά συμμορία, μοναρχική και μεταξική, η οποία δεν έκανε καμία αντίσταση κατά των Γερμανών πέρα από αναγραφή συνθημάτων εθνικιστικού περιεχομένου σε τοίχους στην Κατοχή, ενώ είχε και σαφή αντιΕΑΜικό και αντικομμουνιστικό προσανατολισμό, καθώς και «αντιπλουτοκρατικά» στοιχεία μεταξικού τύπου στις διακηρύξεις της. Οργίασε κυριολεκτικά την περίοδο 1944 - 1948 δολοφονώντας μαζικά δημοκρατικούς πολίτες με τον πιο θρασύδειλο και ωμό τρόπο, ωστόσο δεν ήταν εθνικοσοσιαλιστική - ναζιστική.

Όποιος λοιπόν αποκαλεί τους χρυσαυγίτες μεταξικούς, χίτες και χουντικούς, είναι προφανές ότι τους αλαφρώνει, αφού τους απαλλάσσει από τα φρικιαστικά εγκλήματα των γερμανών ναζί και των ταγματσαφαιτών βοηθών τους κατά του ελληνικού λαού στην Κατοχή, αλλά και τους παραδίδει μια μάζα ακροδεξιών οι οποίοι είναι αποκρουστικοί πολιτικά για κάθε δημοκράτη, αλλά έχουν ιδεολογικές διαφορές με το ναζισμό, το φυλετικό ρατσισμό, το γενοκτονικό αντισημιτισμό και κυρίως σε ένα ζήτημα, το ζήτημα του εθνικισμού.

Οι ναζήδες σε εξαρτημένες χώρες σαν την Ελλάδα είναι στην κύρια πλευρά τους πράκτορες του κάθε μητροπολιτικού ναζιστικού ιμπεριαλισμού, τότε του γερμανικού και σήμερα του ρώσικου, και γι' αυτό δεν είναι εθνικιστές. Ο λαός και οι δημοκράτες πρέπει να διασπάνε τους εχθρούς τους και όχι να τους διευκολύνουν να ενώνονται και μάλιστα στο χειρότερο δυνατό κοινό παρονομαστή, δηλαδή στη ναζιστική πλατφόρμα.

Όμως αυτό ακριβώς θέλουν και το ψευτοΚΚΕ και οι ΜΛΕΔ, γι' αυτό και κάνουν αυτές τις λαθροχειρίες. Όταν δηλαδή η Χρυσή Αυγή ωρύεται «δεν είμαστε ναζί», τα κνιτοειδή κάθε είδους φωνάζουν: «πράγματι δεν είστε. Είστε απλοί χίτες και χουντικοί». Είναι προφανές: τους δύο χρυσαυγίτες τους σκότωσαν - σε τελική ανάλυση - ιδεολογικοί τους συνήγοροι και υπερασπιστές! Με άλλα λόγια, αυτό που χρόνια φωνάζει η ΟΑΚΚΕ: ήταν μέλη του ίδιου φαιο-«κόκκινου», φιλορωσικού και φασιστικού πολιτικού μπλοκ.

Η ενότητα με τους ναζί στην αντιφιλελεύθερη πλατφόρμα - Η «σκέψη Ντούγκιν»

Η ρώσικη - πουτινική - αντινεοφιλελεύθερη γραμμή του σύγχρονου ιμπεριαλιστικού φασισμού, που στοχοποιεί τη δυτική παγκοσμιοποίηση για τα θετικά και όχι για τα αρνητικά της και αντιδιαστέλλει τη δική του «αντικαπιταλιστική αντιδυτική παγκοσμιοποίηση» σοσιαλφασιστικού τύπου, διατρέχει όλο το κείμενο, όπως διατρέχει φυσικά τις πλατφόρμες όλου του συνεχούς του σοσιαλφασισμού στην Ελλάδα. Από τις πλατφόρμες του Γ. Παπανδρέου σαν προέδρου της «Σοσιαλιστικής» Διεθνούς «κατά των ασύδοτων αγορών

και των τραπεζών», μέχρι εκείνες της ΔΗΜΑΡ, του ΣΥΡΙΖΑ, του ψευτοΚΚΕ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Είναι η γραμμή που ξεκινάει από την ψευδεπίγραφη «πράσινη ανάπτυξη» του Γ. Παπανδρέου, που σημαίνει ανοιχτή κυβερνητική καταστροφή κάθε βιομηχανικής και μεγάλης παραγωγής και φτάνει ως την «αποανάπτυξη» που ζυμώνουν σαν πρόταγμα οι «αντιεξουσιαστές» τύπου Αντιεξουσιαστικής Κίνησης (ΑΚ) στα Εξάρχεια. Είναι η γραμμή «γκρεμίστε κι ό,τι έχει απομείνει ζωντανό και σύγχρονα παραγωγικό σε αυτή τη χώρα», η γραμμή της δημιουργίας μιας χώρας πεινασμένης και εξθλιωμένης σε πρωτόφαντη κλίμακα, που θα κάνει μονάχα για εξάρτημα της ρώσικης ναζιστικής νέας αποικιοκρατίας.

Και για όσους ο Γ. Παπανδρέου και τα «αντιεξουσιαστικά» ρεύματα φαίνεται να απέχουν μίλια και νά 'ναι διαμετρικά αντίθετοι, ας θυμηθούν την υποστήριξη βουλευτών του ΠΑΣΟΚ όλη τη δεκαετία του '80 και του '90 σε κουμπουροφόρους μικροαστούς των Εξαρχείων, που πάντα τους δικαίωνε έμμεσα στο όνομα του κοινού «αντιδεξιού» και αντιαμερικανικού αγώνα.

Η γραμμή αυτή είναι στο βάθος πτυχή της λεγόμενης «Τέταρτης Πολιτικής Θεωρίας», την οποία έχει συστηματοποιήσει ο νεοναζιστής θεωρητικός του Κρεμλίνου και σύμβουλος του Πούτιν, Αλεξάντερ Ντούγκιν. Οι τρεις προηγούμενες πολιτικές θεωρίες, κατ' αυτόν, είναι ο Φιλελευθερισμός, ο Κομμουνισμός και ο Φασισμός. Σύμφωνα με το Ντούγκιν, ο πρώτος κυριάρχησε νικώντας κατά κράτος τους άλλους δύο. Στις αρχές του Νοέμβρη, ο Ντούγκιν έστειλε γράμμα συμπάρταξης στο Μιχαλολιάκο, στη φυλακή!

Στρατηγική του νεοναζιστή αυτού και τελικά και του ίδιου του Πούτιν είναι η ένωση των απομεινάρων του ψεύτικου «κομμουνισμού», δηλαδή του σοσιαλφασισμού, καθώς και του κλασσικού φασισμού και ναζισμού σε παγκόσμια κλίμακα σε ένα πλατύ αντιφιλελεύθερο μέτωπο, μαζί με κάθε ιθαγενιστική, αντιτεχνολογική, αντιδιαφοριστική, θρησκευτική και συντηρητική καθυστέρηση. Απλώς, σύμφωνα με το Ντούγκιν, οι «κομμουνιστές» σοσιαλφασίστες πρέπει να πάψουν να είναι υπερβολικά «ταξικιστές» και οι κλασσικοί φασίστες να πάψουν να είναι δογματικά «φυλετιστές», ώστε να μη διασπάται το μέτωπο.

Το μέτωπο Ντούγκιν το πραγματοποίησαν η «λαϊκή Δεξιά» του Σαμαρά με τον αντινεοφιλελεύθερο Κουβέλη σε «αντιμνημονιακή βάση» όταν υπήρχε μονοκομματική κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, το πραγματοποιεί κάθε μέρα και πιο πολύ ο ΣΥΡΙΖΑ με τους ΑΝΕΛ του εθνικοφασίστα Καμμένου, το πραγματοποιεί το ψευτοΚΚΕ σε συνεργασίες του με παλιούς караβανάδες, χουντικούς πρώην διπλωμάτες, με «αντιιμπεριαλιστές» παπάδες, το πραγματοποιεί το ΕΠΑΜ του Καζάκη στο εσωτερικό του και τελικά το πραγματοποιούν οι ψευτοναρχικοί με το ναζιστή Καλέτζη στο ανώτερό του επίπεδο.

Αυτά φυσικά δε τα σκέφτεται ούτε τα ξέρει ο ανέμελος πρωτογονιστής των

Εξαρχείων που ονειρεύεται να τρώει ντομάτες χωρίς λίπασμα απ' τον κήπο του και μην αφήσει φουγάρο για φουγάρο σ' αυτό τον πλανήτη. Πρέπει όμως να αρχίσει να τα μαθαίνει, αλλιώς μια μέρα θα ξυπνήσει και θα έχει μετατραπεί σε ναζιστή λυκάνθρωπο, χωρίς επιστροφή.

Περί του αντικομμουνισμού της Ε.Ε.

Η ρητορεία της προκήρυξης για την «ευρωενωσιακή εξομοίωση του φασισμού με τον κομμουνισμό» είναι άλλο ένα πονηρό κνίτικο καπέλο στον εξαρχειώτικο αναρχισμό.

Πράγματι οι φιλελεύθεροι της Ε.Ε. εξισώνουν σε μεγάλο βαθμό τον επαναστατικό κομμουνισμό (ειδικά της περιόδου Στάλιν, αλλά και Μάο) με το φασισμό.

Αυτό αφορά, ωστόσο, μόνο ένα τμήμα, το πιο αντιδραστικό, των αστικών τάξεων κι όχι όλους ανεξαίρετως τους αστούς, μολονότι κάθε σύγχρονος τροτσκισμός και κάθε αναρχισμός έχει μάθει να θεωρεί την αστική τάξη πάντα ένα σώμα, μασίφ, χωρίς εσωτερικές αντιθέσεις. Αυτή η τροτσκιστική – αναρχική θέση έρχεται φυσικά σε σύγκρουση συνολικά με το γράμμα και το πνεύμα του μαρξισμού, που δίνει πάντα μεγάλη έμφαση στις ενδοαστικές αντιθέσεις, ειδικά όταν το προλεταριάτο είναι αδύναμο και δεν έχει μεγάλο συγκροτημένο στρατόπεδο και «στρατό». Χώρια που οι κλασικοί τροτσκιστές και πολλοί αναρχικοί διέπρεπαν ανέκαθεν στη βρώμικη εξίσωση του Στάλιν με το Χίτλερ, δίνοντας όπλα στη φαρέτρα του δυτικού αντικομμουνισμού. Σ' αυτόν το βρώμικο αντικομμουνισμό έδωσε φτερά, άλλωστε, ένας παλιός τροτσκιστής, ο σοσιαλφασίστας Χρυστόφορος, με τα βουνά από ψέματα που χρησιμοποίησε ενάντια στο Στάλιν και στην τριτοδιεθνιστική περίοδο του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος.

Οι «επαναστάτες» μας με τα κουμπούρια, λοιπόν, δεν ορίζουν ποιον θεωρούν κομμουνισμό και μάλιστα, με τις αναφορές τους περί «πτώσης του Τείχους» και «μεταψυχροπολεμικής προπαγάνδας», αφήνουν να εννοηθεί εμμέσως ότι περνάνε για κομμουνιστικό το έκτρωμα του 1960-1990 στην Ανατολική Ευρώπη, τους βασανιστές της Στάζι και της ΚαΓκεΜπέ.

Τέτοιο βέβαια το θεωρούν και η Παπαρήγα, ο Κουτσούμπας, ο Τσίπρας, ο Λαφαζάνης, ο Δραγασάκης και όλος αυτός ο απερίγραπτος εσμός των πρακτόρων – παιδιών του Φλωράκη και του Τσολάκη, που σε λίγο, αν δεν υψωθεί απέναντί τους μια λαϊκή προοδευτική αντίσταση, θα κάνουν κουμάντο στη χώρα, προς τέρψη των αφεντικών τους στη Μόσχα.

Δικηγόροι του Σαμαρά και προβοκάτορες κατά του Παύλου Φύσσα

Οι «κνίτες με πιστόλια» των ΜΛΕΔ μιλάνε για τις συλλήψεις των χρυσαυγιστών λέγοντας πως έγιναν τάχα «για να κατασταλεί η οργή από τη δολοφο-

νία του Παύλου Φύσσα». Αυτό σημαίνει ότι είναι στην ουσία οπαδοί της νομιμότητας της Χρ. Αυγής. Στην πραγματικότητα, την καταστολή αυτής της οργής την ανέλαβε το ρεύμα στο οποίο ανήκουν ή θέλουν να ανήκουν οι ΜΛΕΔ, δηλαδή ο τραμπούκικος ψευτοαναρχισμός, που χάλασε την πιο αγνή και μαζική αντιφασιστική κινητοποίηση των τελευταίων δεκαετιών στο Κερατσίνι, την επομένη του φόνου του Παύλου, με τα σπασίματα και τα «μπάχαλα».

Αλλά την ανέλαβε και το συνεχές από ΔΗΜΑΡ μέχρι ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όταν, μετά από μια ελπιδοφόρα συγκέντρωση στο Σύνταγμα λίγες ημέρες μετά, την οποία διέσπασαν οι «επαναστάτες» τροτσκιστές, έριξαν τον Παύλο Φύσσα και τον αντιχρυσουγίτικο αγώνα στα αζήτητα (άλλωστε ποτέ δεν ήθελαν και δεν προσπάθησαν να τον διεξαγάγουν).

Οι συλλήψεις, όπως είπαμε, έγιναν για να πείσει ο Σαμαράς την Ευρώπη και γενικά τους λαούς των δημοκρατικών χωρών ότι η Ελλάδα έχει αντιφασιστική, δημοκρατική κυβέρνηση, κάτι που φυσικά είναι ψέμα, καθώς οι Σαμαράς – Βενιζέλος έχουν σε τελική ανάλυση την ίδια στρατηγική με τους κνίτες, τη Χρυσή Αυγή και τους δολοφόνους των ΜΛΕΔ.

Γι' αυτό και οι ΜΛΕΔίτες ισχυρίζονται ακόμη ότι ο Σαμαράς επιδιώκει τάχα την «ταξική ειρήνη, την απαιτούμενη πολιτική ομαλότητα προς τέρψιν των αναπτυξιακών επενδύσεων». Φυσικά, εδώ εννοούνται οι δυτικές και ντόπιες επενδύσεις, οι οποίες ποτέ δεν προχωρούν, αφού τις σαμποτάρει τόσο η «αντικαπιταλιστική» αντιπολίτευση όσο και η δήθεν «τροϊκανή» κυβέρνηση. Με λίγα λόγια, οι ΜΛΕΔ, εκτός από δικηγόροι της Χρυσής Αυγής, την οποία τάχα «μισούν θανάσιμα» (γι' αυτό και την πυροβολούν βοηθώντας την έτσι να αποκτήσει κύρος μάρτυρα), είναι και δικηγόροι του «δυτικού – αναπτυξιακού» Σαμαρά στη Δύση, αφού τον παρουσιάζουν ως αυτό που υποδύεται, ενώ στην πραγματικότητα είναι ρωσόδουλος και σαμποταριστής.

Η φιλοναζιστική εξίσωση αστικής δημοκρατίας – φασισμού

Η αναφορά των ΜΛΕΔ σε «πολιτική ολοκληρωτισμού προς όφελος των δανειστών της χώρας» είναι η καθεστωτική γραμμή του «αντιμνημονιακού» φασισμού και σοσιαλφασισμού, και φυσικά της ίδιας της Χρυσής Αυγής. Αυτή την γραμμή την έχουν ακόμη και εντελώς «συστημικά» ναυάγια του σωβινισμού του παλιού ΠΑΣΟΚ (Κουρή) και της εβερτικής ΝΔ (Τράγκα), ο Τριανταφυλλόπουλος κλπ., οι οποίοι όχι τυχαία έχουν γίνει όλοι τους φιλοχρυσουγίτες.

«Η κοινοβουλευτική αστική δημοκρατία και ο φασισμός είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, δηλαδή διαφορετικές μορφές επιβολής του καπιταλιστικού συστήματος. Κράτος και κεφάλαιο γεννούν το φασισμό, όπως λέει από παλιά ένα αναρχικό σύνθημα στην Ελλάδα», αναφωνούν οι κνιτοκέφαλοι των ΜΛΕΔ στην προκήρυξή τους.

Ο φασισμός είναι πράγματι μια μορ-

φή της επιβολής του καπιταλιστικού συστήματος, όπως είναι και η αστική δημοκρατία. Όμως το να χρησιμοποιεί κανείς αυτή τη διαπίστωση για να πει, ειδικά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και την χιτλερική εμπειρία, ότι η αστική δημοκρατία είναι το ίδιο πράγμα με το φασισμό για τους λαούς σημαίνει ότι είναι απολογητής του φασισμού.

Γιατί αυτή η τόσο οδυνηρή παγκόσμια εμπειρία απέδειξε ότι ο φασισμός δεν είναι μόνο μια μορφή της εξουσίας του κεφάλαιου ή αλλιώς μια μορφή της δικτατορίας της αστικής τάξης, αλλά ότι είναι η «ανοιχτά τρομοκρατική δικτατορία των πιο αντιδραστικών, σοβινιστικών και ιμπεριαλιστικών στοιχείων του χρηματιστικού κεφαλαίου» (Γκ. Δημητρόφ).

Το ποινών κομματιών της αστικής τάξης και γενικότερα του ιμπεριαλισμού είναι αυτή η δικτατορία είναι ένα ζήτημα πολύ ζωτικό για το προλεταριάτο που θέλει την επανάσταση, για τα έθνη που θέλουν την απελευθέρωση και για τα κράτη που θέλουν την ανεξαρτησία.

Αυτοί ξέρουν καλά πόσο διαφορετικό είναι για την προπαγανδιστική πάλη τους, για την οργάνωση τους για την επιβίωση τους την ίδια να συναντάνε απέναντί τους την αστική δημοκρατία και όχι τους κτηνωδέστερους βασανιστές και δήμιους. Μόνο και μόνο οι διαφορετική αντιμετώπιση που είχε στις μέρες μας ο λαός της Σλοβακίας από εκείνους της Τσετσενίας και της Βοσνίας όταν επιχειρήσαν ο πρώτος να ασκήσει το δικαίωμα του αποχωρισμού από τη δημοκρατική Τσεχία και οι άλλοι δύο από την φασιστική Ρωσία και την Σερβία αντίστοιχα δείχνουν την κολοσιαία διαφορά ανάμεσα στους φασισμούς και στην αστική δημοκρατία.

Γι' αυτό παντού όπου οι λαοί οσμίζονται κίνδυνο φασισμού συγκροτούν εναντίον του τα πιο πλατεϊά αντιφασιστικά μέτωπα στα οποία προσπαθούν να εντάξουν και τα πιο δημοκρατικά κομμάτια της αστικής τάξης. Αυτά τα μέτωπα δεν ενισχύουν την αστική τάξη και γενικότερα τον ιμπεριαλισμό, αλλά τους διασπούν και γι' αυτό δεν απομακρύνουν αλλά φέρνουν πιο κοντά την επανάσταση.

Μόνο οι ομορτοουνιστές χρησιμοποιούν τα αντιφασιστικά μέτωπα σαν δικαιολογία για να συρθούν πίσω από την αστική τάξη και να εγκαταλείψουν τον στόχο της επανάστασης. Τέτοιες αθλιότητες τις κάνανε οι σημερινοί σύμμαχοι και προστάτες του εξαρχειώτικου αναρχισμού ηγέτες του ψευτοΚΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ κλπ. όταν οι ίδιοι και τα αφεντικά τους ήταν ανίσχυροι πριν από τη χούντα (βλ. τακτική ηγεσίας ψευτοΚΚΕ έναντι του Γεωργίου Παπανδρέου και της Ένωσης Κέντρου στα 1961-1967).

Ειδικά σήμερα που ένα σημαντικό μέρος από τις πολιτικά πιο καθυστερημένες μάζες του λαού θεωρούν τους ναζί της Χρυσής Αυγής σαν πιο φιλική τους δύναμη σε σχέση με την αστική δημοκρατία, αφού αυτή βγαίνει – στη μορφή – με πιο «φιλολαϊκή» πλατφόρμα και ζητάει ψωμί για τους φτωχούς και κάθαρση από τους πολιτικούς της

αστικής τάξης, εκείνος που θυμάται «τυχαία» να κηρύξει ότι τάχα η δημοκρατία και ο φασισμός δεν έχουν διαφορές, είναι συνειδητός φίλος των ναζιστών κι ας έχει μόλις πυροβολήσει με τον πιο ωμό τρόπο δύο μέλη τους.

Γιατί ακριβώς βοηθάει τους ναζί με το να προσφέρει μια μεγάλη μάζα ανθρώπων στην ουδετερότητα μεταξύ ναζισμού και αντιναζισμού. Τέτοιοι άνθρωποι έχουν πράγματι αυταπάτες για την αστική δημοκρατία, αλλά μισούν τους ναζήδες. Φυσικά οι ΜΛΕΔ δεν κάνουν απλώς λάθος ούτε είναι απλώς «σεχταριστές επαναστάτες». Οι έχοντες αστοδημοκρατικές αυταπάτες δημοκρατικοί άνθρωποι βρίσκονται παρσάγγες αριστερότερα από την κνίτικη – ακροδεξιά – φιλοχρυσουγίτικη πλατφόρμα των «επαναστατών» τέτοιου είδους.

Οι ΜΛΕΔ «πλυντήριο» για την ψευτοαριστερά

Αντίθετα με τους ανθρώπους με «δημοκρατικές αυταπάτες», που καθόλου δε την αγαπάνε, οι ΜΛΕΔίτες είναι πολύ πιο μαλακοί και με την καθεστωτική ψευτοαριστερά, την οποία χαρακτηρίζουν «ομορτοουνιστική», αλλά σε καμία περίπτωση δεν την ονομάζουν εχθρό του λαού. Αυτή η γραμμή είναι καρφή ίδια με το πώς αντιμετώπιζε η «17Ν», αλλά και ο τροτσκισμός τα δύο ψεύτικα «Κ»ΚΕ τη δεκαετία του '80, αλλά σε μεγάλο βαθμό και το ΠΑΣΟΚ του Α. Παπανδρέου. Το μότο είναι: «είστε φίλοι μας αλλά φοβάστε. Δεν κάνετε αρκετά. Εμείς κάνουμε πράξη αυτό που εσείς απλώς λέτε στα λόγια».

Με την πονηρή λεξούλα, δε, περί τάχα «επίφοβου» για τους δανειστές ΣΥΡΙΖΑ, οι συγγραφείς της προκήρυξης αλαφρώνουν και ξεπλένουν την Κουμμουνδούρου σαν ρεύμα εχθρικό προς τον «απόλυτο εχθρό», απλώς κάπως ρεφορμιστικό και όχι ιδιαίτερα αξιόπιστο. Η μεταμόρφωση των κνιτών σοσιαλφασιστών σε απλούς ρεφορμιστές και νεοσοσιαλδημοκράτες είναι μια μεγάλη υπηρεσία που τους παρείχαν από το 1974 όλα τα τροτσκιστικού, «υπεραριστερού» δήθεν κομμουνιστικού τύπου ρεύματα. Είναι μια ανώδυνη κριτική, την οποία δέχονται με μεγάλη ευχαρίστηση τόσο το ψευτοΚΚΕ όσο και τα παραπαίδια του της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, μιας και δε τους κάνει καμία ουσιαστική ζημιά.

Η δε υπεράσπιση του αντιδραστικού – ακροδεξιού κινήματος της Ιερισσού κατά των μεταλλείων χρυσού στην περιοχή, το οποίο καθοδηγεί πολιτικά ο Τσίπρας, σε συνεργασία με το Μπόμπολα που υπονομεύει τους καναδούς επενδυτές απ' τα μέσα, είναι ένα ακόμη ζήτημα στο οποίο ΜΛΕΔ και Χρυσή Αυγή ταυτίζονται σχεδόν απόλυτα, πάλι στη γραμμή Ντούγκιν – Πούτιν ότι η ανάπτυξη και η τεχνολογική – βιομηχανική πρόοδος είναι ο απόλυτος εχθρός.

Σοσιαλφασιστική αντίθεση στον κλασικό εθνικοφασισμό

Πολυτεχνείο 40 χρόνια μετά: Οι απόγονοι της χούντας και οι ψευτοαριστεροί υπονομευτές του ετοιμάζουν νέα δικτατορία

ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΟ ΦΑΙΟ-«ΚΟΚΚΙΝΟ» ΦΑΣΙΣΜΟ! ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΣΤΟ ΝΕΟ ΥΠΟΥΛΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ

Η εικόνα του τανκ που γκρέμισε την πύλη του Πολυτεχνείου θα μείνει για πάντα χαραγμένη στις μνήμες του λαού σαν σύμβολο της κτηνωδίας της στρατιωτικής χούντας που επιτέθηκε σε άοπλους φοιτητές και δημοκρατικό λαό κατεβάζοντας άρματα μάχης για να συντρίψει μια ιστορική εξέγερση. Αυτή την εικόνα και το τι συμβολίζει, δηλαδή τον ηγετικό ρόλο του στρατού και γενικότερα του κράτους στη δικτατορία, προσπαθούν να την εξαφανίσουν από τη μνήμη του λαού. Αυτό το κάνουν όχι μόνο οι πολιτικο-ιδεολογικοί απόγονοι της χούντας ναζί και ακροδεξιοί αλλά και οι ψευτοαριστεροί υπονομευτές της μεγάλης εξέγερσης του Πολυτεχνείου που εμφανίζονται σήμερα ως εκφραστές της. Όλοι αυτοί χτίζουν μαζί το φαιο«κόκκινο» μέτωπο και ετοιμάζουν νέα δικτατορία, πολύ βαρύτερη για τη χώρα.

Χουντικοί και φιλοναζιστές μέσα στο στρατό βγαίνουν τώρα στο προσκήνιο με τις ευλογίες του καθεστώτος

Σαράντα χρόνια μετά την ηρωϊκή αντιφασιστική εξέγερση η χώρα ξανακυλάει με ραγδαίους ρυθμούς στον πιο μαύρο φασισμό: Οι ναζιστές είναι μέσα στη Βουλή. Δύο μήνες πριν ένστολοι έφεδροι έκαναν συγκέντρωση στην πλατεία Συντάγματος στηρίζοντας ουσιαστικά τους λίγο πριν συλληφθέντες χρυσαυγίτες και ζητώντας συγκρότηση «κυβέρνησης εθνικής ανάγκης» με την παρέμβαση του στρατού για την «αναστολή του μνημονίου». Στο μεταξύ με πανηγυρικό τρόπο και με διακομματική συμφωνία έχουν απαλλαχτεί από πειθαρχικές και ποινικές δίωξεις οι ευέλπιδες που οργάνωσαν πρόπερσι φιλοχουντικές φιέστες στις στρατιωτικές σχολές, καθώς και το σώμα των υποβρυχίων αποστολών του λιμενικού σώματος που παρέλασε το 2010 φωνάζοντας ρατσιστικά συνθήματα στο κέντρο της πρωτεύουσας, και μαζί με αυτά το σύνθημα «ΟΥΚ, ΟΥΚ» που είναι η αντίστοιχη μονάδα του πολεμικού ναυτικού με την οποία έχουν κοινή εκπαίδευση. Την ίδια στιγμή σύσσωμο το πολιτικό σύστημα, κυβέρνηση και κοινοβουλευτικά κόμματα, αποφάσιζε ότι δεν υπάρχει κανένας απολύτως δεσμός μεταξύ στρατού και ναζιστών, και κανένας λόγος έρευνας τέτοιων δεσμών!

Ο θόρυβος για τις προφυλακίσεις τριών βουλευτών της «ΧΑ», που έγιναν κυρίως για να καθυστερήσουν όσοι αντιδρούσαν μέσα στην ΕΕ και σε διεθνές επίπεδο στην ασυδοσία των ναζιστών ενόψει της ανάληψης της προεδρίας της ΕΕ από την Ελλάδα, καταλάγιασε γρήγορα. Το καθεστώς που τους προστάτευε για πάνω από είκοσι χρόνια, επιδόθηκε σε μία μεθοδική προσπάθεια αποκατάστασής τους με αποτέλεσμα οι ναζιστές σήμερα να παραμένουν «νόμιμο κόμμα» μέσα στη Βουλή και να έρχονται τρίτο σε δύναμη κόμμα στις δημοσκοπήσεις. Σύσσωμα τα κοινοβουλευτικά κόμματα σταμάτησαν σταδιακά τις αναφορές σε «εγκληματική συμμορία» και την καταγγελία της ναζιστικής βίας και αποθάρρυναν κάθε μαζική αντιναζιστική κινητοποίηση του λαού μετά την ωμή δολοφονία του Π. Φύσσα. Στη συνέχεια βοήθησαν τη συμμορία να ανακάμ-

ψει σταματώντας εξίσου ξαφνικά να καταγγέλλουν και να μιλάνε για την ιστορική, προβοκατόρική υπέρ της Χρυσής Αυγής δολοφονία δύο χρυσαυγιτών από τους ρωσόδουλους σοσιαλναζιζήδες συνεχιστές της «17Ν». Έτσι βοήθησαν τους ναζί να αποκτήσουν «μάρτυρες» και να ξεπλυθούν εμφανιζόμενοι σαν λαϊκό «πατριωτικό» κόμμα θύμα της ΕΕ, των ΗΠΑ και κυρίως των εβραϊκών οργανώσεων, όπως προβοκατόρικά το επιβεβαίωσε και ο Ρουπακιώτης της ΔΗΜΑΡ. Όλοι μαζί μέχρι σήμερα συνεχίζουν να μπλοκάρουν την ψήφιση του νέου αντιρατσιστικού νόμου.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δίνει στη ναζιστική συμμορία κοινοβουλευτικό και αντισυστημικό κύρος

Το τελευταίο επεισόδιο αυτής της επιχείρησης αποκατάστασης διαδραματίστηκε όταν οι τρεις φυλακισμένοι ναζιστές βουλευτές δήλωσαν ότι στηρίζουν την πρόταση μομφής του ΣΥΡΙΖΑ και όλη η «κοινοβουλευτική» ομάδα της «ΧΑ» ψήφισε υπέρ της πρότασης μομφής στη Βουλή, με το ΣΥΡΙΖΑ να αποδέχεται ευχαρίστως αυτή τη δήλωση στήριξης, όταν θα έπρεπε να καταγγείλει σαν προβοκατόρική, απαράδεκτη, μη νομιμοποιούμενη και μη αποδεκτή οποιαδήποτε ψήφο στήριξης των ναζιστών σε οποιαδήποτε πρότασή του. Αυτό θα μπορούσε να το κάνει ακόμα καλύτερα εντάσσοντας στην πρόταση μομφής και καταγγελία της κυβέρνησης για ανοχή στην «Χρ. Αυγή». Αυτή η πρόταση μομφής ήταν ουσιαστικά και στην πράξη η ταφόπλακα ενός κάλπικου μετώπου των ηγεσιών των δυνάμεων του «συνταγματικού τόξου» για την απομόνωση των ναζιστών της «Χρ. Αυγής» που στήθηκε μόνο και μόνο για τα μάτια της Ευρώπης και παραπλάνησε τους δημοκράτες στη βάση των κομμάτων που πίστεψαν σ' αυτό το ανύπαρκτο τόξο. Τώρα η «εγκληματική συμμορία» έγινε αποδεκτή όσο ποτέ σαν κοινοβουλευτικό κόμμα που αποκτηρύνει μετά βδελυγμίας τη βία στις τηλεοπτικές οθόνες, όταν οι περισσότεροι πυρήνες των τραμπουκικών της συμμορίας του παραμένουν άθικτοι και πολιτικά και από την αστυνομία, έτοιμοι να συνεχίσουν τη βία τους στους δρόμους το βράδυ. Το ίδιο ισχύει και για το ψευτοΚΚΕ που ψήφισε υπέρ της πρότασης μομφής και επί-

σης δέχτηκε αδιαμαρτύρητα στο μέτωπο της υποστήριξης της πρότασης μομφής τους ναζιστές. Όσο για τους ΑΝΕΛ αυτοί πρώτοι συνεργάστηκαν με τη «ΧΑ» στις ψηφοφορίες για τις παραπομπές σε προανακριτική επιτροπή των υπεύθυνων απόκρυψης της λίστας Λαγκάρντ, και είχαν κάθε λόγο να καλοδεχτούν αυτή τη σύμπραξη ΣΥΡΙΖΑ – ψευτοΚΚΕ με τους ναζιστές. Εννοείται και αυτοί όπως και οι άλλοι βγάζουν κούφιας αντιχρυσαιγίτικες κορόνες. Έτσι όλοι οι φαιο-«κόκκινοι» ήρθαν πιο κοντά ενωμένοι στο «αντιμνημονιακό στρατόπεδο» με πιο χαρακτηριστική ενότητα τη συγκυβερνητική, όπως όλα δείχνουν, ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Χαρακτηριστικό για το χαρακτήρα που σκοπεύει να πάρει μία τέτοια συγκυβέρνηση είναι η φασιστικού τύπου πρωτοφανής επίθεση λογοκρισίας που ήδη εξαπέλυσε ο ΣΥΡΙΖΑ ενάντια στα ΜΜΕ που κάπως τον κριτικάρουν όπως τα «ΝΕΑ», το «ΒΗΜΑ» και το «ΜΕΓΚΑ», ακόμα και για σατιρικά τους σκίτσα. Σε λίγο θα νιώσει και το Συγκρότημα Λαμπράκη, όλοι αυτοί οι Πρετεντέρηδες που ύψωσαν καιροσκοπικά την αντιγερμανική σημαία, τι σημαίνει να δουλεύει κανείς στρατηγικά υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ.

Το θάψιμο του Πολυτεχνείου από τους καπήλους του

Αυτοί οι σοσιαλφασίστες δεν έχουν κανένα πραγματικό λόγο σήμερα να γιορτάζουν όχι μόνο την αληθινή εξέγερση του Πολυτεχνείου, αλλά ούτε καν τη σκιά του. Γι' αυτό κάνουν ότι μπορούν όλα τα τελευταία χρόνια να υποβαθμίσουν τον γιορτασμό του που έτσι κι αλλιώς τον έχουν μετατρέψει στο αντίθετό του με τη φασιστική συνθηματολογία τους, με την απαγόρευση κατάθεσης στεφανιών από τα ασταφιλελεύθερα κόμματα, και με μία όλο και πιο συρρικνωμένη κάθε χρόνο πορεία που καταλήγει πάντα στην αμερικάνικη πρεσβεία με αποκλειστικά αντιδυτικά συνθήματα, μόνο και μόνο γιατί οι βασικοί διοργανωτές της είναι πια στο σύνολό τους τσιράκια της ρώσικης πρεσβείας. Αλλά η Ρωσία του Πούτιν δεν θέλει πολλά-πολλά με δημοκρατικές εξεγέρσεις και κυρίως δεν θέλει ρήξη με τους αγαπημένους της ναζιζήδες και ακροδεξιούς, ιδιαίτερα του στρατού. Να γιατί όλο το καθεστώς έχει ρίξει για χρόνια τη γιορτή του Πολυτεχνείου στην ανυποληψία και την απομαζικοποίηση παραδίνοντας την στις φωτιές και τα σπασίματα του ψευτοαναρχισμού. Όταν πια δεν χρειαζόταν ούτε τους αναρχικούς, ψεύτικους ή παραπλανημένους, το ψευτοΚΚΕ συμάχησε με την αστυνομία και τους παρέδωσε σε αυτήν.

Μιλάμε για καπήλους και ψευτοαριστερούς υπονομευτές του Πολυτεχνείου γιατί το ψευτοΚΚΕ, μερική μετάλλαξη του ο-

ποίου είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, είχε καταγγείλει το Πολυτεχνείο κιόλας από το 1973 σαν «προβοκάτσια». Γιατί αυτό το κόμμα που είχε γεννηθεί από την προδοσία του παλιού ηρωϊκού ΚΚΕ, μπόρεσε να στηθεί μόνο χάρη στη δολοφονία του μεγάλου ηγέτη του Ν. Ζαχαριάδη από το ρώσικο σοσιαλφασιστικό μηχανισμό του Χρυσούσφ, και επιδίωκε τότε τη συνδιαλλαγή των δημοκρατών με τη χούντα (δες άρθρα «Πολυτεχνείο εναντίον Πολυτεχνείου: Η λαϊκή εξέγερση και οι ύπουλοι εχθροί της – Οι πολιτικές συνθήκες στην περίοδο της εξέγερσης» <http://www.oakke.gr/na418/polit.htm> και «Ο ρόλος του ψευτοΚΚΕ στο Πολυτεχνείο το '73 και οι πλαστογραφίες του» - <http://www.oakke.gr/na406/exegersipolitehnio406.htm> - που αναδημοσιεύουμε στην ιστοσελίδα μας, καθώς και το φύλλο της Πανσπουδαστικής φ. 8, του Γενάρη – Φλεβάρη 1974, όπου δημοσιεύεται η ανακοίνωση του ψευτοΚΚΕ περί προβοκάτσιας - <http://www.oakke.gr/na418/pansp8a-0.pdf>). Όμως το ψευτοΚΚΕ, παρόλο που από την αρχή χτύπησε την εξέγερση, μόλις διαπίστωσε ότι έγινε μαζική, έβαλε μέσα σε αυτή τα στελέχη του για να χτυπήσουν ότι πιο προοδευτικό και προωθημένο υπήρχε μέσα της, συγκεκριμένα το αντιδικτατορικό και αντιιμπεριαλιστικό (τότε αντιαμερικάνικο) μήνυμα. Στη συνέχεια, μετά τη μεταπολίτευση το ψευτοΚΚΕ χτύπησε κάθε αριστερό προοδευτικό κίνημα για την αποχουντοποίηση, δηλαδή χτύπησε το διώξιμο των ανθρώπων της χούντας από τη δημόσια ζωή. Τελικά, το ίδιο κόμμα, ως ΣΥΝ τότε, πρόσφερε την απόλυτη προστασία σε κάθε δοσίλογο και ταγματσαφιλία όταν από κοινού με τη ΝΔ στο όνομα της «εθνικής συμφιλίωσης» συμφώνησαν και έκαναν τους φακέλους του εμφυλίου (8 εκατομμύρια φάκελοι κάηκαν μόνο στη Χαλυβουργική, και κάποια εκατομμύρια ακόμη πανελλαδικά, δες ρεπορτάζ Ιού www.iospress.gr/ios2007/ios20070121.htm). Αυτός ο συγχρωτισμός κλασσικού φασισμού και σοσιαλφασιστικής αριστεράς στηρίζεται σε μία συνεκτική δύναμη που μεθοδικά και συστηματικά ενώνει τον παλιό εθνικοφασισμό, τους κάθε λογής αντικομμουνιστές, τους χουντικούς, τους ναζιστές, τους άρρωστους σοβινιστές που αναζητούν πάντα μία μεγάλη δύναμη να ικανοποιήσει τα μεγαλοϊδεάτικα όνειρά τους, με το θεωρητικά αντίπαλο τους πόλο. Πρόκειται για το νέο κρυμμένο πολιτικό αφεντικό κάθε αντίδρασης, τη φασιστική Ρωσία του Πούτιν.

Τους φαιούς και την ψευτοαριστερά τους ενώνει το πολιτικό τους αφεντικό : η φασιστική Ρωσία του Πούτιν

Αυτή, με τους ανθρώπους της, μας οδηγεί στη ραγδαία φασιστικοποίηση της χώρας από τη μία, και στην οικονομική κα-

ταστροφή και εξαθλίωση της από την άλλη μέσα από το σαμποτάζ της βιομηχανίας και των παραγωγικών δυνάμεων. Παράλληλα δημιουργεί τις συνθήκες μετατροπής της χώρας σε αποικία των ρώσικων κρατικών κεφαλαίων και των συμμαχικών τους κινέζικων. Την καταστροφή που φέρνει στις ζωές του λαού και στη χώρα η πολιτική τους οι ρωσόδουλοι τη ρίχνουν στα μνημόνια, στην ΕΕ, και στην τρόικα, την ώρα που οι ρώσοι και οι κινέζοι είναι οι μόνοι που αγοράζουν καίριες επιχειρήσεις, υποδομές, τράπεζες και ακίνητα στη χώρα. Αυτά τα κάνουν απέναντι στην χοινοτρόπευση, αδύναμη και διασπασμένη πολιτικά ΕΕ που προκαλεί την οργή του ελληνικού λαού με την τυφλή πολιτική στήριξη επώδυνων αντιλαϊκών μέτρων, τη στιγμή που αρνείται να καταγγείλει τη σημερινή εγκληματική πολιτική ηγεσία της χώρας για το συνεχιζόμενο παραγωγικό σαμποτάζ και δεν τολμά να της δείξει την πόρτα της εξόδου με ένα διακανονισμό που θα επιτρέπει σε μία πρώτη μεταβατική περίοδο την αξιοπρεπή και ανεξάρτητη διαβίωση του λαού εκτός ευρώ. Την ίδια στιγμή το καθεστώς της καταστροφής δείχνει στο λαό σα σωτήρα της χώρας, τον αληθινό δολοφόνο της, δηλαδή τη Ρωσία του Πούτιν.

Γι' αυτό οι Σαμαράς – Βενιζέλος έχουν εγκαταστήσει στο υπουργείο Εθνικής Άμυνας, το Δ. Αβραμόπουλο, ένα πρόσφατο φανατικό σκυλί του Πούτιν. Στις 17/9 ο Αβραμόπουλος συναντήθηκε με την πρόεδρο της Άνω Βουλής της Ρωσίας, τη για χρόνια πρέσβειρα της Ρωσίας στην Ελλάδα, Βαλεντίνα Ματιβιένκο, για να συζητήσουν διμερή αμυντικά θέματα ασφάλειας και σταθερότητας και συνεργασίας και να προετοιμάσουν την επίσκεψη του υπουργού άμυνας της Ρωσίας Σεργκέι Σόιγκου το Δεκέμβρη στην Αθήνα. Η Ματιβιένκο απέδωσε εύσημα στον Αβραμόπουλο σα «φίλο της Ρωσίας».

Γι' αυτό σύσσωμα τα κοινοβουλευτικά κόμματα προστατεύουν εδώ και πάνω από 20 χρόνια τη ρωσόδουλη «ΧΑ» και για αυτό κρατάνε έξω από τη φυλακή τον Κασσιδιάρη που δήλωσε μέσα στη Βουλή ότι πρέπει να έρθει ο ρώσικος στρατός στα ελληνικά σύνορα για να φυλάει τους αγηγούς.

Γι' αυτό σε ρεπορτάζ του δημοσιογραφικού οργάνου που απηχεί τις θέσεις του ρώσικου υπουργείου εξωτερικών, της «Φωνής της Ρωσίας», επισημαίνεται ο κίνδυνος πραξικοπήματος στη χώρα από φιλικές στη «φιζοσπαστική Χρυσή Αυγή» δυνάμεις που θα κινηθούν για να σώσουν τη χώρα από την επικείμενη σύμφωνα με το ίδιο ρεπορτάζ επέμβαση του γερμανικού στρατού (!) που θα επιβάλει την εφαρμογή των μνημονιακών μέτρων στη χώρα!!! Με λίγα λόγια η Ρωσία συμπαρατάσσεται με ένα πραξικόπημα που θα στηρίζεται από ναζιστές και στρατό κατά ΔΝΤ και μνημονίου!!! Κανένας κρατικός ή κοιμματικός εκπρόσωπος δεν απάντησε σε αυτή την κατάπτυστη και προκλητική τοποθέτηση (<http://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/290>).

Οι συγγραφείς του δημοσιεύματος είχαν λάβει υπόψη τους ότι απευθύνονται σε χώρα με ρωσόδουλη πολιτική ηγεσία, καθώς και το ότι η ίδια χώρα είχε επιτρέψει την παρέλαση του ρώσικου στρατού στην Αλεξανδρούπολη στις 28/10/2011, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ είχε στήσει πανελλαδικά σκηνακό

«αντιμνημονιακής» εξέγερσης στις παρελάσεις.

Η ΟΑΚΚΕ έχει επανειλημμένα καταγγείλει τη ραγδαία φασιστικοποίηση της

χώρας που έχει στόχο τη μετατροπή της σε ρώσικη αποικία. Σήμερα καλεί όλους τους δημοκράτες, όλους τους ανθρώπους του λαού σε ένα αντιφασιστικό πατριωτικό μέτωπο για το ψωμί, τη δημοκρατία και

την εθνική ανεξαρτησία ενάντια στους νέους μπερλιαλιστές δυνάστες που οι φαιοκόκκινοι θέλουν να εγκαταστήσουν σαν αφεντικά στο σβέρκο του λαού.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ψευτοΚΚΕ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΤΟ '73 ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ

Αναδημοσιεύουμε άρθρο που δημοσιεύτηκε στο φ. 406 της Νέας Ανατολής, Οκτώβρης 2005

Κάθε χρόνο μπροστά στο Πολυτεχνείο συντελείται ένα έγκλημα. Συνειδητά παραποιείται ένα μέρος της ιστορίας του λαού μας και αλλοιώνεται η μνήμη του. Όλοι αυτοί που μίσησαν βαθιά το Πολυτεχνείο, σήμερα χύνουν κροκοδείλια δάκρυα πάνω στην πεσμένη του πόρτα. Όλοι αυτοί που φοβήθηκαν το λαϊκό ξεσηκωμό, σήμερα υποκρίνονται τους εμπνευστές και καθοδηγητές του. Μα πάνω απ' όλους χειρότεροι είναι οι ηγέτες του ψευτοΚΚΕ. Γιατί είναι αυτοί που ποτέ δε θέλησαν το Πολυτεχνείο. Ενώ τότε υπήρξαν οι μεγαλύτεροι εχθροί του, σήμερα είναι η μεγαλύτερη απειλή του.

Για να αποδείξουμε αυτή τη θέση, αλλά και για να αποκαλύψουμε όλη την αλήθεια, θα χρησιμοποιήσουμε ένα επίσημο ντοκουμέντο της ηγεσίας αυτού του κόμματος. Είναι η απόφαση της 4ης Ολομέλειας της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, που έγινε το 1976 (Εκδόσεις Οδηγητής, Αθήνα, 1983).

Πρόκειται για μια απόφαση που, παρά τα ψέματα και τις διαστρεβλώσεις, ήταν υποχρεωμένη να πει μερικές μισές αλήθειες. Ο λόγος ότι τα γεγονότα ήταν ακόμα νωπά στις μνήμες και η πίεση στη βάση τους μεγάλη.

Πρώτον. Οι άνθρωποι του ψευτοΚΚΕ δε θέλησαν ποτέ την κατάληψη του Πολυτεχνείου. Όλες οι καταλήψεις, με κυριότερες εκείνες της Νομικής Σχολής το Φλεβάρη του '73 και αυτή του Πολυτεχνείου της Αθήνας το Νοέμβρη του 1973, έγιναν παρά τη θέλησή τους. Γράφουν: «... Αντίθετα, τονίζονταν και μάλιστα έντονα (πράγμα που γενικά ήταν σωστό) ότι θα έπρεπε να αποφευχθούν οι περιπτώσεις ξεκομμένων ενεργειών του φοιτητικού κινήματος -και ειδικά με τη μορφή της κατάληψης κτιρίων- κάτω από την επίδραση των αυθόρμητων στοιχείων. Αυτό όμως είχε και την αρνητική του πλευρά, γιατί περιορίσε σε λειψό, καθολικά απορριπτικό προσανατολισμό την αντιμετώπισή τους. Τονίζονταν (σωστά): όχι προγραμματιστές ενέργειες, όχι καταλήψεις» (σελίδα 22).

Δεύτερο. Η κατάληψη του Πολυτεχνείου έγινε πέρα από τη θέλησή τους, πέρα από την καθοδήγησή τους. Στο ίδιο με προηγούμενα κείμενο γράφουν: «η κατάληψη αποτέλεσε αιφνιδιασμό για τις καθοδηγήσεις του κόμματος και της ΚΝΕ. Δεν ήταν προετοιμασμένες να δουν τις

μέθοδες παρέμβασής τους στα γεγονότα, καθώς και τις μεθόδους συντονισμού της δράσης τους. Η κοιμματική οργάνωση Αθήνας και το γραφείο του κεντρικού Συμβουλίου της ΚΝΕ είδαν κατ' αρχήν την κατάληψη σα μια επικίνδυνη περιπλοκή προς την ανάπτυξη της αντιχουντικής πάλης» (σελίδα 31).

Τρίτο. Από τη στιγμή που οι φοιτητές κατέλαβαν το Πολυτεχνείο, κύριο μέλημα του ψευτοΚΚΕ ήταν όχι να τη στεριώσουν, όχι να την αναπτύξουν, αλλά το πώς θα την ελέγξουν και τελικά θα τη σπάσουν. Γράφουν: «Παίρνοντας υπόψη την κατάσταση της οργάνωσης, οι δύο καθοδηγητές της ΚΝΕ περιορίστηκαν κυρίως στο πώς θα ελεγχθεί η κατάσταση, με σκοπό την απαγκίστρωση» (σελίδα 51). Και αλλού επίσης έγγραφαν: «το μεσημέρι της Παρασκευής, λίγα λεπτά πριν από τη συνεδρίαση της Συντονιστικής Επιτροπής, ο τότε γραμματέας ΚΝΕ του Πολυτεχνείου συναντά μέλος της Συντονιστικής Επιτροπής και του ανακοινώνει ότι λίγο πριν η καθοδήγηση του έβαλε ζήτημα για το πώς θα κατορθώσουν να φύγουν από το Πολυτεχνείο» (σελίδα 39).

Τέταρτο. Παρά τα αντίθετα σημερινά τους λόγια, προσπάθησαν με κάθε τρόπο να περιορίσουν το περιεχόμενο της λαϊκής εξέγερσης. Θέλησαν να κόψουν τον ευρύ πολιτικό του χαρακτήρα, επιδίωξαν να διασπάσουν τους φοιτητές με το λαό και να αποδυναμώσουν έτσι τη βάση του αγώνα με την προβολή αποκλειστικά φοιτητικών αιτημάτων. Κι ενώ στην πραγματικότητα προωθούσαν αποκλειστικά φοιτητικά αιτήματα, στο κείμενό τους δειλά - δειλά προσπαθούν να μετριάσουν αυτό το γεγονός. «Το απόγευμα της Πέμπτης φτάνει στους συνδικαλιστές μια γραμμή που ζητούσε να ρίχνονται βασικά φοιτητικά αιτήματα, η οποία δεν "πιάνει" ούτε στα μέλη μας. Και όπου την υπερασπίστηκαν έτσι απόλυτα ζημίωσε...» (σελίδα 37).

Πέμπτο. Προσπάθησαν με τον αισχρότερο τρόπο να κατασκευοφαντήσουν αυτούς που πραγματικά έκαναν το Πολυτεχνείο. Έτσι στο όργανο τους Πανσπουδαστική Νο 8, που κυκλοφόρησε το Γενάρη-Φλεβάρη του '74, δημοσιεύουν κείμενο υπογράφοντας ψεύτικα σα Συντονιστική Επιτροπή, όπου θρασύτατα έγγραφαν: «καταγγέλλουμε την προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολυτεχνείου την Τετάρτη 14 Νοεμβρίου, 350 περίπου οργανωμένων πρακτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη-Καραγιαννοπούλου».

Όμως το ψέμα έχει σύντομο τέλος. Η

αλήθεια πάντα επικρατεί.

Μετά την πτώση της φασιστικής δικτατορίας η πραγματική Συντονιστική Επιτροπή σε ανακοίνωσή της στις 28-9-74 ξεκαθαρίζει ότι «οι διαδηλωτές στο Πολυτεχνείο αποτέλεσαν πόλο συσπείρωσης και αγωνιστικότητας ολοένα και περισσότερων φοιτητών και εργαζομένων. Η αγωνιστικότητα και ο όγκος τους οδήγησαν στην κατάληψη». Μπροστά στην κατακραυγή των φοιτητών, η ΚΝΕ στη συνέχεια μούραγε ότι δεν εννοούσε τους φοιτητές που ξεκίνησαν την κατάληψη του Πολυτεχνείου, αλλά κάποιους άλλους, πραγματικά αγνώστους. Και αυτό το ψέμα όμως γρήγορα έγινε φύλλο και φτερό. Έτσι, στην Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής τους που αναφέραμε προηγουμένως, αναγκάζονται να ανασκευάσουν την «Πανσπουδαστική» Νο 8 και να αναφέρουν ότι δεν υπήρχε κανένα προβοκατόρικο σχέδιο. «Δεν μπορεί επίσης να υποστηριχθεί ότι υπήρξε μελετημένο σχέδιο (προβοκάτσια) της αντίδρασης για να εξωθήσει σε μια τέτοια μορφή και να πετύχει ορισμένους σκοπούς» (σελίδα 31).

Επειδή τα χρόνια όμως περνούν, οι σοσιαλφασίστες ηγέτες νομίζουν ότι η μνήμη των αγωνιστών και του λαού έχει αδυνατίσει. Έτσι, για να αποκρύψουν και αυτές τις μισές αλήθειες, σε μεταγενέστερη έκδοση του κειμένου της 4ης ολομέλειας του 1976 έχουν περικόψει τα περισσότερα από τα αποσπάσματα στα οποία αναφερθήκαμε. Επίσης τελευταία αρνούνται ότι υπάρχει Πανσπουδαστική Νο 8 που έγγραψε αυτά τα πράγματα. Έτσι αναδεικνύονται λοιπόν και ψεύτες και απατεώνες και ωμοί πλαστογράφοι και σκευωροί. Άλλωστε, υπάρχει μεγαλύτερη πλαστογραφία από το να διαστρεβλώνει και να πολεμάει κανείς τους στόχους της εξέγερσης του Πολυτεχνείου μιλώντας στο όνομα αυτής της εξέγερσης; Μπορεί ποτέ να είναι εκφραστής της δημοκρατίας ο υπερασπιστής της εισβολής στην Τσεχοσλοβακία και στο Αφγανιστάν, ο υπερασπιστής της δικτατορίας Γιαρουζέλσκι, ο υπερασπιστής της γενοκτονίας των Βόσνιων, ο αντισημίτης υπερασπιστής του ισλαμοφασισμού; Το λιγότερο που μπορεί να κάνει ένα τέτοιο τέρας είναι να κρύβει και να πλαστογραφεί κείμενα.

(link Πανσπουδαστικής στο αρχείο της ΝΑ -<http://www.oakke.gr/na418/pansp8a-0.pdf>)

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΩΝ ΦΤΗΝΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

η Ελλάδα είναι ένα κράτος όπου οι φτωχοί πήρανε την πολιτική εξουσία και σύσσωμοι αμύνονται με το κράτος τους απέναντι στους πλούσιους καθώς και στους ξένους δανειστές που θέλουν να τους φτωχύνουν κι άλλο.

Βέβαια κανένα κράτος των φτωχών δεν μπορούσε να υπάρχει σε μια τόσο ταξικά άνιση κοινωνία όσο είναι η ελληνική και κυρίως κανένα κράτος των φτωχών δεν θα σπαταλούσε τόσο πολύ το προϊόν της εργασίας τους ώστε να χρεωκοπήσει με τόσο πάταγο. Στην πραγματικότητα η μόνη εξήγηση γι αυτό το ξαφνικό διακομματικό και πανεθνικό πάθος για την προστασία της καταναλωτικής δύναμης των φτωχών βρίσκεται στο πάθος των πολιτικών ηγεσιών για την κλιμάκωση της παραγωγικής απογύμνωσης και καταστροφής της χώρας ώστε να παραδοθεί στα συμφέροντα των επελαυνόντων στο σκοτάδι ρωσοκινέζων εντολέων τους. Το τελικό και αναπόφευκτο αποτέλεσμα αυτού του είδους της «προστασίας των φτωχών» είναι η απόλυτη καταστροφή των φτωχών.

Ας δούμε τι σημαίνει σε γενικές γραμμές αυτή η πολιτική για τη μείωση των τιμών ή και το μηδενισμό της τιμής ορισμένων βασικών προϊόντων κατανάλωσης όπως του ρεύματος, της στέγης και των φαρμάκων.

Η ελάφρυνση των φτωχών με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να είναι κάτι το πολύ θετικό αν είχε εξασφαλιστεί ότι θα πλήρωνε γι αυτήν η υπόλοιπη κοινωνία και μάλιστα το πιο εύπορο μέρος της κοινωνίας, δηλαδή αν γινόταν με τέτοιο τρόπο ώστε να μη μειωθεί η συνολική παραγωγική ικανότητα της κοινωνίας. Αν δηλαδή το κράτος επιδοτούσε το ρεύμα, την ενυπόθηκη στέγη, και τα φάρμακα των φτωχών με λεφτά που είχε μαζέψει φορολογώντας πραγματικά υπερκέρδη της ΔΕΗ, πραγματικά υπερκέρδη των τραπεζών, και πραγματικά υπερκέρδη των φαρμακευτικών εταιριών τότε η βελτίωση της καταναλωτικής ικανότητας των φτωχών νοικοκυριών δεν θα είχε αρνητική επίπτωση στην παραγωγική ικανότητα αυτών των βιομηχανιών και στην πιστωτική δύναμη των τραπεζών. Αν πάλι τέτοια υπερκέρδη δεν υπήρχαν, όπως συμβαίνει σήμερα στις περισσότερες βιομηχανικές αλλά και τραπεζικές επιχειρήσεις που αντίθετα έχουν συντριπτικές ζημιές, και η επιδότηση της στέγης, των φαρμάκων και του ρεύματος των φτωχών γινόταν με χρήματα που θα

έβγαιναν από τη φορολογία όλων των μεσαίων και ακόμα περισσότερο μεγάλων εισοδημάτων, πάλι αυτό θα ήταν κάτι το εξαιρετικό.

Το ζήτημα είναι ποιον βαραίνουν τα λεφτά της επιδότησης των φτωχών. Το φτηνό φάρμακο για το λαό

Όμως το καθεστώς των σαμποταριστών των 6 κομμάτων και της ναζιστικής συμμορίας δεν έχει διαλέξει τη μέθοδο της επιδότησης των φτωχών από όλη την κοινωνία αλλά την πρωτοφανή μέθοδο της επιδότησης τους από τις ίδιες τις επιχειρήσεις που είναι ήδη παραφορτωμένες με πελώρια χρέη. Αντί δηλαδή το κράτος να μαζέψει πόρους από τον όποιο αποθησαυρισμένο πλούτο ή από την πολυτελή κατανάλωση των πιο πλούσιων, των φοροφυγάδων, ή έστω από την πιο σχετικά άνετη κατανάλωση των μεσαίων αστών και να τους ανακατανεμίει στους πιο φτωχούς, τους μαζεύει λεηλατώντας το όλο και πιο περιορισμένο παραγωγικό κεφάλαιο της χώρας, δηλαδή αυτό που έχει επιζήσει από το σαμποτάζ πριν από την κρίση και κυρίως από το σαμποτάζ μέσα στην κρίση. Αυτή τη μέθοδο του σαμποτάζ τη χρησιμοποίησε με το «φτηνό φάρμακο για το λαό» πρώτος ο ρωσόδουλος Χρυσοχοϊδης σαν υπουργός εμπορίου, πολύ πριν από την κρίση, αποφασίζοντας ότι η τιμή των φαρμάκων που παράγονταν στην Ελλάδα έπρεπε να είναι φτηνότερη από κάθε άλλη στην Ευρώπη. Αυτό το απαίτησε ανεξάρτητα από το πως διαμορφώνονται τα κόστη παραγωγής και το πόσο ψηλή είναι η παραγωγικότητα της εργασίας σε κάθε χώρα. Έτσι ξεπάστρεψε περίπου τη μισή ελληνική φαρμακοβιομηχανία αφού ευνόησε τα φτηνότερα εισαγόμενα φάρμακα. Κάτι το παραπλήσιο έκανε τώρα η κυβέρνηση καθ' υπόδειξη μάλιστα της Τρόικας με τα γενόσημα, δηλαδή επέβαλε απότομα τη χρήση του πιο φτηνού γενόσημου χωρίς καν μεταβατικές διατάξεις για την προσαρμογή της ελληνικής βιομηχανίας στον ανταγωνισμό. Βέβαια αυτή τη φορά βγήκε ο αρχηγός του βιομηχανικού σαμποτάζ ΣΥΡΙΖΑ να υποστηρίξει τη φαρμακοβιομηχανία. Αλλά αυτό έγινε αφού εξασφαλίστηκε ότι η απόφαση για το νομοθετικό πλήγμα ήταν οριστική, οπότε ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίστηκε με το αζημίωτο σαν υπεύθυνο εθνικό κόμμα εξουσίας, πόσο μάλλον που ο βιομήχανος που κυρίως ήθελε να υποστηρίξει ήταν

ο Γιαννακόπουλος που τελευταία άρχισε να εξαρτάται από την κινέζικη αγορά και ήδη ανταμοίφθηκε γι αυτό με την ιδιοκτησία του Παναθηναϊκού.

Μπορεί κανείς βέβαια να αντιτείνει εδώ, και αυτό κάνει η κυβέρνηση και η αντιπολίτευση, ότι για το φτηνότερο ρεύμα δεν υπάρχει ανάλογο πρόβλημα επειδή η ΔΕΗ ορίζει τις τιμές του ρεύματος οπότε μπορεί να βρει τα λεφτά αυξάνοντας την τιμή του ρεύματος για τους πιο μεγάλους καταναλωτές. Επίσης για το τραπεζικό κεφάλαιο λένε ότι δεν είναι παραγωγικό αλλά τοκογλυφικό, ότι έχει βγάλει υπερκέρδη στη χρυσή εποχή, ή ότι έχει στηριχθεί από το κράτος, την ΕΕ κλπ. Επίσης η κυβέρνηση λέει για τις τράπεζες ότι δεν διαμαρτύρονται για τη ματαίωση των περισσότερων πλειστηριασμών αρκεί που παίρνουν έστω και λίγα λεφτά με τις μικρές δόσεις.

Το φτηνό ρεύμα για το λαό

Πραγματικά η ΔΕΗ μπορεί να μετακυλίσει την τιμή του ρεύματος με το οποίο επιδοτεί τους φτωχούς στους πιο μεγάλους καταναλωτές αλλά σε αυτούς **πάγια συγκαταλέγει και μάλιστα κατά προτεραιότητα του βιομηχανικούς και μάλιστα τους πιο ενεργοβόρους βιομηχανικούς καταναλωτές.** Ήδη αυτούς τους έχει φορτώσει η ΔΕΗ με πελώριες τιμές για να ξεφορτώσει από πάνω της δύο άλλες προστασίες «υπέρ του λαού» που τις πλήρωσε αρχικά η ίδια η ΔΕΗ. Η μία «προστασία» ήταν η μη πληρωμή λογαριασμών όταν η ΔΕΗ υποχρεώθηκε από την κυβέρνηση και τα κινήματα των ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ να γίνει εισπράκτορας του ΕΕΤΗΔΕ, δηλαδή των φόρων κυρίως των φτωχών και μεσαίων, τους οποίους αυτοί δεν μπορούσαν να πληρώσουν οπότε δεν πλήρωναν και τους λογαριασμούς. Το νόημα της «αντίστασης» του ΣΥΡΙΖΑ και των άλλων αυτοσχέδιων «ρομπέν των δασών» στην πληρωμή του ΕΕΤΗΔΕ, ήταν η υπερχρέωση της ΔΕΗ και μετά το ξεφόρτωμα αυτής της υπερχρέωσης στη βιομηχανία.

Μια άλλη «προστασία» είχε σαν αποτέλεσμα την αύξηση του κόστους παραγωγής του ρεύματος επειδή οι σαμποταριστές έκριναν ξαφνικά με τον Γ. Παπανδρέου ότι η ενέργεια πρέπει να «πρασινίσει», δηλαδή να μετατραπεί σε ανανεώσιμη που σε μια πρώτη περίοδο είναι πανάκριβη. Έγιναν έτσι δις επενδύσεις στις ΑΠΕ, κυρίως στα φωτοβολταϊκά, που ήταν από πριν κανονισμένο να πουλάνε πανάκριβα το ρεύμα στη

ΔΕΗ. Αυτήν την πράσινη ενέργεια η ΔΕΗ τη μετακύλισε στο βιομηχανικό ρεύμα και έτσι επιβάρυνε θανάσιμα όλη τη βαρειά βιομηχανία. Λίγο μετά και χωρίς να μειώσει την τιμή του βιομηχανικού ρεύματος, η κυβέρνηση αποφάσισε ξαφνικά να μειώσει την τιμή στην οποία πουλούσαν οι ΑΠΕ το ρεύμα στη ΔΕΗ και να αυξήσει τη φορολογία τους. Έτσι οδήγησε αυτές τις επενδύσεις σε καταστροφή πριν καν αποσβέσουν τα έξοδά τους!

Δηλαδή η τέτοιου είδους επιδότηση των φτωχών από τη ΔΕΗ με ή χωρίς το πρόσχημα του ΕΕΤΗΔΕ (χαρατσιού) συν την παγιδευμένη «πράσινη ενέργεια» έγινε ένα εργαλείο τρομακτικού βιομηχανικού σαμποτάζ.

Η φτηνή στέγη για το λαό, οι πλειστηριασμοί

Σε ότι αφορά το τραπεζικό κεφάλαιο μόνο οι ηγέτες των ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ (και η εξωκοινοβουλευτική ουρά τους), οι ομόλογοί τους ακροδεξιοί του ΑΝΕΛ και οι ναζί ισχυρίζονται ότι δεν είναι παραγωγικό με την έννοια του παρασιτικού και τοκογλυφικού από τη φύση του. Το τραπεζικό κεφάλαιο, όπως και το εμπορικό, δεν παράγει αξία γιατί δεν μετασχηματίζει ούτε μεταφέρει την ύλη, όπως το βιομηχανικό κεφάλαιο. Όμως **μέσα στον καπιταλισμό**, ακόμα και μέσα στις πρώτες φάσεις του σοσιαλισμού, κάνουν και τα δύο, σύμφωνα με το μαρξισμό, μια πολύ χρήσιμη δουλειά για το καθαυτό παραγωγικό κεφάλαιο: μειώνουν τα έξοδα λειτουργίας του, οπότε εξοικονομούν εργασία, δηλαδή είναι έμμεσα παραγωγικά. Το τραπεζικό κεφάλαιο δανείζεται χρήμα, δηλαδή μαζεύει όλο το σκόρπιο κεφάλαιο-χρήμα και το μετατρέπει σε συγκεντρωμένο χρηματικό κεφάλαιο που με τη σειρά του το δανείζει στη βιομηχανία και στο εμπόριο οπότε άμεσα ή έμμεσα το μετατρέπει σε παραγωγικό κεφάλαιο. Με αυτή την έννοια δεν υπάρχει μεγάλης κλίμακας καπιταλιστική καθ' αυτό παραγωγή χωρίς τραπεζικό κεφάλαιο. Αν αυτή τη στιγμή η χώρα καταστρέφεται βιομηχανικά, αυτό εκτός από το σαμποτάζ στην τιμή της ενέργειας (πανάκριβο ηλεκτρικό, το πιο ακριβό ρώσικο φυσικό αέριο στην Ευρώπη, υπερύψωση του φόρου πετρελαίου θέρμανσης τάχα για να χτυπηθεί το λαθρεμπόριο) οφείλεται στη μισοδιακοπή του τραπεζικού δανεισμού. Μια μορφή αυτού του δανεισμού είναι και οι εξαγωγικές πιστώσεις και οι κάθε λογής εξαγωγικές

εγγυήσεις, που αποτελούν το οξυγόνο της μόνης διεξόδου από την κρίση που είναι οι εξαγωγές. Αυτή είναι η λεγόμενη πιστωτική ασφυξία.

Οι μικροαστοί –και οι φασίστες πολιτικοί που εκμεταλλεύονται την άγνοια των πρώτων γύρω από τα στοιχειώδη οικονομικά– μένουν στο γεγονός ότι οι τράπεζες αγοράζουν το χρήμα φτηνά και το δανείζουν ακριβά, ιδιαίτερα στους μικροπαραγωγούς και στους καταναλωτές, και αυτό ακόμα περισσότερο στις εποχές της κρίσης και έτσι βαφτίζουν το τραπεζικό κεφάλαιο σε κάθε περίπτωση τοκογλυφικό-παρασιτικό. Αυτό ισχύει κυρίως στα παγκόσμια κερδοσκοπικά και τυχοδιωκτικά παιχνίδια του μεγάλου χρηματιστικού κεφάλαιου, όμως οι μικροαστοί δεν βλέπουν ότι η κλασική τραπεζική λειτουργία να αγοράζει κανείς χρήμα και να το πουλάει σε άλλους με μικρό ή μεγάλο ρίσκο, πρέπει να αφήνει κέρδος όσο και κάθε άλλη παραγωγική καπιταλιστική λειτουργία. Επίσης οι σοσιαλφασίστες και οι φασίστες κρύψανε από το λαό ότι το ελληνικό τραπεζικό κεφάλαιο, επειδή είχε πραγματικές εξασφαλίσεις στα ενυπόθηκα δάνεια κατοικιών, δεν χρεωκόπησε όπως οι ισλανδικές, οι ιρλανδικές και ισπανικές τράπεζες. Εκείνες χρεωκόπησαν **εσωτερικά, λειτουργικά** κερδοσκοπώντας με τοξικά ομόλογα και φούσκες ακινήτων, ενώ οι ελληνικές χρεωκόπησαν **εξωτερικά, πολιτικά** επειδή οι κυβερνήσεις των ρωσόδουλων σαμποταριστών τους έσπρωχναν όπως έσπρωχναν και τα ασφαλιστικά ταμεία, να αγοράσουν κρατικά ομόλογα μιας αποβιομηχανοποιημένης χώρας με μια σάπια διοίκηση που οι ίδιοι κυρίως κατασκεύασαν. Η ευθύνη του ελληνικού τραπεζικού κεφάλαιου βρίσκεται από τη μια στην υποτίμηση του ρόλου της βιομηχανικής παραγωγής, υποτίμηση που την είχε και συνεχίζει να την έχει παρά την κρίση σχεδόν όλη η αστική τάξη, και από την άλλη στην ιστορική πολιτική κοντοθωριά του, κυρίως στη δουλικότητά του απέναντι στις κυβερνήσεις και βαθύτερα στον ιμπεριαλισμό που κατά κανόνα τις κατασκευάζει.

Το ενυπόθηκο δάνειο, δηλαδή ο δανεισμός με εγγύηση το σπίτι που χτίζει ή αγοράζει ο οφειλέτης, έχει σαν αποτέλεσμα να πέφτει στο ελάχιστο το επιτόκιο δανεισμού, καθώς μικραίνει το ρίσκο του δανεισμού και αυτός ήταν ένας βασικός λόγος που εκτινάχτηκε στην Ελλάδα η βιομηχανία ή μάλλον η βιοτεχνία της οικοδομικής

κατασκευής. Τώρα οι σαμποταριστές καταργούν σε μεγάλο βαθμό αυτές τις εγγυήσεις παρέχοντας αλληπάλληλες αναστολές πλειστηριασμών. Οι τράπεζες δέχονται αυτές τις αναστολές, ιδίως αυτήν με τον τελευταίο νόμο **πρώτον** γιατί έχουν χρεωκοπήσει οπότε ουσιαστικά οι νέες διοικήσεις είναι στα χέρια της κυβέρνησης, και **δεύτερον** γιατί παίρνουν ένα πολύ μικρό ποσό αποπληρωμής από τον οφειλέτη πράγμα που τους δίνει τη δυνατότητα να μην εμφανίζουν στα βιβλία τους σαν χαμένο όλο το δάνειο που έχουν δώσει. Έτσι μπορούν να ισχυρίζονται ότι έχουν κεφαλαική επάρκεια, οπότε συνεχίζουν να δανείζονται με μικρά επιτόκια. Αλλά η ουσία είναι μία: ότι με την αυξανόμενη κεφαλαική του ανεπάρκεια το ήδη βαρειά τραυματισμένο ελληνικό τραπεζικό κεφάλαιο δανείζει τους άλλους καπιταλιστές όλο και λιγότερο, και κυρίως δεν δανείζει το παραγωγικό κεφάλαιο που κινδυνεύει και που διψάει για πιστώσεις, ακόμα και για να εξασφαλίσει τα κεφάλαια κίνησης. Εννοείται ότι οι τράπεζες δεν δανείζουν δραχμή στους κατασκευαστές κατοικιών. Τελικά για να εξουδετερώσουν τις όποιες επισφάλειες τους, οι τράπεζες αυξάνουν και τα επιτόκια των καταναλωτικών δανείων και έτσι ρίχνουν παραπέρα την κατανάλωση των μαζών, δυναμώνοντας τους παράγοντες της κρίσης. Το αποτέλεσμα λοιπόν μιας τέτοιας «προστασίας» κατά των πλειστηριασμών είναι η αύξηση των ζημιών σε όλο το φάσμα των παραγωγικών δραστηριοτήτων, η αύξηση των χρεωκοπιών και η κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας. Με λίγα λόγια οι πιο φτωχοί ιδιοκτήτες σπιτιών τα κρατάνε για ένα διάστημα, αλλά έχουν βάλει σοβαρή υποθήκη για να μετατραπούν οι ίδιοι σε ανέργους.

Το ότι αυτό το μέτρο της μικρής ή της μεγαλύτερης απαγόρευσης των πλειστηριασμών δεν έχει σαν κίνητρο την ελάφρυνση της στέγης των φτωχών, αλλά το παραγωγικό σαμποτάζ, αποδεικνύεται από το ότι δεν υπάρχει καμιά πολιτική «επιδότησης» ενοικίου σε βάρος των ιδιοκτητών, μικρών ή και μεγάλων, που νοικιάζουν τα σπίτια τους. Όταν οι φαιο-κόκκινοι φασίστες φωνάζουν: κανένας πλειστηριασμός, ισχυρίζονται ότι το κάνουν για να μην χάσει ο κόσμος την στέγη του. Όμως την ίδια στιγμή οι πιο φτωχοί άνθρωποι που δεν έχουν καμιά ιδιόκτητη στέγη είναι οι φτωχοί ενοικιαστές. Αυτοί όμως πληρώνουν όλο το νοίκι στους ιδιοκτήτες τους, ακόμα και όταν είναι άνεργοι, και όταν δεν το έχουν συνήθως διώχνονται με τις κλωτσιές από αυτούς. Στους ιδιοκτήτες όμως των

ενοικιαζομένων κατοικιών δεν θέλουν οι σαμποταριστές να επιβάλουν ένα ελάχιστο μηδαμινό μικρό μίσθωμα, αντί για το ολόκληρο νοίκι που παίρνουν από τους φτωχούς νοικάρηδες τους. Και τούτο γιατί η ραντιέρινη γαιοκτησία, μικρή ή μεγάλη, δεν αποτελεί τμήμα του παραγωγικού κεφάλαιου, αλλά του πιο παρασιτικού και για αυτό δεν θέλουν να την χτυπήσουν πέρα από όσο την χτυπάνε με την φορολογία των ακινήτων τους. Άλλωστε και αν τη χτυπούσαν ορίζοντας ένα ενοικιοστασιακό ασήμαντο μίσθωμα το αποτέλεσμα θα ήταν τελικά μια τρύπα στο νερό για τους φτωχούς γιατί σύντομα τα σπίτια για νοίκιασμα θα εξαφανίζονταν, και οι τιμές των ενοικίων θα εκσφενδονίζονταν στην μαύρη αγορά, πράγμα που έχει ξανασυμβεί.

Επιδότηση όλων ανεξαιρέτα των ανέργων, αυτό πρέπει να είναι το βασικό αίτημα των φτωχών

Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει παρά μόνος ένας τρόπος με τον οποίο μπορεί να αυξηθεί η κατανάλωση των φτωχών, σε μια χώρα που βομβαρδίζονται οι παραγωγικές της δυνάμεις από έναν ιμπεριαλισμό. Αυτός ο τρόπος είναι ο τερματισμός των βομβαρδισμών των μέσων παραγωγής από αυτόν τον ιμπεριαλισμό ή αλλιώς η διατήρηση και η διάθεση νέων μέσων παραγωγής και η άδεια στους άμεσους παραγωγούς, εργάτες και εργαζόμενους να έρθουν σε επαφή με αυτά τα μέσα παραγωγής, δηλαδή να τα δουλέψουν. Όσο αυτός ο τρόπος δεν έχει επιβληθεί πάνω στο πολιτικό σύστημα, ή για την ακρίβεια όσο οι πολιτικοί σαμποτέρ δεν έχουν ανατραπεί μέσα από ένα μεγάλο ταξικό, δημοκρατικό και πατριωτικό κίνημα, η αύξηση ή μάλλον η συντήρηση σε ένα ελάχιστο επίπεδο της καταναλωτικής δύναμης της φτωχολογίας και τελικά της πλειοψηφίας του έθνους, θα είναι δυνατή μόνο μέσα από την επιδότηση των φτωχών από το ίδιο το κράτος. Εννοούμε με αυτό ότι θα γίνει με πόρους που θα έχει μαζέψει το κράτος **από όλη την κοινωνία** και μάλιστα **από την κατανάλωση των πιο εύπορων κομματιών της κοινωνίας** και όχι από **ορισμένες στρατηγικές επιχειρήσεις, που μάλιστα η παραγωγή τους, αν και κρίσιμη, είναι ένα μικρό μέρος της συνολικής παραγωγής της χώρας. Εννοούμε ότι ο καλύτερος τρόπος σήμερα, πέρα από το ξεμπλοκάρισμα της παραγωγής, για να επιβιώσει η φτωχολογία είναι να υποχρεωθεί το κράτος να επιδοτήσει όλους**

ανεξαιρέτα τους ανέργους, πρώην μισθωτούς ή όχι, όποτε και αυτοί να πέσανε στην ανεργία και για όσο διάστημα θα μείνουν σε αυτήν. Το ντόπιο πολιτικό καθεστώς, κυβέρνηση και αντιπολίτευση, είναι αυτό που φταίει για το παραγωγικό σαμποτάζ δηλαδή για την τερατώδη αποβιομηχάνιση και ανεργία και αυτό το καθεστώς πρέπει να βρει τα λεφτά για να θρέψει κυρίως τα θύματα που δημιουργήσε με όλους τους τρόπους που αναλύουμε στην τελευταία μας προκήρυξη και που με μεγάλη απήχηση αρχίσαμε να τη μοιράζουμε στις 20 του Δεκέμβρη.

Για μας μάλιστα, όπως αναφέρουμε σε αυτήν την προκήρυξη η επιδότηση πρέπει να δίνεται κύρια στα βασικά θύματα της κρίσης που είναι οι άνεργοι. Πιστεύουμε μάλιστα ότι αυτό δεν είναι ζήτημα απλά επιβίωσης των ίδιων, ούτε βέβαια ζήτημα φιλανθρωπίας. Είναι θεμελιώδες ζήτημα δημοκρατίας, ζήτημα δικαιοσύνης και ζήτημα ύπαρξης για τη χώρα όχι μόνο από θέση αρχής αλλά πρακτικά επειδή **κύρια οι άνεργοι καθώς και οι βιομηχανικοί εργάτες, πρέπει να γίνουν η κύρια δύναμη ανατροπής των σαμποταριστών και αλλαγής της σημερινής κατάστασης.** Με αυτούς μπροστά μπορούμε να τσακίσουμε τους σαμποταριστές και να αποκαλύψουμε τους εξωτερικούς εντολείς τους, τους κινέζους και κυρίως τους ρώσους νεοαποικιοκράτες. Αν όλη η κοινωνία με επικεφαλής τους ανέργους και τους εργάτες εξασφαλίσει για όλους τους ανέργους σε πρώτη φάση έστω το πολύ μικρό, έστω το ατομικά ανεπαρκές επίδομα ανεργίας των περίπου 360 Ευρώ, τότε αυτόματα τα νοικοκυριά που έχουν μέσα τους **τουλάχιστον** έναν άνεργο και τον στηρίζουν με το αίμα τους, θα ανασάνουν όχι μόνο γιατί ο ίδιος θα διαθέτει 360 Ευρώ για να σταθεί με κάποια αξιοπρέπεια, αλλά γιατί θα ανέβουν και τα υπόλοιπα μεροκάματα, ιδίως αυτά τα μαύρα της ταπείνωσης και της εξάντλησης που λόγω της τερατώδους ανεργίας όλο και ξαπλώνονται και μας πάνε έναν αιώνα πίσω. Μόνο έτσι θα έχουν νόημα και οι διευκολύνσεις στα πιο φτωχά νοικοκυριά για φτηνότερο ρεύμα, φτηνότερα φάρμακα, φτηνότερη στέγη που όμως και αυτές θα πρέπει να πληρώνονται από το κράτος και όχι από τις συγκεκριμένες επιχειρήσεις, όταν αυτές δεν έχουν μεγάλα κέρδη. Αυτό δεν σημαίνει ότι και αυτές οι επιχειρήσεις δεν θα πρέπει να κυνηγιούνται από το κράτος και από τους πολίτες, όποτε και όταν

Η προκήρυξη για τη δολοφονία των χρυσαυγιτών

συνέχεια από τη σελ.7

Εκεί που πραγματικά οι σοσιαλναζί θαυμαστές του Καλέτζη (ο οποίος δήλωνε το 1993, στην εκπομπή Made In Greece της Σεμίνας Διγενή, ότι «ο Χίτλερ είναι ένα πρόσωπο ερωτικό και στο όνομά του θα έκανα ό,τι θα έπραττε κάθε ερωμένος») κάνουν μια αληθινή – θεωρούμε – κριτική στη Χρυσή Αυγή, ή μάλλον στη βάση της, είναι στο σημείο που αναφέρονται αρνητικά στη θέση της ευρωπαϊκής Ακροδεξιάς για την Ευρώπη, δηλαδή στην επιστροφή στο ισχυρό εθνικό κράτος.

Αυτό το κάνουν οι ΜΛΕΔ, επειδή πολλοί στη βάση της Χ.Α., ειδικά ανάμεσα στους εθνικιστές που έχουν φάει τη «φόλα» ότι οι ναζί είναι έλληνες εθνικιστές, είναι π.χ. υπέρ γενικά της εθνικής ανάπτυξης, της εθνικής – κρατικής βιομηχανίας ή δεν έχουν θετική άποψη για τη Ρωσία λόγω της αντισλαβικής παράδοσης του ελληνικού σωβινισμού του 20ού αιώνα (ενάντια στη Βουλγαρία για το μούρασμα της Μακεδονίας, ενάντια στη Ρωσία όταν ήταν σοσιαλιστική την εποχή των Λένιν – Στάλιν κλπ.).

Ο Πούτιν, όμως, δε θέλει τους έλληνες φασίστες και σοσιαλφασίστες να είναι εθνικιστές και αντισλάβοι, αλλά «διεθνιστές», δηλαδή υποταγμένοι στη ρωσική κυριαρχία και έτοιμοι για τη μελλοντική κατοχή. Σε ένα τέτοιο κάλπικο «διεθνισμό» ένα συγχυμένο κομμάτι της βάσης του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ-αναρχισμού, δουλεμένο με τροσκιστικό - ψευτοαναρχικό τάχα «αντιεθνικιστικό» δηλητήριο, είναι πολύ ευεπίφορο. Αντίθετα, η βάση της Χ.Α. θέλει ακόμη δουλειά για να καταλάβει το νέο «διεθνισμό» της υποταγής στη Ρωσία. Εκεί, πιστεύουμε, απευθύνεται το μήνυμα των ΜΛΕΔ.

Η κοινή εχθρότητα σοσιαλφασιστών – «Χρυσής Αυγής» προς τον κοινοβουλευτισμό

Στη συνέχεια, ωστόσο, οι ΜΛΕΔίτες επιστρέφουν σε όσα τους ενώνουν με τους ναζί: «Να καεί το μπουρδέλο η Βουλή», αναφωνούν, γνωρίζοντας καλά ότι πρόκειται για χρυσαυγίτικο σύνθημα, καθώς και για σύνθημα της καθυστέρησης της πάνω πλατείας Συντάγματος επί Αγανακτισμένων, όπου έπαιζαν «μπάλα» οι καλετζικοί μαυροκρινίτες και άλλοι «αυτόνομοι» ναζήδες. Φαίνεται, ακόμη μια φορά, ότι οι ΜΛΕΔ σκότωσαν φίλους και συνδηλωτές τους, γιατί πάμε στοίχημα ότι και οι δύο δολοφονηθέντες δεν έτρεφαν καθόλου διαφορετικά αισθήματα για τη Βουλή από αυτά που εκφράζονται στην προκήρυξη.

Είναι χαρακτηριστικό - επειδή οι σοσιαλφασίστες μιλάνε και για τον πραγματικό επαναστατικό κομμουνισμό - ότι το ΚΚΕ και ο ΔΣΕ, κατά τη διάρκεια του δεύτερου αντάρτικου 1946-1949, μολονότι στην Αθήνα λειτουργούσε μία εντελώς μοναρχοφασιστική και νόθα Βουλή, δεν έριξαν ποτέ σύνθημα χτυπήματος ή κλεισίματός της. Μάλιστα,

το 1948, όταν συνέλαβαν από τύχη τον αντιπρόεδρό της, Λουκά Κουτσοπέταλο, ο οποίος ανήκε στο Κέντρο, τον κράτησαν 10 ημέρες για να εξοικειωθεί με τη ζωή των ανταρτών και τον ελευθέρωσαν, για να επιστρέψει στην Αθήνα και να πει όσα είδε. Κι ο άνθρωπος, επειδή ήταν τίμιος, είπε την αλήθεια και δημιούργησε μεγάλο σκάνδαλο για το μοναρχοφασισμό.

Μια αντιμαρξιστική και αντικομμουνιστική πλατφόρμα

Η προκήρυξη κλείνει με τη «Λαοκρατία» - σύνθημα του παλιού ΚΚΕ, αλλά και του ΕΑΜ στην Κατοχή, καθώς και του επαναστατικού τότε ΕΚΚΕ της χούντας και της μεταπολίτευσης, ενώ ξεκάρφωτα πετιέται και το «φωτιά και τσεκούρι» του Κολοκοτρώνη για το «εθνικοπατριωτικό» - «αντικατοχικό» - αντιμερκελικό του πράγματος, μαζί με το κλασικό αναρχικό «πόλεμο στον πόλεμο των αφεντικών».

Αυτό ο μαρξισμός, ξέχρωρα απ' όλα τ' άλλα, το αποκαλεί «εκλεκτικισμό». Οι μπαγαμπόντηδες σοσιαλφασίστες με τις χαριστικές βολές τους ή μάλλον οι καθοδηγητές τους που τους γράφουνε το ποίημα τους,τσιμπολογάνε ό,τι τους κάνει κέφι από τις αρχές, τη θεωρία και τις πρακτικές του αναρχισμού, ακόμα πιο πολλά από τον αντεστραμμένο, κάλπικο «κομμουνισμό» τύπου Περισσού, καθώς και δυο φιλολόγια από τον κλασικό σωβινισμό («κατοχή», «πλήρης υποταγή στο ΔΝΤ», «μαριονέτες» κλπ.), τον οποίο τελικά όμως ποδοπατούν, αφού και τις παραπάνω έννοιες ο σοσιαλφασισμός τις χρησιμοποιεί για να σύρει τη χώρα στη Μόσχα.

Η πλατφόρμα των ΜΛΕΔ, οι οποίες τελικώς δεν είναι τίποτε απ' όσα λέει το όνομά τους, αλλά μια δράκα πολιτικά σάπιων ανθρώπων στην υπηρεσία του βαθιού καθεστώτος, παραπαίει ανάμεσα σε «κομμουνιστικές» και αναρχικές αναφορές, ωστόσο δεν είναι τίποτε από τα δύο. Στην πράξη είναι ένα 17Νοεμβρίτικο στη μορφή και κνίτικο στην ουσία μανιφέστο, το οποίο φιλοδοξεί να παραδώσει τη βάση του αναρχισμού των Εξαρχείων σε εντελώς «ρώσικα», σοσιαλ-φασιστικά ιμπεριαλιστικά χέρια, εκμεταλλεζόμενο πολλές μικροαστικές προλήψεις αυτής της βάσης (κυρίως το μίσος της για τη μεγάλη παραγωγή και τη βιομηχανία, αλλά και την περιφρόνησή της για τη δημοκρατία).

Αν το «κάτω η δημοκρατία» που δονούσε για χρόνια τα Εξάρχεια μετά τη σύλληψη των 17Νοεμβριτών συμπληρωθεί με το «κάτω η πρόοδος» (που πρακτικά είναι το ίδιο με την υποστήριξη της «αποανάπτυξης»), τότε αυτός ο κόσμος θα έχει καταστεί μια νέα Ακροδεξιά με θρησκώληπτα, ασκητικά και αντι-διαφωτιστικά χαρακτηριστικά και θα έχει χάσει εντελώς την ψυχή του.

Πάντως, όσο μελάνι και να χαλούσαν οι «ιδεολόγοι» αυτοί για να μας πουν όσα λέει ο Ντούγκιν σε 17Νοεμβρίτικη μετάφραση, τους προδίνει το γεγονός ότι «ξέχασαν» το πρώτο αγκωνάρι κάθε μαρξισμού: ότι η απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά του φασισμού

και τελικά της εκμετάλλευσης είναι - και πρέπει να είναι - έργο των ίδιων των μαζών και όχι «παροχή» επίδοξων σωτήρων.

Τέτοια «απελευθέρωση» απ' έξω έχουμε κάνει μόνο τα ιδεολογικά «αφεντικά» των ΜΛΕΔ (και της Χρυσής Αυ-

γής), οι άρχοντες του Κρεμλίνου στην Τσεχοσλοβακία το '68 και στο Αφγανιστάν το '79. Και φυσικά δεν επρόκειτο για απελευθέρωση, αλλά για ξένη φασιστική κατοχή, που την πολέμησε κάθε τσεχοσλοβάκος και αφγανός πατριώτης.

ΣΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΜΕ ΟΡΜΗ Η ΚΟΝΤΡΑ ΓΚΙΟΥΛΕΝΙΣΤΩΝ – ΕΡΝΤΟΓΑΝ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Οι τελευταίες εξελίξεις επιβεβαιώνουν την ανάλυσή μας σχετικά με την πελώρια οξύτητα της αντίθεσης της πολιτικής τάσης Ερντογάν και της τάσης Γκιουλέν μέσα στο κυβερνητικό κόμμα της Τουρκίας και γενικότερα μέσα στο τουρκικό κράτος. (Δες το άρθρο στρατηγικής ανάλυσης της Ν.Α «Η Ταξίμ ήταν τελικά πιο κοντά στην Ταχρίρ» στο φ. 488).

Αυτήν την αντίθεση, παρόλο που είχε εκδηλωθεί καλυμμένα με το κίνημα της πλατείας Ταξίμ, μπορέσαμε τότε να την εντοπίσουμε σαν κυρίαρχη και να την αναλύσουμε. Ο Γκιουλέν είναι ένας σκοτεινός ισλαμοφασίστας τάχα ιεροκήρυκας που ελέγχει ένα πελώριο δίκτυο σχολείων, φιλανθρωπικών ιδρυμάτων και μέσω ενημέρωσης με την επωνυμία «Χιζμέτ» και έχει κεντρικό πολιτικό εκφραστή στο κράτος τον πρόεδρο Γκιουλ. Ο Γκιουλέν είναι μέγας εισοδηστής, ειδικά στην αστυνομία και τη διακαιουσμένη και τα περισσότερα πολιτικά στοιχεία της κόντρας με τον Ερντογάν δείχνουν ότι είναι ρωσόδουλος. Ερντογάν και Γκιουλέν σε στενή πολύχρονη συμμαχία κατάφεραν να απομακρύνουν τους κεμαλικούς εθνικιστές από την εξουσία ενώ οι γκιουλενικοί κατάφεραν να κλείσουν με αστυνομικοδικαστικές ραδιογραφίες και συκοφαντικές ηγετικές στελέχη του τουρκικού στρατού καθώς και δημοσιογράφους και πολιτικούς στη φυλακή. Τώρα τα δύο αυτά πολιτικά ρεύματα βρίσκονται τώρα στα μαχαίρια

Η πρώτη μεγάλη μάχη δόθηκε στην πλατεία Ταξίμ όπου οι ισλαμοφασίστες του Γκιουλέν ενώθηκαν με κάποιους προδότες κεμαλιστές ηγέτες, καθώς και με τους ψευτοαριστερούς σοσιαλφασίστες. Αυτοί κάλεσαν σε ένα κίνημα που στην πλειοψηφία της βάσης του ήταν δημοκρατική, αντιισλαμική και στην κορυφή της, που είναι και το βασικό, ήταν κατάμαυρη. Σε αυτή την πρώτη μάχη η τάση Ερντογάν κατήγαγε σημαντική νίκη.

Όμως η κόντρα πήρε ανοιχτά εμφυλιοπολεμικά χαρακτηριστικά όταν ο Ερντογάν τόλμησε και έκλεισε τα ιδιωτικά προπαρασκευαστικά φροντιστήρια για το πανεπιστήμιο, τα οποία ελέγχει ο Γκιουλέν και τα οποία είναι τα στρατηγικά φυτώρια των εισοδηστών του μέσα στο κράτος. Η αντίδραση του Γκιουλέν, που προφανώς ήταν έτοιμη από καιρό ήρθε με ένα κύμα συλλήψεων, τουλάχιστο 52 ατόμων που σχετίζονται με το κόμμα του πρωθυπουργού Ερντογάν, με την κατηγορία της οικονομικής διαφθοράς. Επλήγησαν μεταξύ άλλων οι γιοι των υπουργών εσωτερικών, οικονομίας, και περιβάλλοντος, ο δήμαρχος της συνοικίας Φατίχ αλλά και η Λαϊκή Τράπεζα της Τουρκίας της οποίας τα γραφεία ερευνήθηκαν από τις αρχές. Αυτή τη δουλειά την ξέρουν καλά. Όπως όλοι οι φασίστες όλη την πολιτική τους την περνάνε μέσα από την πάλη κατά της διαφθοράς, εκεί όπου βρίσκουν όλα τα μούρα σημεία των εχθρών τους και τελικά κατασκευάζουν και άπειρα ψεύτικα στοιχεία εναντίον τους και τους συντρίβουν. Γι αυτό η εισαγγελική και αστυνομική έρευνα κινήθηκε με τέτοια μυστικότητα

εντός του γκιουλενικού δικτύου-συμμορίας, ώστε ούτε οι ανώτατες δικαστικές, ούτε οι αστυνομικές αρχές δεν ενημερώθηκαν και βέβαια ούτε ο ίδιος ο πρωθυπουργός. Η ποιότητα του χτυπήματος του Χιζμέτ δείχνει και πόσο βαθιά έχει διεισδύσει αυτό το κατάμαυρο δίκτυο μέσα στην αστυνομία και τη δικαιοσύνη και πόσο ύπουλα και μεθοδικά προετοιμάζει τα χτυπήματά του, όπως έδειξε και η μεγάλη φασιστική επιχείρηση Εργκενεκόν με την οποία εξοντώθηκαν κύρια μέσα από συκοφαντίες οι κεμαλικοί στρατηγικοί και πολλοί πολιτικοί και δημοσιογράφοι. Σαν απάντηση οι επικεφαλές πέντε τμημάτων της αστυνομίας - ανάμεσά τους και εκείνοι του οικονομικού εγκλήματος, του οργανωμένου εγκλήματος και της πειρατείας - κατατομήθηκαν αμέσως για κατάχρηση εξουσίας από την τάση Ερντογάν (El Pais, 18/12).

Πίσω από την κόντρα Γκιουλέν και Ερντογάν, που σωστά είδαμε σαν κύρια στην Ταξίμ και όλοι πλέον αναγνωρίζουν σαν τέτοια, βρίσκεται η προσπάθεια του διπλωματικού μετώπου Ρωσίας και Ομπάμα - στο βάθος της ρωσικής υπερδύναμης - να ελέγξει η Ρωσία την Τουρκία και όλη Μέση Ανατολή. Ο Ερντογάν σε συνεργασία με τον ανατραπέντα πρόεδρο της Αιγύπτου Μόρσι, τη Σαουδική Αραβία, αλλά ακόμα και το Ιράν είχε προσπαθήσει να συστήσει ένα περιφερειακό μέτωπο για την επίλυση της συριακής κρίσης στο οποίο δε θα συμμετείχαν οι δύο υπερδύναμεις. Αυτή του η σχετική ανεξαρτησία ιδιαίτερα από το Κρεμλίνο έφερε τον Ερντογάν σε σύγκρουση με τον Γκιουλέν, ο οποίος είναι στη μορφή μόνο φιλοδυτικός και διευλοκολύεται σε αυτό από την προεδρία Ομπάμα.

Τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο ξεκάθαρα για τους δημοκράτες της Τουρκίας εάν ο Γκιουλέν δε χρησιμοποιούσε τον υφεσιασμό της αμερικανικής υπερδύναμης και τους τυφλούς και διαβρωμένους από τη ρώσικη διπλωματία ευρωπαίους φιλελεύθερους καθώς και μια «φιλοισραηλινή» ρητορική για να χτυπήσει τον Ερντογάν. Από την άλλη και αυτός είναι ένας αντιδραστικός που έχει μεγάλη κλίση στο να μετατρέψει την Τουρκία σε μια ισλαμική δικτατορία. Απλά αποδείχτηκε ότι αυτός σε αυτή τη φάση δεν είναι με το νεοαξιστικό κέντρο της παραδόξως αντίδρασης, την Ρωσία του Πούτιν. Όμως όσο ο Γκιουλέν παριστάνει τον άνθρωπο του Ομπάμα και έχει την στηρίξη του Ομπάμα, ο Ερντογάν γίνεται όλο και πιο αντιδυτικός οπότε τελικά δεν αποκλείεται να βρει και αυτός την προστασία του στη Ρωσία, δηλαδή με σκούπα τον Ομπάμα και τον Γκιουλέν να μπει στο ρώσικο φαράσι. Σε ισλαμιστή και αντισοβιετή δε μπορεί κανείς να έχει εμπιστοσύνη. Το μόνο για το οποίο δεν αμφιβάλλουμε είναι ότι ο πιο μεγάλος κίνδυνος για την Τουρκία, τη Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή προέρχεται από το μέτωπο των γκιουλενικών με τον προδότη των κεμαλιστών σημερινό ηγέτη του Ρεπουμπλικανικού Λαϊκού Κόμματος Κιλιντζαρογλου.

Οι σοσιαλφασίστες πουλάνε ωμά τους διοικητικούς υπαλλήλους των πανεπιστημίων

συνέχεια από τη σελ. 3

εξόργισαν φοιτητές και γονείς ιδιαίτερα αυτούς που είχαν στείλει τα παιδιά τους στην Αθήνα από την επαρχία για να ξεκινήσουν τις σπουδές τους με πολλές στερήσεις, και που πλήρωναν ενοίκια χωρίς λόγο. Με αυτό τον τρόπο, και μέσα από την κατάλληλη παρουσίαση από τις τηλεοράσεις η απεργία απομονώθηκε από την πλειοψηφία των φοιτητών και ευρύτερα από το λαό.

Την ίδια στιγμή για να μεγαλώσει το χάσμα διοικητικών – φοιτητών η ΔΑΠ συγκρότησε μία πρωτοβουλία φοιτητών με συλλογή υπογραφών για «ανοιχτά πανεπιστήμια» που δεν έπαιρνε καμία θέση στη σύγκρουση διοικητικών – κράτους, ούτε κυρίως στο δίκαιο γενικό αίτημα της απεργίας, με αποτέλεσμα να συμπαρατάσσεται ουσιαστικά με την κυβερνητική θέση, και να λειτουργεί αντικειμενικά σαν αρωγός της κυβέρνησης. Το αν χαθεί ή όχι ένα εξάμηνο δεν κρίνει το δίκαιο ή το άδικο μίας απεργίας. Δεν μπορεί όμως η απεργία να γίνεται έτσι ώστε να οδηγεί σε ομηρεία των φοιτητών. Θα έπρεπε οι διοικητικοί να αναζητήσουν μορφές ενότητας με τους φοιτητές και τους γονείς, να συζητήσουν μαζί τους, να οργανώσουν από κοινού τον αγώνα τους και βασικά, σαν πρώτο βήμα ενότητας, να διευκολύνουν τις εγγραφές και τους μεταπτυχιακούς. Από την άλλη οι φοιτητές θα έπρεπε καταρχήν να αποφασίσουν για το δίκιο ή το άδικο του αιτήματος της απεργίας και ανάλογα να κρίνουν ποια θέση θα έπαιρναν απέναντι στις μεθόδους της και πως να συζητήσουν με τους απεργούς για τα προβλήματα που τους δημιουργούσε. Αλλά και στη μία και στην άλλη πλευρά λειτούργησαν οι προβοκάτορες συνδικαλιστές κυβέρνησης και αντιπολίτευσης και εμπόδισαν τις δύο πλευρές να έρθουν σε επαφή. Μέσω των πρυτανειών οι σοσιαλφασίστες διεκδικούν ρόλο δεικνύοντες με στόχο την απόλυτη εξουσία στα πανεπιστήμια. Μέσα σε αυτή την όξυνση της σύγκρουσης κυβέρνησης – απεργών καθώς και φοιτητών – απεργών, και της απομόνωσης της απεργίας στην κοινή γνώμη, οι πρυτάνεις, που στην αρχή εμφανίζονταν να στηρίζουν αποφασιστικότητα τους απεργούς, άρχισαν να έχουν επιμέρους επαφές με το υπουργείο, ιδιαίτερα ο φαιο-«κόκκινος» Πελεγρίνης και να ζητούν να ασκήσουν το ρόλο δεικνύοντες με στόχο την απόλυτη εξουσία στα πανεπιστήμια.

Έτσι, στις 22/11 οι πρυτάνεις αποφάσισαν την σύσταση επιτροπής με επικεφαλής τον Πελεγρίνη, για να συναντηθεί με τον πρωθυπουργό Σαμαρά και τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης Βενιζέλο (<http://www.skai.gr/news/greece/article/246493/>).

Τελικά οι συναντήσεις έγιναν με τον Αρβανιτόπουλο πάνω σε μία πρόταση πέντε σημείων, το πιο σημαντικό από τα οποία ήταν ότι «θα γίνουν νέοι οργανισμοί στα πανεπιστήμια και ειδικά στο πανεπιστήμιο Αθηνών, το υπουργείο Παιδείας θα δώσει όποια βοήθεια απαιτείται ώστε να αναδιαρθρωθούν πλήρως οι διοικητικές υπηρεσίες του και να αντιμετωπιστεί η υποστελέχωσή τους με δια-ιδρυματική «κινητικότητα». Αυτό, σε συνδυασμό με τη δέσμευση του Αρβανιτόπουλου για την επανατοποθέτηση 650 διοικητικών από αυτούς που βγήκαν σε διαθεσιμότητα, άνοιξε την πόρτα για να αποκτήσουν οι πρυτάνεις το πάνω χέρι στη διαθεσιμότητα των διοικητικών και τον πρώτο λόγο στο ποιος θα μείνει και ποιος θα φύγει αφού οι οργανισμοί είναι πλαίσια λειτουργίας των πανεπιστημίων όπου τον πρώτο λόγο έχουν οι πρυτάνεις που μπορούν να καθορίσουν και τους όρους στελέχωσης των διοικητικών υπηρεσιών. Ο Πελεγρίνης δεν ήθελε να μείνει καμία ασάφεια γύρω από αυτό το ζήτημα και ζήτησε από τον Αρβανιτόπουλο τη «Δημιουργία οργανικών θέσεων στο πλαίσιο του υπό κατάρτιση Οργανισμού του ΕΚΠΑ, προκειμένου να καλυφθούν από διοικητικούς υπαλλήλους οι οποίοι έχουν τεθεί σε καθεστώς διαθεσιμότητας». Πάνω στις προτάσεις Αρβανιτόπουλου και στις προτάσεις Πελεγρίνη υπήρξε μία πρώτη συμφωνία υπουργείου – πρυτάνεων που πανηγυρίστηκε δεόντως και από τους δύο.

Για να συζητηθούν «τα τεχνικά ζητήματα που προκύπτουν» από αυτή τη συνεννόηση, οι πρυτάνεις ζήτησαν να συσταθεί τριμερής επιτροπή αποτελούμενη από εκπρόσωπους του Υπουργείου, της Συνόδου των Πρυτάνεων και των διοικητικών υπαλλήλων. Τη συγκρότηση της τριμερούς επιτροπής δέχθηκε το υπουργείο. Αμέσως κανονίστηκε συνάντηση υπουργείου-διοικητικών του πανεπιστημίου Αθηνών με συμμετοχή του πρύτανη του Θ. Πελεγρίνη (Βήμα, 26.11.2013). Στη σχετική ανακοίνωση των πρυτάνεων είναι χαρακτηριστικό πως πέρασαν από το αίτημα της ακύρωσης της κυβερνητικής απόφασης στο αίτημα της διόρθωσης των διαπιστωτικών πράξεων για τη διαθεσιμότητα,

δηλαδή στην αλλαγή των αποφάσεων του υπουργείου για το ποιος θα θέσει σε διαθεσιμότητα. Αυτό το πούλημα που κάνανε οι πρυτάνεις στους διοικητικούς δήθεν «προστατευόμενους» τους, αυτή τη συνδιαλλαγή με το υπουργείο με αντάλλαγμα την εκχώρηση από αυτό της εξουσίας στους πρυτάνεις να αποφασίσουν για το ποιοι θα τεθούν σε διαθεσιμότητα, το κάλυψαν πλήρως ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ. Πιο πολύ ενισχυμένη από όλους βγήκε η πανίσχυρη πια στο εκπαιδευτικό προσωπικό και στις πρυτανείες ΔΗΜΑΡ που είχε από την αρχή τη βρώμικη θέση ότι είναι ενάντια μόνο στην οριζόντια διαθεσιμότητα αλλά υπέρ της διαθεσιμότητας που θα προκύψει από «οργανωμένη και τεκμηριωμένη αξιολόγηση των διοικητικών Δομών και υπηρεσιών των Ιδρυμάτων», τέτοια που «να μπορεί να καταδείξει τις πραγματικές ανάγκες τους σε προσωπικό και να αναβαθμίσει τη διοικητική λειτουργία τους». Το ίδιο είχε κάνει η ΔΗΜΑΡ (δηλαδή ο πιο κρατικός κλάδος του ΣΥΡΙΖΑ) και με την ΕΡΤ όταν πρότεινε εκκαθάριση της εν λειτουργία. Η ΔΗΜΑΡ λειτουργεί πάντα σαν προφήτης γιατί συμμετέχει στη διαμόρφωση κάθε εξοντωτικού σχεδίου. Στη συγκεκριμένη περίπτωση πέρασε τη γραμμή της μέσω της ΠΟΣΔΕΠ στην οποία έχει σημαντική δύναμη. Ήταν η ΠΟΣΔΕΠ που έκανε πριν από τους πρυτάνεις πρόταση για συμβιβαστική λύση «με ανοιχτά πανεπιστήμια» μέσα από διάλογο όπου θα συμμετέχουν όλοι οι εμπλεκόμενοι φορείς, δηλαδή το Υπουργείο, οι Πρυτανικές Αρχές, οι

εκπρόσωποι των διοικητικών στελεχών των ΑΕΙ και η ΠΟΣΔΕΠ, καλώντας ταυτόχρονα τους διοικητικούς σε αναστολή των κινητοποιήσεων και το υπουργείο σε αναστολή, και όχι ακύρωση, της υπουργικής απόφασης. Λίγο μετά τη συνεννόηση πρυτάνεων – υπουργείου το Κεντρικό Συμβούλιο της Ομοσπονδίας ανέστειλε τις απεργιακές κινητοποιήσεις με πρόταση ΠΑΣΚΕ – ΔΑΚΕ – ΠΑΜΕ. Οι διοικητικοί του ΕΜΠ ανέστειλαν τις κινητοποιήσεις τους επίσης με στήριξη του ΠΑΜΕ, και ενώ ο γ.γ. του υπ. Παιδείας, Αθανάσιος Κυριαζής, ξεκαθάρισε ότι η διαθεσιμότητα ισχύει αλλά όσοι έχουν τεθεί σε διαθεσιμότητα θα είχαν τη δυνατότητα να προσέλθουν στις υπηρεσίες που στελέχωναν, με στόχο την ενημέρωση των υποθέσεων που εκκρεμούν και την τακτοποίηση αυτών των εκκρεμοτήτων που είχαν στην ευθύνη τους στον αρχαιότερο ή προϊστάμενό τους! (Καθημερινή, 12/12). Την ομαλή λειτουργία του ΕΜΠ χαιρετίζει με ομόφωνη απόφαση το Διευρυμένο Συντονιστικό της Συνόδου των πρυτάνεων (Ριζοσπάστης, 6/12/2013). Αποδεικνύεται για άλλη μία φορά ότι μόνο σε ενότητα με το λαό και με ξεμπρόστιασμα των προβοκατόρων σοσιαλφασιστών μπορούν να νικήσουν τα απεργιακά κινήματα των δημοσίων υπαλλήλων. Όσο συνεχίζουν να μπαίνουν κάτω από την προβοκατόρικη προστασία ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ το μόνο που κάνουν είναι να γίνονται εύκολη λεία στα νύχια τους και να τους ανοίγουν το δρόμο για μεγαλύτερο εκφασισμό της χώρας.

ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ

συνέχεια από τη σελ. 11

ασκούν πολιτικές μονοπωλιακού ελέγχου των τιμών, αισχροκέρδειας κλπ. Άλλωστε αυτά τα φαινόμενα υπάρχουν παράλληλα με το σαμποτάζ και μάλιστα αποτελούν την ανάποδη όψη του. Δηλαδή την ίδια ώρα που το κράτος των σαμποταριστών κλείνει ντόπιες ή δυτικής ιδιοκτησίας επιχειρήσεις καθλώνοντας πχ τις τιμές των προϊόντων και υπηρεσιών τους, την ίδια ώρα το ίδιο αυτό κράτος χρηματοδοτεί σκανδαλωδώς τις επιχειρήσεις των ανατολικών ολιγαρχών αυξάνοντας στα ύψη τις τιμές των δικών τους προϊόντων, όπως όταν αυξάνει τα διόδια που πλουτίζουν τον Μπόμπολα (πχ Αττική οδός, Ρίο Αντίρριο, νέοι αυτοκινητόδρομοι), ή μειώνοντας τις τιμές παραγωγής τους, όπως το

φτηνό ρεύμα που αγοράζει ο Μυτιληναίος από τη ΔΕΗ, ή όπως τις μεσαιωνικές συνθήκες δουλειάς, δηλαδή το υπερφθινό μεροκάματο που το καθεστώς σύσσωμο, κυβέρνηση και «αριστερή» αντιπολίτευση εξασφαλίζουν για τον δουλοκτήτη ΚΟΣΚΟ. Το ίδιο κάνουν όταν δίνουν δωρεάν σε κάποιες διασωσμένες τράπεζες κάποιες άλλες διασωσμένες τράπεζες (πχ την Κύπρου στην Πειραιώς) επειδή ξέρουν ότι σε λίγο θα τις βάλουν στο χέρι οι ρώσοι ολιγάρχες που αγόρασαν μεγάλα κομμάτια τους. Όσο τις συνέπειες του σαμποτάζ θα καλούνται να την πληρώσουν οι σχετικά πιο παραγωγικές επιχειρήσεις, το σαμποτάζ θα μεγαλώνει και η ανεργία θα μεγαλώνει.

ΜΑΝΤΕΛΑ: ΜΕΓΑΛΕΣ ΤΙΜΕΣ-ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΠΙΛΑ

Όταν σήμερα μια πολιτική προσωπικότητα εξυμνείται από όλους τους ισχυρούς της γης, δηλαδή από όλους τους ιμπεριαλιστές, που σημαίνει ακόμα και από τους πιο φασίστες, αυτό σημαίνει οπωσδήποτε ότι κάτι πολύ βρώμικο συμβαίνει με αυτήν. Ο Μαντέλα είναι η πιο τυπική και ακραία εκδήλωση αυτού του κανόνα.

Δεν έχουμε εδώ την πρόθεση να γράψουμε για τη ζωή του γενικά, αλλά πολύ σύντομα να σκιαγραφήσουμε την αλήθεια που κρύβουν οι ομόφωνοι αυτοί ύμνοι.

Ο Μαντέλα, σπουδαγμένος γιος ενός μαύρου διεφθαρμένου φυλάρχου, συνεργάτη των αποικιοκρατών, υπήρξε στέλεχος της νέας μαύρης αστικής τάξης, ηγέτης του νοτιοαφρικάνικου σοσιαλφασισμού και ο μεγαλύτερος πράκτορας του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού στην Αφρική. Όσο περνάνε τα χρόνια η μορφή του, η ιδεολογία και η δράση του θα αμφισβητούνται σε βάθος, κυρίως γιατί το δημιούργημά του, η υποτίθεται αντιρατσιστική Νότια Αφρική, θα βυθίζεται στην παραγωγική καταστροφή, στη διαφθορά και στη βία. Ο θάνατος του Μαντέλα είναι μια μεγάλη απώλεια για τον κόσμο μόνο από μια άποψη: Δεν έδωσε την ευκαιρία στο λαό της Ν. Αφρικής και τους λαούς όλης της γης να συλλάβουν ολόπλευρα την ηγετική συμμετοχή του σε αυτήν την καταστροφική πορεία. Βέβαια υπήρξε ήδη αρκετός καιρός να αποκαλυφθούν τα δύο καθάρματα που ο Μαντέλα άφησε σαν διαδόχους του στην ηγεσία του ANC (του Εθνικού Αφρικανικού Κογκρέσου) και της χώρας, ο διεφθαρμένος μαύρος μεγαλοαστός Μπέκι, και ο σοσιαλφασίστας βιαστής και βασανιστής Ζούμα.

Ο Μαντέλα ξεκίνησε σαν στέλεχος στο ANC της πιο δεξιάς αντικομμουνιστικής τάσης του μαύρου εθνικισμού, ή αλλιώς αφρικανισμού, που δεν αποδεχόταν καμιά ενότητα με το επαναστατικό, τριτοδιεθνιστικό τότε ΚΚ της Νότιας Αφρικής. Το ΚΚ της Ν. Αφρικής (ΚΚΝΑ) ήθελε την εξουσία με επανάσταση, πράγμα που σήμαινε με ένοπλη σύγκρουση με την λευκή αποικιοκρατική μεγαλοαστική τάξη, απαλλοτρίωση της μεγάλης ιδιοκτησίας της και συντριβή του κράτους που κατείχαν αποκλειστικά οι λευκοί. Όμως το ΚΚΝΑ ήταν σε σύγκρουση-αν και μη ανταγωνιστική για πολλούς από αυτούς- και με τους μαύρους εθνικιστές που δεν ήθελαν συμμετοχή λευκών στο ANC. Το ΚΚΝΑ αντίθετα σαν διεθνιστικό και αντιρατσιστικό κόμμα ήταν υπέρ της ενότητας των φτωχών και μικρομεσαίων λευκών με τους μαύρους για την κοινωνική επανάσταση. Τα ηγετικά στελέχη του ΚΚΝΑ ήταν, οι περισσότεροι, μορφωμένοι λευκοί. Αυτή η αντίληψη έβρισκε αντίθετους του αφρικανιστές αστούς και μικροαστούς εθνικιστές του ANC, ιδιαίτερα τους πιο δεξιούς του. Πάντως υπήρχε πάντα κάτι βαθύ που ένωνε τους μαύρους εθνικιστές και το ANC και ήταν η κατ'αρχήν ανάγκη συντριβής του κρατικού μηχανισμού του απαρτχάιντ, που ήταν ουσιαστικά ένας μηχανισμός των λευκών, καθώς και το πέρασμα της περιουσίας των πλούσιων λευκών κυρίως στην μαύρη εργαζόμενη μάζα.

Η γραμμή του ΚΚΝΑ άρχισε να μετατρέπεται από τη στιγμή που στην εξουσία του ΚΚΣΕ ήρθαν οι χρουστσόφικοί ρεβιζιονιστές και σοσιαλφασίστες μετά το 1956, οπότε άρχισε να μετατρέπεται σταδιακά σε γραμμή ταξικής συνεργασίας με την λευκή μεγαλοαστική τάξη ώστε να μπορέσει το κομμουνιστικό κόμμα αντί να καταστρέψει το αποικιοκρατικό κράτος των λευκών, να μπει μέσα του και να το αλώσει για λογαριασμό της μαύρης αστικής τάξης και κυρίως του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Όταν η γραμμή αυτή έγινε κυρίαρχη στο ΚΚΝΑ στα τέλη της δεκαετίας του 50, τότε μπήκε σε αυτό ο Μαντέλα και μάλιστα στα κρυφά από το κόμμα του, το ANC. Οι ρεβιζιονιστές ηγέτες του ΚΚΝΑ, όπως βέβαια και ο ίδιος, κρύψανε από τότε, δηλαδή επί πάνω από 50 χρόνια μεθοδικά και «μετά βδελυγμίας» την ένταξη του Μαντέλα στο ΚΚΝΑ. Αυτό έγινε γιατί του ανέθεσαν να χώσει το μικρό, ρεβιζιονιστικό πλόν, ΚΚΝΑ στο πολύ μαζικό ANC και μετά να σύρει το δεύτερο στη διεθνή προδοτική γραμμή του ΚΚΣΕ για εισοδισμό στο αστικό κράτος. Δηλαδή οι προδότες κάνανε στη Νότια Αφρική αυτό που κάνανε παντού στον κόσμο, μόνο που στη ΝΑ αυτό σήμαινε κρυφή ταξική συνεργασία με το ρατσιστικό κράτος των λευκών. Αυτή η γραμμή εμφανίστηκε στο ANC και άρχισε να κυριαρχεί σαν γραμμή τάχα ενάντια στο μαύρο εθνικισμό και σαν τάχα αντιρατσιστική ενότητα με τους λευκούς. Όταν το ρεβιζιονιστικό ΚΚΝΑ μπήκε στα τέλη της δεκαετίας του 1950 μέσα στο ANC σχημάτισε ένα ευρύτερο μέτωπο με το ANC, με τους μετανάστες ινδούς και τους με τους λευκούς φιλελεύθερους στο όνομα της γενικής αντιρατσιστικής ενότητας (πλατφόρμα Freedom Charter που πέρασε το 1959). Αυτή η γραμμή, παρά τα πολύ θετικά δημοκρατικά μετωπικά στοιχεία της στο επίπεδο του μίνιμουμ προγράμματος έκρυβε έντεχνα τον μεγάλο στρατηγικό ταξικό συμβιβασμό των καταπιεσμένων μαύρων με το κράτος των λευκών ολιγαρχών ρατσιστών.

Αυτό το τέχνασμα το διαισθάνθηκαν οι πιο συνεπείς ριζοσπάστες οπαδοί του αντιαποικιοκρατικού σοσιαλισμού μέσα στο ANC, δηλαδή η αριστερά του ANC, που ήθελε την ταξική ρήξη με την λευκή αστική τάξη και το κράτος της, και αποχώρησε από αυτό το 1959 σαν μειοψηφία. Αυτοί δημιούργησαν ένα νέο αντιαπαρτχάιντ κόμμα των μαύρων αγωνιστών, διάδοχο του ANC, το PAC (Pan Africanist Congress).

Το PAC συνέχισε και κλιμάκωσε την προηγούμενη γραμμή ρήξης του ANC και η μαζική μετωπική δράση του χτυπήθηκε άσχημα από το καθεστώς στη μεγάλη σφαγή του Σάπερβιλ το 1960, που έγινε αφετηρία της ένοπλης αμφισβήτησης του καθεστώτος αυτού από όλους τους μαύρους αγωνιστές. Η ξε-

χωριστή βία ωστόσο των λευκών ρατσιστών ενάντια στο PAC κρύφτηκε και τότε και μετά από την, πάντως μικρότερη, βία τους ενάντια και στο ANC. Και τα δύο κόμματα πέρασαν μετά το 1961 στο αντάρτικο. Το PAC μπήκε με ορμή σε όλα τα ζητήματα στον πραγματικό αντιαποικιακό αγώνα στην Αφρική και στράφηκε στην εξωτερική του πολιτική ενάντια και στις υπερδυνάμεις, ιδιαίτερα ενάντια στο ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό, και μάλιστα στάθηκε στο πλευρό της μαοϊκής Κίνας. Αντίθετα το ANC, στου οποίου την ηγεσία τελικά ανέβηκε ο Μαντέλα, έγινε ένα απόλυτο όργανο της ρώσικης παγκόσμιας διπλωματικής μηχανής.

Τελικά επικράτησε το ANC κυρίως για ένα λόγο, γιατί το στήριξε σε όλη τη γραμμή διπλωματικά, πολιτικά και στρατιωτικά η ΕΣΣΔ. Όλα ήταν στη διάθεσή του γιατί μόνο η Ρωσία έπαιζε δυνατά και μέσα στα αφρικανικά αντιαποικιακά κινήματα, και μέσα στους τριτοκοσμικούς εθνικισμούς και φασισμούς, και κυρίως μέσα στους δυτικούς φιλελεύθερους ιμπεριαλιστές, που είχαν δεσμούς βαθιούς με τους ηγέτες του Απαρτχάιντ. Ειδικά στους δυτικούς ιμπεριαλιστές ο διπρόσωπος Μαντέλα εμφανιζόταν σαν φιλελεύθερος ανθρωπιστής και όταν ήταν έξω, και βέβαια όταν ήταν μέσα στη φυλακή, όπου τον κρατούσαν ζωντανό- και μάλιστα αργότερα και σε πολύ καλές συνθήκες επικοινωνίας με το κόμμα του- οι λευκοί ρατσιστές. Αντίθετα οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και οι λευκοί ρατσιστές άσκησαν όλη τους τη βία στο PAC σε συνεργασία με τους σοσιαλιμπεριαλιστές. Τελικά το PAC διαλύθηκε σαν μαζικό κόμμα, όπως και το αντάρτικο του, αλλά αυτό δεν οφείλεται τόσο στις πελώριες πολλαπλές εξωτερικές πιέσεις που του ασκήθηκαν, αλλά στις εσωτερικές διασπάσεις και κυρίως στον βαθύ ιδεολογικό αποπροσανατολισμό που ήταν η μοίρα που είχαν όλα τα επαναστατικά κόμματα μετά την άνοδο των ρεβιζιονιστών-σοσιαλφασιστών στην ηγεσία του ΚΚ Κίνας, οπότε και την πτώση του μεγάλου αυτού οχυρού της παγκόσμιας προλεταριακής επανάστασης.

Το ίδιο διαλύθηκε αργότερα, κάτω από ανάλογες πιέσεις και ένα άλλο λιγότερο ριζοσπαστικό κίνημα των μαύρων αγωνιστών, που βγήκε όμως και αυτό ενάντια στην ταξική προδοσία των ηγετών του ΚΚΝΑ και του ANC: το Κίνημα της Μαύρης Συνειδήσης με εμπνευσμένο αρχηγό τον Στήβεν Μπίκο. Αυτό το κίνημα που αποκορυφώθηκε με την εξέγερση του Σοβέτο το 1976 δεν είχε σοσιαλιστικό περιεχόμενο και ήταν ρεφορμιστικό στη μορφή του, αλλά, όπως και το PAC ήταν στην ουσία του επαναστατικό γιατί ήταν αντίθετο στις αυταπάτες για απελευθέρωση των μαύρων μέσα από μια συγκυβέρνηση τους με τον λευκό φιλελεύθερο αστισμό. Όχι τυχαία ο Μπίκο δολοφονήθηκε το 1977 από το ίδιο το καθεστώς του Απαρτχάιντ την ώρα που ήταν κρατούμενός του. Οι άπιστευτες διώξεις εναντίον αυτού του κινήματος

μετά το Σοβέτο και ο αποκεφαλισμός του, σε συνδυασμό βέβαια με τις ρεφορμιστικές του αυταπάτες το διέλυσαν, και τα λείψανά του τα καταβρόχθισε το, όχι τυχαία «πάντα νικηφόρο», αλλά όλο και λιγότερο μαζικό και με κύρος μέσα στις μάζες ANC.

Να πως δεν έμειναν πολλοί μάρτυρες των προδοσιών του ANC για να λένε τι έκαναν οι άνθρωποί του Μαντέλα στο αντάρτικο του ANC -που είχε βάσεις κυρίως στην κατεχόμενη από τον ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό και τους κουβανούς μισθοφόρους του Αγκόλα-όπου βασάνιζαν, συχνά μέχρι θανάτου, κάθε «αντιφρονούντα» σαν ένοχο κατασκοπείας. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους γιατί ποτέ το αντάρτικο του ANC δεν απόχτησε μαζική βάση στη Νότια Αφρική.

Μόνο όποιος μελετήσει την ιστορία του Μαντέλα και του ANC κάτω από το φως της παγκόσμιας ταξικής πάλης μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει η άνοδος του Μαντέλα και του ANC στην εξουσία. Γι αυτή την άνοδο χρειάστηκαν να περαστούν από την αντίδραση τρία στρατηγικά ορόσημα του περασμένου αιώνα: Το ένα ήταν η παλινόρθωση του καπιταλισμού και η άνοδος των σοσιαλφασιστών στην εξουσία της ΕΣΣΔ το 1956, το δεύτερο ήταν η αντίστοιχη άνοδος στην Κίνα το 1978, και το τρίτο ήταν η στρατηγική μεταμπίηση της ΕΣΣΔ σε πεθασμένη «φιλελεύθερη» αυτοκρατορία στα 1989, την ώρα που γεννιόταν σαν νεοτσαρική και ταυτόχρονα σαν νεο-χιτλερική η Ρωσία των Γέλτσιν-Πούτιν. Μέσα από αυτήν την μεταμπίηση της σε ψόφιο κοριό η καγκεμπίτικη Ρωσία έστειλε παντού στον κόσμο στρατιές έμπειρων πρακτόρων και φίλων της να κάνουν εισοδισμό για λογαριασμό της και να πάρουν πανίσχυρες θέσεις μέσα στα κέντρα εξουσίας των αποχαυνωμένων δυτικών ιμπεριαλιστών σε συμμαχία με το άλλο νέο «φιλελεύθερο» έκτρωμα, την φασιστική Κίνα.

Στην αρχή λοιπόν της εποχής του ψόφιου κοριού, το 1994, δηλαδή λίγο μετά το υποτιθέμενο τέλος του ψυχρού πολέμου ανέβηκε στην εξουσία ο διπρόσωπος Μαντέλα, το ΚΚΝΑ και το ANC που στο μεταξύ είχαν εγκαταλείψει και την στοιχειώδη απαίτηση για εθνικοποίηση της μεγαλοαστικής λευκής αποικιοκρατικής ιδιοκτησίας. Αυτή η άνοδος ήταν ο μαζικός εισοδισμός της σοσιαλφασιστικής μαύρης αστικής τάξης μέσα στο κράτος των λευκών ολιγαρχών, για τη σταδιακή πολιτική και οικονομική άλωση από αυτούς αυτού του κράτους. Αυτή η άλωση που συνεχίζεται στο όνομα των φτωχών μαύρων κατοίκων της χώρας, ήδη έχει μετατρέψει αυτήν την μαύρη αστική τάξη σε μαύρη συνδιοικούσα ολιγαρχία. Αυτή επειδή την εξουσία της την χρωστάει στους ρώσους σοσιαλιμπεριαλιστές έχει γίνει μια κομπραδόρικη, μια πρακτόρική, μια υποιμπεριαλιστική ολιγαρχία, που όμοιά της σε διαφθορά, σε κτηνωδία, σε υποκρισία, σε λεηλασία και σε παραγωγικό σαμποτάζ δεν πρέπει να

ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

γοι. Αυτό είναι το αίτημα κλειδί της περιόδου, που αν γίνει πολιτικό κίνημα θα υποχρεώσει το καθεστώς των σαμποταριστών να βρει τα λεφτά για να το ικανοποιήσει. Τα παραπάνω λεφτά που χρειάζονται για αυτό, περίπου 5 δις, μπορεί να τα βρει το καθεστώς στο λεπτό απλά σταματώντας το πολύμορφο σαμποτάζ, κυρίως επιτρέποντας να πραγματοποιηθούν οι χιλιάδες μπλοκαρισμένες μεγάλες και μικρές επενδύσεις αλλά και σταματώντας να σκοτώνει τις επιχειρήσεις που υπάρχουν. Έτσι και οι άνεργοι θα μειώνονται, και οι φόροι που θα μαζεύονται θα είναι περισσότεροι, και οι εισφορές στα ελλειμματικά ταμεία περισσότερες και οι επιδοτήσεις ανεργίας μικρότερες. Αλλά και εφόσον το σαμποτάζ συνεχίζεται θα υπάρχουν ακόμα λεφτά για την επιδότηση όλων των ανέργων μέσα από το

χτύπημα όσων σχεδόν θεσμικά φοροδιαφεύγουν, δηλαδή εκείνων που αποτελούν όλοι μαζί την κοινωνική βάση του καθεστώτος των σαμποταριστών. Αυτοί είναι οι κρατικο-ολιγάρχες, οι εκατοντάδες χιλιάδες: μεγάλοι και μεσαίοι, πάντα αφορολόγητοι γαιοκτήμονες της υπαίθρου, οι διεφθαρμένοι γραφειοκράτες και οι φοροφυγάδες επαγγελματίες. Τέλος, αν οι σαμποταριστές, επιμένουν και στην κάλυψη των φοροφυγάδων είναι υποχρεωμένοι να βρουν τα λεφτά έστω μέσα από την παραπάνω φορολογία όσων έχουν περικοπές, αλλά είναι σχετικά πιο καλοπληρωμένοι και δεν αργοπεθαίνουν με αυτην όπως οι άνεργοι. Βέβαια να μαυρίσει την τελευταία περίπτωση οι σαμποταριστές θα κοιτάξουν να ξεσηκώσουν τον υπόλοιπο λαό εναντίον των ανέργων, οπότε οι τελευταίοι θα πρέπει να αποδείξουν ότι αν **επιδοτηθούν, τότε αυτό θα είναι πελώρια νίκη όχι μόνο για τους ίδιους**

αλλά και για αυτούς που έχουν δουλειά και τελικά για την επιβίωση και την ανεξαρτησία της χώρας. Γιατί όσο δεν υπάρχει επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους, οι εργοδότες επιβάλλουν μισθούς πείνας και όρους δουλειάς γαλέρας σε όσους δουλεύουν. Χωρίς επίδομα ανεργίας και με συνεχιζόμενο το σαμποτάζ, οι μισθοί, αλλά και οι συντάξεις, που εξαρτώνται από αυτούς, θα πηγαίνουν μοιραία προς το μηδέν. Από την άλλη αυτό το μηδέν θα βοηθάει τα νέα αφεντικά, τους νεο-αποικιοκράτες να αγοράζουν και να εκμεταλλεύονται τους πάντες και τα πάντα με τους όρους τους. Η τζάμπα εργατική σάρκα τραβάει σαν μαγνήτης τους αποικιοκράτες, που είναι οι τελικοί εντολείς των σαμποτέρ της σύγχρονης εθνικής βιομηχανικής και αγροτικής ανάπτυξης καθώς και της έρευνας και της τεχνολογίας, που από τη φύση τους αντιστρατεύονται κάθε αποικιοκρατία.

παντήσαμε. Το άλλο επιχείρημα, το πιο κρυμμένο αλλά επίσης πάγιο, κυρίως όμως της αντιπολίτευσης των εθνικοφασιστών και της ψευτοαριστεράς και των νεοναζί, είναι ότι λεφτά υπάρχουν αρκεί να κουρευτεί το χρέος ή να κηρυχθεί χρεωκοπία. Δηλαδή προτείνουν να πληρώσουν οι δανειστές κρύβοντας από την κοινή γνώμη ότι οι δανειστές έχουν ήδη χάσει δεκάδες δις με το PSI (κούρεμα χρέους σε ιδιώτες κατόχους ελληνικών ομολόγων) και ότι έχουν μειώσει τα επιτόκια και έχουν απομακρύνει την αποπληρωμή για τα εκατοντάδες υπόλοιπα δις χρέους, που πιθανότατα θα χαθούν επίσης στην ελληνική καταβόθρα. **Οι σαμποταριστές καλλιεργούν την απάτη και εδώ, αλλά και στο εξωτερικό, ότι μπορεί η χώρα να σωθεί αν της χαριστούν τα χρωστούμενα. Η αλήθεια είναι ότι όσα χρέη και να της χαριστούν το παραγωγικό σαμποτάζ θα παράγει χρέη.** Στην ουσία οι σαμποτέρ, κυβέρνηση και αντιπολίτευση δείχνουν στο λαό έναν εξωτερικό εχθρό, τους δανειστές για να σώσουν τον αληθινό, τον εσωτερικό εχθρό, που είναι οι ίδιοι.

Θα υπάρξουν δύο βασικά επιχειρήματα ενάντια στην επιδότηση όλων των ανέργων. Στο ένα, το πάγιο κυβερνητικό ενάντια σε κάθε βελτίωση της κατάστασης της φτωχολογιάς, ότι δηλαδή δεν υπάρχουν άλλα λεφτά, α-

ΜΑΝΤΕΛΑ

υπάρχει στον κόσμο. Αυτή η τάξη με πατριάρχη τον Νέλσον Μαντέλα βρίσκεται τώρα στην αρχή μόνο της αποκάλυψής της. Προς το παρόν η σαπίλα φαίνεται μόνο στους διαδόχους -πολιτικούς και φυσικούς, δηλαδή στους συγγενείς- του ηγέτη. (Δες ειδικά την κατά συρροή δολοφονία, πρώην σύζυγο και στενή πολιτική σύντροφό του Μαντέλα Γουίνι, που αυτός άργησε πολύ να χωρίσει). Όμως η σαπίλα φαίνεται και στην συνεχιζόμενη και αυξανόμενη αθλιότητα της μαύρης φτωχολογιάς, την αυξανόμενη ταξική και φυλετική αποκλιση και το αυξανόμενο ρατσιστικό μίσος. Υπάρχουν αναφορές ότι οι μαύροι και οι λευκοί εργαζόμενοι δεν κάθονται στο ίδιο τραπέζι στη δουλειά για να κολατσίουν μαζί.

Όμως η μαύρη κομπραδόρική αστική τάξη για να επιζήσει και να εκτελέσει το καταστροφικό πρόγραμμά της είναι υποχρεωμένη να κάνει πολύ χειρότερα. Κυρίως είναι υποχρεωμένη ρίξει τη χώρα σε εμφύλιο, που σε μεγάλο βαθμό πιστεύουμε ότι θα είναι ένας ρατσιστικός εμφύλιος. Αυτά τα καθάρματα δηλαδή, επειδή κάνουν ρώσικου, δηλαδή «αριστερού» τύπου παραγωγικό σαμποτάζ (δες Ελλάδα) σε όποιο «λευκό» παραγωγικό κεφάλαιο δεν μπορούν να πάρουν στα χέρια τους, ρίχνουν σε παραγωγική παρακμή όλη τη χώρα, ενώ παράλληλα καταφεύγουν σε όλο και μεγαλύτερο πλιάτσικο για να πετύχουν τον πλουτισμό των συμμοριών τους που τους κρατάνε στην εξουσία. Με όλα αυτά αρχίζουν να υπερχρεώνουν τη χώρα. Ταυτόχρονα οι μαύρες καταπιεσμένες μάζες ήδη ξεσηκώνονται και θα ξεσηκώνονται παραπάνω επειδή δεν αντέχουν την προκλητική υποβάθμιση της ζωής τους, και την ταξική ανισότητα, οπότε και την προδοσία από τους μαύρους ηγέτες τους. Έτσι αυτοί είναι υποχρεωμένοι να κινηθούν στα χνάρια του σοσιαλφασίστα Μουγκάμπε της Ζιμπάμπουε: Δηλαδή να χρησιμοποιήσουν τον μαύρο ρατσισμό όπως και το απαραίτητο «θεωρητικό» συμπλήρωμά

του, τον αντισημιτισμό, για να ρίξουν όψιμα στους «μη συνεργαζόμενους» λευκούς τα δικά τους εγκλήματα. Προμηνύματα αυτής της τροπής των πραγμάτων την βλέπουμε στην προβοκατόρικη βία στις απεργίες των ορυχείων και σε σοσιαλφασιστικά στοιχεία τύπου Μαλέμα. (Δες άρθρο της Νέας Ανατολής: <http://www.oakke.gr/na479/nafriki479.htm>)

Επειδή από την αρχή αυτό ήταν το σχέδιο των διεφθαρμένων ηγετών, ο αρχηγός τους Μαντέλα απομακρύνθηκε έγκαιρα από την πρακτική διαχείριση του κράτους. Αυτός έπρεπε να διαφυλαχτεί σαν η παγκόσμια εικόνα της αγνότητας του νέου καθεστώτος, για την οποία εικόνα πάντα θα ισχυρίζεται το νέο καθεστώς και οι ρώσοι προστάτες του ότι την πρόδωσαν οι ανίκανοι επιγόνιοι. Έτσι θα πνιγεί σε ένα βαθμό από τα μάτια των λαών και ειδικά του νοτιοαφρικανικού το βαθύ, το ουσιαστικό ταξικό, το παγκόσμιο βεληνεκούς έγκλημα που γέννησε αυτήν την εκτρωματική εξουσία, δηλαδή η μεγάλη ταξική προδοσία των ηγεσιών του ΚΚΝΑ και του ANC καθ' υπαγόρευση των ηγεσιών του ΚΚΣΕ, και του ΚΚ Κίνας που πρωτοστάτησαν στην ήττα του παγκόσμιου επαναστατικού προλεταριάτου και που σε λίγο θα ηγηθούν, ήδη ηγούνται, μιας μάταιης αλλά πολύ αιματηρής εκστρατείας για την καταστροφή κάθε προόδου.

Αυτήν την προδοσία γιορτάζουν πάνω από το φέρετρο του μεγάλου διπρόσωπου, αγκαλιασμένοι πριν από την κόλαση που φέρνουν, οι δυτικοί φιλελεύθεροι αντικομμουνιστές, οι ανατολικοί ρωσόδουλοι εισοδιστές που είναι επικεφαλής αυτών των φιλελεύθερων (Ομπάμα, Κάμερον, Ρουσέφ, Ολλάντ), και βέβαια όλοι οι καθαροί σοσιαλφασίστες της γης. Η κατανυκτική αυτή σύναξη των μεγαλύτερων εκμεταλλευτών και καταπιεστών των λαών είναι η απόδειξη του πραγματικά μικρού βάρους του νεκρού.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 16

Ukrainian National News, 25/10).

Ότι όλοι οι παραπάνω προετοιμάζαν ένα σκηνικό συμβιβασμού για μια «κοινή λύση», αποδείχτηκε όταν η ηγεσία της αντιπολίτευσης, δηλαδή το ντε φάκτο μέτωπο Κλίτσκο-Τιμοσένκο-Γιαγκνιμπόκ δέχτηκε προχτές να κάσει και να συζητήσει με τον Γιανούκοβιτς σε ένα στρογγυλό τραπέζι για έναν συμβιβασμό βάζοντας έναν προσχηματικό όρο (για να μην θυμώσει η πλατεία), να απελευθερωθούν προηγούμενα οι συλληφθέντες και να μην υπάρξει άλλη αστυνομική βία. Ο Γιανούκοβιτς ευχαρίστως δέχτηκε αυτόν τον όρο, ενώ λίγο μετά έθεσε σε διαθεσιμότητα το δήμαρχο του Κιέβου και έναν υψηλόβαθμο υπεύθυνο ασφαλείας και δέχτηκε να εξετάσει την παρατόμηση των αξιωματούχων των υπεύθυνων για τη συμφωνία σύνδεσης που δαχτυλοδείχνει η Ευρώπη

Μετά από τόσες μαζικές δημοκρατικές «πλατείες» που έχουμε δει τα τελευταία χρόνια να προδίδονται ωμά και να μετατρέπονται σε εργαλεία φασιστικών πολιτικών ή, ακόμα χειρότερα, να είναι από την αρχή τέτοια εργαλεία, δεν μπορούμε να δίνουμε ανεπιφύλακτη υποστήριξη σε οποιοδήποτε μαζικό κίνημα δεν κατασυκοφαντείται, αλλά χειροκροτείται από τους πιο ρωσόφιλους και υφesiaκούς δυτικούς ιμπεριαλιστές. Κάτω από αυτό το φως δεν μπορούμε να μην δούμε και σαν μια μεγάλη προβοκάτσια των ρωσόδουλων το ότι οι ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας, που ελέγχονται από την προεδρία Γιανούκοβιτς, επενέβησαν με ασύλληπτη σκληρότητα μέσα στις πρώτες μέρες των κινητοποιήσεων – στις 30/11, όταν η μα-

ζικότητα των διαδηλώσεων είχε πέσει εξαιρετικά – κάτι που είχε σαν αποτέλεσμα την άμεση εκτόξευσή τους σε πρωτοφανή μετά από μια δεκαετία επίπεδα. Αυτή η προβοκάτσια έγινε αμέσως μετά την άρνηση της Ευρώπης δια στόματος του Μπαρόζο, να δεχτεί την τριμερή διαπραγματεύση. Βέβαια κατά τα άλλα και οι μη ρωσόφιλοι της ΕΕ δεν κούνησαν το δαχτυλάκι τους για να βοηθήσουν οικονομικά με ένα δάνειο μερικών δις την Ουκρανία να αντισταθεί στη Ρωσία που την πίεζε με οικονομικούς εκβιασμούς για τη μη υπογραφή της συμφωνίας στο Βίλνιους.

Πάντως όπως και να έχουν τα πράγματα η πορεία της Ουκρανίας θα κριθεί μέσα από σκληρούς αγώνες του ουκρανικού λαού, και μάλιστα σε αυτή τη φάση όχι μόνο και όχι τόσο ενάντια στους εξωτερικούς εχθρούς του, τους ανοιχτούς πωλημένους πράκτορες του τσάρου τύπου προέδρου Γιανούκοβιτς και πρωθυπουργού Αζάροφ, όσο ενάντια στους εσωτερικούς εχθρούς του, δηλαδή ενάντια σε κάποιες από τις θεωρούμενες δημοκρατικές και πατριωτικές ηγεσίες του στη βάση του κύρια φιλοευρωπαϊκού, δημοκρατικού και πατριωτικού κινήματος.

Διανύουμε την εποχή της προβοκάτσιας, του εισοδισμού και της αντιστροφής της αντιστοιχίας μορφής-περιεχομένου, όπου η αληθινή δημοκρατία πρέπει πρώτα να ξεκαθαρίσει με την ψεύτικη, ο αληθινός πατριωτισμός με τον ψεύτικο, η αληθινή αριστερά με την ψεύτικη για να μπορεί να νικήσει στη συνέχεια. Σε τέτοιες περιόδους κάθε εξωτερικός αγώνας, αν σέβεται τον εαυτό του, πρέπει να είναι και ένας πολιτικός ή και θερμός εμφύλιος.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΠΡΟΚΑΛΕΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΡΩΣΙΚΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΕΚΒΙΑΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΑΖΙΚΗ ΦΙΛΟΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ

Η άρνηση της πολιτικής ηγεσίας της Ουκρανίας να υπογράψει τις συμφωνίες πολιτικής σύνδεσης και ελεύθερου εμπορίου της χώρας με την Ευρωπαϊκή Ένωση, λίγες ημέρες μονάχα πριν από την προγραμματισμένη ημερομηνία, ήταν αποτέλεσμα ωμών διπλωματικών και οικονομικών εκβιασμών από μέρος της ρωσικής νεοχιτλερικής υπερδύναμης προς το σχετικά αδύναμο γείτονά της. Πρόκειται για μια κατάφορη επέμβαση στα εσωτερικά ενός κυρίαρχου κράτους, και μετά για μια απόφαση-προϊόν εκβιασμού, που είναι αντίθετη στα συμφέροντα του ουκρανικού λαού κι έρχεται σε σύγκρουση με τις διαθέσεις του. Ήταν φυσικό να προκαλέσει τη δίκαιη μαζική αντίδραση του κόσμου που βγήκε στους δρόμους για να διαδηλώσει την αντίθεσή του στα ρωσικά ηγεμονικά σχέδια.

Στην πορεία όμως των κινητοποιήσεων έχουν παρουσιαστεί ισχυρές ενδείξεις που εγείρουν σοβαρά ερωτηματικά και μας προκαλούν μεγάλη ανησυχία όχι μόνο ως προς τις δυνατότητες να οδηγηθεί σε νίκη ο λαϊκός ξεσηκωμός, αλλά ακόμα και να χρησιμοποιηθεί για να πετύχει ο ρωσικός σοσιαλ-ιμπεριαλισμός μια λύση ακόμα χειρότερη από το να μπει η Ουκρανία στην Κοινοπολιτεία των Ανεξάρτητων (ή καλύτερα υποτελών στη Ρωσία) Κρατών. Μια τέτοια «λύση» θα ήταν να βρεθεί η Ουκρανία μέσα στην Ευρώπη σαν εργαλείο εισόδου της ίδιας της Ρωσίας σε αυτήν ή σαν βάση για την επίσημη επιδιαιτησία της Ρωσίας στα ευρωπαϊκά πράγματα.

Με λίγα λόγια είναι δυνατό, αν ο ουκρανικός λαός δεν βρει την κατάλληλη πολιτική ηγεσία στην συνέχεια αυτού του αγώνα, η πλατεία Μαϊντάν (Ανεξαρτησίας) να είναι ήδη ή να γίνει ένα είδος πλατείας Ταξίμ, δηλαδή να μετατραπεί σε εφελθτήριο για το σχηματισμό ενός νέου ακόμα πιο αντιδραστικού μπλοκ εξουσίας που θα έχει μια ακόμα χειρότερη εσωτερική και εξωτερική πολιτική. Σε κάθε περίπτωση διαπιστώνουμε ότι αυτό εδώ το δεύτερο κύμα λαϊκών, αντιρώσικων και λαϊκών στη βάση τους κινητοποιήσεων, βρίσκεται πολύ πιο πίσω πολιτικά από εκείνο του 2004 με ηγέτη τότε τη δημοκρατική αστική τάξη της Ουκρανίας και κύριο πολιτικό εκφραστή τον πατριώτη και δημοκράτη Γιούσενκο.

Το λέμε αυτό γιατί στο νέο κίνημα βλέπουμε απανωτά πολύ αρνητικά στοιχεία σε επίπεδο ηγεσίας τουλάχιστον, αταίριαστα για ένα πραγματικά δημοκρατικό κίνημα.

Το πρώτο και το πιο ανησυχητικό στοιχείο είναι ότι οι πολιτικές δυνάμεις που ηγεμονεύουν στο αντιρώσικο και φιλοευρωπαϊκό στη βάση του αυτό κίνημα είναι μια συμμαχία ανάμεσα στο κόμμα της διασπάστριας του μεγάλου κινήματος του 2002 Γιούλια Τιμοσένκο «Πατρίδα» και εκείνου της «Ουκρανικής Δημοκρατικής Συμμαχίας για την Αλλαγή» (UDAR) ενός ουρανοκατέβατου λαϊκιστή, γιου ρώσου στρατηγού, ονόματι Βιτάλι Κλίτσκο, με μια νεοναζιστική συμμορία με την επωνυμία «Ε-

λευθερία» (Σβομπόντα) του Ολέγκ Τιαγκνιμπόκ, που επίσης εκτοξεύτηκε ξαφνικά στην ουκρανική Βουλή.

Η συμμαχία των δύο μεγαλύτερων αντιπολιτευτικών πολιτικών κομμάτων με ένα κόμμα που οι πολιτικοί του πρόγονοι και τα ινδάλματα είχαν πολεμήσει στο πλευρό του Χίτλερ ενάντια στην κατεχόμενη ΕΣΣΔ και τη χώρα τους, είναι κάτι που όχι μόνο εκθέτει ανεπανόρθωτα το κίνημα αυτό στα μάτια της δημοκρατικής ανθρωπότητας, αλλά δείχνει ότι κανένα από τα άλλα βασικά κόμματα της ουκρανικής αντιπολίτευσης δεν είναι πραγματικά δημοκρατικό, όσο δεν καταγγέλλει αυτή τη συμμετοχή. Και αυτή η συμμετοχή δεν είναι ασήμαντη. Οι ναζί αυτοί εμφανίζονται σαν πρωτοπόροι του κινήματος στην πλατεία, συγκρούονται προβοκατόρικά με την αστυνομία φτάνοντας να χρησιμοποιήσουν μπουλντόζες εναντίον της, ενώ κατέβασαν κάτω και το εμβληματικό άγαλμα του Λένιν σε μια έκρηξη υπερδεξιού αντικομμουνισμού χωρίς κανένα από την αντιπολίτευση να επέμβει.

Αλλά και το UDAR, που έχει τον αέρα του κόμματος που θα ανεβεί στην εξουσία έχει τα βασικά χαρακτηριστικά του μετασοβιετικού καθεστωτικού κρατικού κατασκευάσματος: εκτός από ουρανοκατέβατος ο αρχηγός του Κλίτσκο είναι ένας αρχηγός-σωτήρας που εμφανίζεται, όπως οι περισσότεροι του είδους, πάνω απ' όλα σαν αγνός πολέμιος της διαφθοράς όλου του προηγούμενου πολιτικού κόσμου, δηλαδή και του δημοκρατικού. Με αυτήν την διαφθορά, και όχι με την χρόνια εξάρτηση της χώρας από τον ασύλληπτα διεφθαρμένο ρωσικό ιμπεριαλισμό, εξηγεί ο Κλίτσκο και την κακοδαιμονία της χώρας. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο ζήτημα της ρωσικής επέμβασης στα εσωτερικά της Ουκρανίας όπως αυτή εκφράζεται στο γλωσσικό ζήτημα – νόμος του 2012 για την καθιέρωση της ρωσικής σαν επίσημης γλώσσας στις περιοχές της Ουκρανίας όπου οι Ρώσοι υπερβαίνουν το 10% του πληθυσμού – ο Κλίτσκο δηλώνει ότι αυτό δεν είναι ένα ζήτημα προτεραιότητας. Βεβαίως αυτός ο τύπος παριστάνει τον φανατικό ευρωπαϊό, ιδιαίτερα το φιλογερμανό, και έχει ξεπλυθεί και με μερικά χρό-

νια σπουδές στις ΗΠΑ.

Αναλόγως και η συνθηματολογία στην πλατεία Ανεξαρτησίας του Κιέβου έχει υποστεί σταδιακά σοβαρή ποιοτική μετάλλαξη σε σχέση με τον αρχικό έντονο φιλοευρωπαϊσμό και αντιρωσισμό. Είκοσι μέρες μετά το ξέσπασμα των διαδηλώσεων, τα φιλοευρωπαϊκά συνθήματα έχουν σχετικά μειωθεί και αντικατασταθεί με άλλα, πιο ασαφή που αναφέρονται π.χ. σε «αξιοπρέπεια», «ελευθερία», στο «κάτω οι κλέφτες» κτλ., συνθήματα, τύπου Ταχρίρ και Ταξίμ που δε χτυπούν στο βάθος το μεγάλο έγκλημα των φιλορωσικών δυνάμεων στην εξουσία. «Το ζήτημα της Ευρώπης δεν τους κινητοποιεί όλους», είπε ένας διαδηλωτής σε ρεπορτάζ των Τάιμς της Νέας Υόρκης, (8/12).

Όμως το πιο περίεργο και ανησυχητικό γεγονός είναι η πολιτική στήριξη που εκδήλωσαν, ιδιαίτερα τις τελευταίες μέρες, προς τους διαδηλωτές οι δύο μακράν μεγαλύτεροι κρατικο-ολιγάρχες Αχμέτοφ και Πιντσούκ, που είναι άνθρωποι του Γιανουκόβιτς και φιλορώσοι. Άλλωστε σχεδόν από την αρχή των διαδηλώσεων, ιδίως μετά την προβοκατόρική επίθεση της αστυνομίας εναντίον τους, ήταν καίρια η σαφής κάλυψη που πρόσφεραν τηλεοπτικά στις κινητοποιήσεις γνωστοί μεγιστάνες των ΜΜΕ, που επίσης ανήκουν στην κρατικοδίαιτη ολιγαρχία που έχει πολιτικό εκπρόσωπο το Γιανουκόβιτς. Στο πρόσφατο μήνυμα του μάλιστα ο μεγαλύτερος ολιγάρχης της Ουκρανίας, που είναι ο Αχμέτοφ, εκτός από τη στήριξη στους διαδηλωτές, ζήτησε από την ηγεσία τους να κάτσει σε κοινό τραπέζι με τον Γιανουκόβιτς και να επεξεργαστεί μια συμβιβαστική λύση μαζί του, δηλαδή να εγκαταλείψει την ως τώρα επιθυμία της πλατείας να παραιτηθεί ο Γιανουκόβιτς ή έστω να υποχρεωθεί να υπογράψει τη συμφωνία με την ΕΕ που πρόσφατα απέρριψε. Συμβιβαστική λύση στην πραγματικότητα χωρίς τη συμμετοχή της Ρωσίας άμεσα ή έμμεσα (πλην σαφώς) σε μια τριμερή Ευρώπης-Ρωσίας-Ουκρανίας δεν υπάρχει.

Αυτή τη γραμμή την έριξε πρώτος από το εξωτερικό ο ρωσόφιλος Ομπάμα, που πήρε και αυτός αμέσως θέση υπέρ υποτίθεται των διαδηλώσεων, μέσα από ένα εντιτόριαλ των Τάιμς της Νέας Υόρκης, από αυτά που απηχούν στα καίρια εξωτερικά ζητήματα τις απόψεις του Λευκού οίκου. Αυτό έγινε στις 3 του Δεκέμβρη όταν μεταξύ άλλων γράφτηκαν τα εξής: «Αυτό που μπορεί να κάνει η Ευρώπη και άλλα δυτικά έθνη είναι να αρχίσουν να βρίσκουν τρόπους να κάνουν μια «συμφωνία σύνδεσης» με την Ουκρανία λιγότερο απειλητική για

τη Ρωσία. Αξίζει να διερευνηθεί, για παράδειγμα, εάν η ίδια η Ρωσία θα μπορούσε να έρθει κοντύτερα στην ευρωπαϊκή βάση. Μια άλλη πιθανότητα είναι να δούμε πώς το πιο ελεύθερο εμπόριο με την Ευρώπη θα μπορούσε να γίνει συμβατό με τους ανατολικούς εμπορικούς δεσμούς της Ουκρανίας». (Η υπογράμμιση δική μας).

Λίγες μέρες μετά ακολούθησε ο διάδοχος του Κόφι Ανάν στην ηγεσία του ΟΗΕ και επίσης ρωσόφιλος σε όλα του Μπαν Κι-μουν, ο οποίος πίεσε με τηλεφώνημά του το Γιανουκόβιτς για να ενδώσει στα αιτήματα των διαδηλωτών και να συζητήσει μαζί τους (βλ. NYT, 8/12). Από κοντά ο γνωστός επίσης ρωσόφιλος γερμανός υπουργός εξωτερικών Βεστερβέλλε, που κατέβηκε κιόλας στις διαδηλώσεις, ενώ και ο υπουργός άμυνας των ΗΠΑ, κάλεσε τον ουκρανό ομόλογό του να μην κατεβάσει στρατό κατά των διαδηλωτών. Τελικά για να κλείσει το χορό των προξενητών Ευρώπης-Ρωσίας είδαμε να καταφθάνει στην Ουκρανία η «υπουργός εξωτερικών» της ΕΕ η πρώην τροτσκίστρια «κλαίδη» Άστον στην οποία η θλιβερή ευρωπαϊκή διακρατική ηγεσία έχει εναποθέσει θεσμικά την εξωτερική πολιτική της και η οποία το δίχως άλλο δουλεύει για την Τριμερή σπρώχνοντας τις δύο φαινομενικά αντίπαλες ηγετικές ομάδες στη διαπραγμάτευση και «σώζοντας» έτσι και το πολιτικό κύρος του Γιανουκόβιτς απέναντι στην Ευρώπη αλλά και των προβοκατόρων της αντιπολίτευσης απέναντι στη μάζα τους. Η «κλαίδη» μόλις είχε τελειώσει το κατόρθωμά της να προεδρεύσει στην διαδικασία του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για την αποπυρηνικοποίηση του Ιράν όπου το αποτέλεσμα ήταν η εντονότερη συνεργασία της Ρωσίας με τις πιο φιλορώσικες τάσεις στο εσωτερικό της ιρανικής ηγεσίας (Ροχανί) σε βάρος της ΕΕ, των ΗΠΑ και του Ισραήλ.

Εννοείται ότι αυτό που ζήτησε η Άστον επίσημα, σαν ΕΕ, από την αντιπολίτευση και τον Γιανουκόβιτς ήταν ο συμβιβασμός. Αλλά συμβιβασμό είχε ζητήσει ήδη ο Γιανουκόβιτς όταν απαίτησε την τριμερή διαπραγμάτευση, και μάλιστα πριν από τη σύνοδο του Βίλνιους (ukrinform, 27/11). Λίγο νωρίτερα είχε υποβάλει την ίδια πρόταση – για ένα μόνιμο τριμερές διαβουλευτικό σώμα Ουκρανίας-ΕΕ-Τελωνειακής Ένωσης (Ρωσίας-Λευκορωσίας-Καζακστάν) – στη σύνοδο της Κοινοπολιτείας Ανεξάρτητων Κρατών, ενώ αποκάλυψε ότι συζητάει το αίτημα αυτό με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή (βλ.